

komunistická revue

TŘÍDNÍ VÁLKA

léto
2009

1



PROSINEC 2008:

PROLETÁŘSKÁ VZPOURA V ŘECKU A DALŠÍ MOŽNÉ

PERSPEKTIVY TŘÍDNÍ AUTONOMIE

analýzy, chronologie a dokumenty hnutí



VESELOU KRIZI A ŠŤASTNÝ NOVÝ STRACH!

Vítáme vás u prvního čísla komunistické revue *TŘÍDNÍ VÁLKA*! Celé je věnováno proletářské vzpouře, která se loni v prosinci odehrála v Řecku. A to v době, kdy v ČR panuje málem totální absence boje proletářů za jejich zájmy. Naše třída jakoby ani neexistovala a atomizována na jedince-občany-voliče-spotřebitele si od buržoazie nechá líbit každý kopanec do zadku. Proletáři si vystačí s odborářským spektaklem výstražných stávek a procházek po Praze a ve vzájemné konkurenci o drobky, které nám kapitál hází, znovu ožívají ideologie rasismu, fašismu a antifašismu a bijeme se mezi sebou jako třeba v Janově.

Kromě našeho vlastního pokusu o programatické uchopení vzbouřenecké „liady“, v níž proletariát v Řecku opět vstoupil na scénu dějin, zde naleznete analýzu a chronologie prosincových bojů od řeckých komunistických skupin TPTG a Blaumachen a rovněž kolekci dokumentů vyprodukovaných samotným hnutím naší třídy v Řecku. Tam, kde jsme to považovali za nutné, jsou tyto dokumenty doprovázeny stručnými komentáři ohledně konkrétní situace, v níž vznikly.

Pro úvod do celého tématu jsme zvolili náš vlastní text, avšak nikoli proto, že bychom se považovali za pupek komunistického hnutí či jeho jediné ztělesnění. Spíše se domníváme, že může dát čtenáři celkovou představu nejen o prosincové revoltě, ale také o pokračujícím třídním hnutí v Řecku, a to v kontextu odkrývání historického programu proletariátu v jeho vlastním boji a tedy i v kontextu hledání revoluční perspektivy. Právě to je stále a všude úkolem komunistických minorit – nikoli pouhé popisy třídních bojů, ale pochopení jejich dynamiky a jasné pojmenování a prosazování programu proletářské revoluce proti kapitálu a námezdní práci.

Přejeme vám inspirativní četbu v duchu parafrázovaného hesla rebelů z Řecku: SERTE NA ŘECKO 2008! BOJUJTE TADY A TEĎ! A pokud v ČR nebudeme schopni vystoupit jako třída, nezbyvá než popřát VESELOU KRIZI A ŠŤASTNÝ NOVÝ STRACH...

TŘÍDNÍ VÁLKA číslo 1

3 Vítejte u komunistické revue
TŘÍDNÍ VÁLKA

4 VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST:
Programaticky o „obrazech budoucnosti“
vzniklých za prosincové vzpouře v Řecku
a dalších perspektivách proletářského
hnutí
(TŘÍDNÍ VÁLKA)

14 Deklarace solidarity s bojujícími
a stíhanými proletáři v Řecku
(TŘÍDNÍ VÁLKA)

15 Jako zima o tisíce prosincích
(TPTG a Blaumachen)

19 Příběh prosincové vzpouře v Řecku
očima přímých účastníků
(TPTG)

28 Chronologie nepokojů v Soluni
(Blaumachen)

32 Dokumenty prosincového hnutí
v Řecku

51 Současné boje naší třídy
(Diskusní skupina revolučních proletářů)

FUCK MAY 68
FIGHT NOW

VÍTEJTE U KOMUNISTICKÉ REVUE

TŘÍDNÍ VÁLKA



Milí čtenáři!

Držíte v rukou první číslo komunistické revue TŘÍDNÍ VÁLKA. Ačkoli bude v budoucnu nepochybně vycházet značně nepravidelně, je věnována kontinuální zkušenosti proletariátu v jeho revoluční praxi – komunistickému hnutí.

Jako skupina revolučních militantů se hlásíme ke komunistickému programu tak, jak se rodí ve střetech naší třídy s kapitálem, bereme za své všechna poučení, která vzešla z jejich porážek i vítězství v bojích proti odcizené a odcizující realitě třídní společnosti. Sami sebe považujeme za součást tohoto boje, smysl existence naší skupiny vidíme mimo jiné právě i v rozvíjení historického programu tohoto boje.

Cílem této revue proto není vytvořit a publikovat zde „pozice naší skupiny a spol.“, ani vytvořit nový koktejl revolučních a kontrarevolučních myšlenek na „veletrhu idejí“. Tato aktivita **má jediný smysl a cíl: přispívat k rozvíjení programových pozic proletariátu, přispívat k vývoji a zevšeobecnění komunistického hnutí směřujícího k porážce kapitalismu založeného na vykořisťování proletariátu buržoazií a k vytvoření beztřídní společnosti – komunismu.**

Vše, co se v této revue TŘÍDNÍ VÁLKY v budoucnu objeví, bude mít proto jednoho společného jmenovatele – fakt, že jde o příspěvek k rozvoji tohoto programu a tohoto hnutí. A stejně tak všechny texty, letáky, překlady a další dokumenty, které zde kdy v budoucnu publikujeme, považujeme za vyjádření programu TŘÍDNÍ VÁLKY, za vyjádření komunistického programu a hnutí jako takového, a to bez ohledu na to, zda je jejich autorem naše skupina či jakákoli jiná revoluční organizace nebo jednotlivý militant, a rovněž bez ohledu na to, kdy a kde byly vytvořeny.

Programové postoje TŘÍDNÍ VÁLKY, tak jak je zde hodláme vyjadřovat, se nevytláhly v našich hlavách, ale představují sumu zkušeností naší třídy v boji proti kapitálu – komunistický program a našim cílem je napomáhat jeho formulování a znovupřisvojení si proletariátem.

Zároveň jsme si vědomi toho, že právě proto, že se tento program rodil a stále rodí v hlubokém a smrtelném střetu mezi pomalým umíráním v námezdním otroctví a životem v beztřídní lidské pospolitosti, ve střetu, kde nebylo a není pro proletariát vždy snadné rozpoznat, kdo a co jsou jeho skuteční nepřátelé, právě proto komunistický program není a nemůže být vyjádřen v nějakém stručném a jasném správném „desateru“ existujícím jednou provždy. Věříme, že jedním z úkolů revoluční organizace je

právě přispívat k vyjasnění tohoto programu, což znamená mimo jiné také kritizovat a analyzovat slabiny komunistického hnutí, at už jsou vyjadřovány v jakékoli podobě boje.

Proto zde publikujeme i takové materiály, které v některém ohledu představují vyjádření historického zájmu naší třídy, ale v jiném zůstávají v zajetí sociálně demokratické vize světa, v zajetí falešného vědomí naší třídy. Snažíme se poukazovat na jejich nedostatky a jejich kritikou tak přispívat k tomu, že proletariát v dnešních i budoucích třídních střetech bude bojovat za své vlastní historické zájmy a nikoli za zájmy svých nepřátel.

Ani materiály TŘÍDNÍ VÁLKY, stejně jako dokumenty jakékoli jiné komunistické organizace, nemohou být těchto slabín ušetřeny. Proto doufáme, že i ony budou používány, diskutovány a podrobovány kritice, tak aby se staly skutečným příspěvkem pro rozvoj komunistického hnutí. Jen tak tato revue může být jedním z projevů boje naší třídy, nástrojem s jehož pomocí se proletariát v tomto boji ustavuje jako celosvětová dějinná síla, která skoncuje s kapitalistickou prehistorií a zahájí skutečnou historii lidstva jako pospolitosti lidských bytostí.

Vaše TŘÍDNÍ VÁLKA



„...proletářské revoluce (...) neustále samy sebe kritizují, ustavičně přerušují svůj vlastní průběh, vracejí se k tomu, co se zdá už splněno, aby znovu začaly od začátku, s ukrutnou důkladností se posmívají polovičatostem, slabinám a ubohostem svých prvních pokusů, zdá se, jako by svého protivníka srážely jen proto, aby nasál ze země nové síly a znova se před nimi vztyčil ještě mohutněji, znovu a znovu couvají před neurčitou nesmírností svých vlastních cílů, až se konečně vytvoří situace, kdy všechny cesty k ústupu jsou odříznuty a život sám zvolá: Hic Rhodus, hic salta! Tady je růže, tady tancuj!“

Karel Marx (Osmnáctý Brumaire Ludvíka Bonaparta)



VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST

Programaticky o „obrazech budoucnosti“
vzniklých za prosincové vzpoury v Řecku
a dalších perspektivách proletářského hnutí

Rádi bychom naše čtenáře upozornili, že tento text se místý liší od verze dříve uveřejněné na blogu TV. Tyto změny jsou výsledkem nových diskusí, které ohledně hnutí v Řecku nadále vedeme nejen v rámci TV, ale také mezinárodní bojové pospolitosti třídních militantů a komunistů.

1) Hnutí za zveřejnění vzpoury, *Už nikdy nebude nic stejné*, 2008.

2) Ovšem ani tak se Sarkozymu nepovedlo středoškolácké revoltě zcela zabránit, takže ještě v březnu dochází ve Francii k okupacím škol a jejich vyklízení policejními jednotkami, aby se poslušná část studentek mohla dál pilně připravovat na svoji kariéru námezdních otroků.

3) TPTG a Blaumachen, *Jako zima o tisíci prosincích*, 2009.

4) Troploin, *What's it All about? Questions and Answers*, 2007. Troploin jsou podle nás sice naprosto pohlcení teoretizováním odtrženým od praxe a pasivním čekáním na mytický okamžik, kdy jejich teorie dějinným automatismem splyne s praxí třídy, ale přesto někdy přicházejí s částečně zajímavými vhledy do některých otázek.

„Už nikdy nebude nic stejné,“ tvrdila emotivně po 11. září 2001 vládnoucí třída, aby získala souhlas občanů s „válkou proti terorismu“. Ve skutečnosti jen celosvětově zintenzivnila útok na životy nás, dělníků všeho druhu, ale kvalitativně se nic nezměnilo. Jelo se dál „močalem černým kol bílých skal“. Nadále jsme byli na celém světě vykořisťováni, odcizováni sami sobě, zvečňováni a připravováni o lidské bytí (fyzický, sociálně i psychický) v tříptivém světě komodit. Jen nás víc hlídali a kontrolovali, aby nás „zlí teroristé“ nepřipravili o svobodu, která je pro nás jen svobodou dennodenně prodávat svoji pracovní sílu a rok za rokem tak ztrácet svůj život, protože jej ustavičně vdechujeme kapitálu. Jako lidské baterie Matrixu. Jako kořist upírovi. Pak ale v rámci globální války buržoazního státu proti „teroru“ jeden bezvýznamný policajt v Aténách chladnokrevně popravil pubertáka, co se svými kámoši hodil plastovou lahev s vodou po hlídkovém voze. Stalo se to 6. prosince 2008. A najednou skutečně došlo ke kvalitativní změně – tentokrát pro naše třídní bratry a sestry...

Jako by byly všechny „cesty k ústupu“ vskutku odříznuty, demokratická zprostředkování a sliby topolánkovského premiéra Karamanlise, že vše bude prošetřeno a viník podle práva potrestán, přestaly účinkovat. Naše třída se v Řecku dala do divokého tance, protože rozkvetla růže vášnivě touhy zničit starý **svět kapitálu** v odplatu za Alexandrose, za naše vlastní promarněné životy. A uprostřed té přehádné destrukce začínal proletariát s ladnou lehkostí tvořit nový **svět lidí**. Vlna povstaleckého násilí do konce roku 2008 opadla, ale proletářské hnutí zjevně nezmizelo. Nerozplynulo se znovu v demokratické občanské společnosti poslušných a pasivních konzumentů a lidských zdrojů, jako by se nikdy nic nestalo. Třídní vzpoura způsobila posun v rámci dosavadního poměru sil mezi proletariátem a buržoazií – stále je to buržoazie, kdo (nejen) v Řecku panuje, ale po dobu čtyř měsíců zůstala šokována náhlým vzrůstem síly proletariátu a neschopna adekvátní reakce. Stejně jako kouř z hořícího soukromého vlastnictví a komodit pohlcoval oblaka slzného plynu a vytvářel prostor, kde lze dýchat, bojovat a žít, tak požár vzpoury přivedl na svět jistou míru proletářské autonomie. Zatím je to novorozeně, a zda mají pravdu ti revolucionáři, kteří tvrdí, že po prosinci 2008 pro proletariát v Řecku, „už nikdy nebude nic stejné,“ ukáže čas.

Jisté je, že „do Evropy se po několika desítkách let vrátilo strašidlo proletářského povstalectví a otevřeného třídního boje proti kapitalismu,“ jak jsme napsali v naší *Deklaraci solidarity s bojujícími a stíhanými proletáři v Řecku*. Evropská buržoazie a politické figury, které ji zastupují, se tváří sebevědomě. Jestliže ekonomická krize je dle jejich veřejných vystoupení trápí jen decentně, pak vzpoura v Řecku a pouliční bouře na Islandu, v Bulharsku, Lotyšsku nebo na Martiniku a Guadaloupe (byť karibské ostrovy, jsou to francouzská území) pro ně „více méně neexistují“. Přesto nahnáno měli. Svědčilo o tom třeba urychlené pozastavení reformy středního školství ve Francii v obavě před špatným příkladem, který si francouzští středoškoláci mohli vzít ze svých řeckých protějšků². A nezapomínejme, že mainstreamová buržoazní média (zejména ta česká) víceméně vymazala Řecko z mapy světa – nejspíše právě proto, že je tam horká půda dodnes.

Proto se k tomuto hnutí znovu vracíme. Považujeme je totiž za nesmírně významný moment celosvětového boje dělnické třídy v současné době. Nechceme sestavovat novou chronologii prosincové revolty ani přežvýkávat analýzu od řeckých soudruhů z komunistických skupin Ta Paidia Tis Galarias (TPTG) a Blaumachen³. Rádi bychom spíše udělali to, co nám v tom všem doposud scházelo a co cítíme potřebu říci. Chceme shrnout, co povstali proletáři v Řecku ukázali a dali zbytku pracující třídy ve všech koutech světa, včetně zahrňavajícího rybníčka sociálního smíru tady v Česku. Také bychom se chtěli zamyslet nad dalším možným vývojem proletářského boje nejen v Řecku, a to i s rizikem, že se použijeme na tenký led dohadů. Ale jak říká francouzská skupina třídních militantů Troploin: „Pořád lepší se mylit, než vydávat texty, v nichž o nic nejde.“⁴

Obecné programatické úvahy o vzpouře

Po dlouhé období téměř totálního triumfu kapitalistické kontrarevoluce na západě i východě Evropy byl proletariát v tomto geografickém prostoru *spíše* „netřídou“ občanů než třídou dělníků bojujících za své zájmy, chápaných se a organizujících se jako třída. Ale byl jí právě jen „spíše“, neboť nikdy nemůže být *jen* vykořisťovanou třídou, třídou pro kapitál. Vždy existuje jistá míra odporu, třebaš sebemenší, která odráží třídní antagonismus,

na němž kapitalismus trvale stojí. Vždy jsme i třídou proti kapitálu, třídou revoluční. Pojtkem obou pólů existence proletariátu je proces třídního boje, v němž se snažíme dosáhnout uspokojení našich lidských potřeb proti potřebám kapitálu.

Minimálně od poloviny roku 2008 odbory v Řecku ventilovaly sílící vztek proletářů skrze protesty proti důchodové reformě. Ty v říjnu přešly v odborovou generální stávku, během níž nejradikálnější dělníci při manifestaci v Aténách rozbíjeli banky, obchody a bili se s policií. Na podzim se boj celkově zintenzivnil, nastalo období neklidu. Středoškoláci v říjnu obsadili školy na protest proti školské reformě. Násilným konfliktem se státní represí skončila také divoká stávka a protest textiláků, kterým firma dlužila mzdy za čtyři měsíce. Začátkem listopadu proběhly protesty imigrantů proti policejní vraždě pákistánského azylanta – vyvrcholily pouličními střety s robokopy. Ve městě Volos obyvatelé demonstrovali proti rostoucí agresivitě policie a nakonec zaútočili na budovu policejního ředitelství. Konaly se také rituální demonstrace a bitky ultralevice s policií k výročí vzpoury na aténské Polytechnice v roce 1973. Ve všech 21 řeckých věznicích probíhala hladovka, která měla velkou podporou ze strany rodin a přátel vězňů, anarchistů a dalších třídních militantů zvenčí. Na Korfu propukly bouře místních lidí proti otevírání nových skládek – policie zapříčinila smrt jednoho z rebelů a ti se jim za to odvděčili zlynčováním dvou fízlů. Na počátku prosince proběhla dvoudenní stávka zdravotních sester, které obsadily ministerstvo zdravotnictví. Začínalo být zjevné, že nově přijaté antiteroristické zákony nebudou státu sloužit ani tak proti chimérické bin Ládinově partě jako proti až příliš reálným bouřícím se proletářům. A do toho všeho vtrhla zpráva o počínající světové krizi...

Prosincová vzpoura tedy nespadla z čistého nebe. Předcházela jí řada bojů sahající daleko za výše zmiňovaný podzim 2008. Minoritní a často osamocené části naší třídy se v těchto bojích dostávaly v té či oné omezené míře do křížku s kapitálem a státem. Proletáři získávali zkušenosti, promýšleli je, diskutovali s dalšími, potkávali nové lidi. Tak se připravovala půda třídní subjektivitu už před osudným výstělem. Přesto je nesporným faktem, že revolta propukla „spontánně“ v tom smyslu, že vyrostla „z půdy moderní společnosti“⁵, z protikladu mezi námezdní prací a kapitálem (jenž prostupuje celým předivem společenských vztahů), ze samotného třídního boje. Prorevoluční agitace a útoky proti státu byly již před prosincem projevem tohoto hnutí a nikoli jeho příčinou, jak se domnívají někteří anarchisté⁶, kteří se ještě zcela neoprostili od buržoazní politiky a věří, že aktivismem určitého druhu, mnohaletou neúnavnou agitační prací a tunami vržených dlažebních kostek, lze voluntaristicky připravit vznik revolučního subjektu a tedy revoluce.

Ve skutečnosti síla pouličních bouří, jež sice „zažehli“ anarchisté (kteří byli, jako již v Řecku tradičně, v ulicích první), ale jejichž plameny rozfoukli do všech stran především tisíce „politicky neorganizovaných“ středoškoláků⁷, univerzitních studentů a mladých pracujících, zaskočila každého, včetně krajně levicových „odborníků na společenskou změnu“. Jeden z povstalců k této otázce naopak napsal:

„Rád bych poznamenal, že vzhledem k rozsahu „zločinů“ to nejsou a ani nemohou být činy „anarchistů“, kteří by si dál valili to svoje. Samozřejmě, že anarchisté

a autonomové jsou všude v prvních liniích, ale tyto činy jsou sociální. Není to jen o té vraždě nebo o státní represí. Sílí duch vzpoury proti ekonomice, proti chudobě, proti propouštění atd. A nějak to prasknout muselo.“

„Vymyká se to z ruky až do té míry, že insurrekcionalisté nedokážou zabránit 15letým maskovaným pubertákům (kterých jsou tisíce) v útocích – neorganizovaných a s nedostatkem „munice“ – na policajty. Děcka se ale rychle poučí a zorganizují se společně s ostatními.“

„Víme, že dál přicházejí zprávy o maloměstech, kde nejsou vůbec žádní organizovaní radikálové a kde, „20 maskovaných mladíků zaútočilo na policejní stanici 10 benzinovými pumami.“ A děje se to každou noc. Snad v každém městě se konají demonstrace. Například v Aténách během samotných demonstrací docházelo k autonomním útokům na banky v různých částech města.“⁸

Zároveň nelze rýsovat lineární spojitost od izolovaných a limitovaných bojů až k prosincové vzpouře. Kromě hrstky revolucionářů a ultralevicové scény do té doby zbytek třídy o tak masovém a podvrtném vystoupení neuvažoval a vůbec nikdo ho nepředvídal. Jenže náhlý, prudký a násilný výbuch nahromaděného vzteku a frustrace v Aténách okamžitě vedl k množení kolektivních činů stejného charakteru po celém Řecku. Kvantita se za specifických podmínek změnila v kvalitu: ve zrod proletářské autonomie, v boj bez požadavků a prostředníků, v boj, který již není „monotematický“, ale míří proti celému předivu kapitalistických společenských vztahů a struktur.⁹

Příznačné pro růst autonomie bylo, jak mizivý vliv měli na vzbouřence všichni tradiční mediátoři – zaběhnuté formy sociální demokracie, jako jsou oficiální odbory a levicové strany všeho druhu. Stará sociální demokracie se v průběhu boje ještě více zdiskreditovala i v očích dalších proletářů, když se aktivně stavěla proti násilné vzpouře na stranu kapitalistického pořádku, volala po klidu a nenásilí a buřiče odsuzovala jako „zakuklence“, „provokatéry“ a „agenty státu“. Prim v tomto směru hrála tzv. Komunistická strana Řecka (KKE) a „socialistický“ PASOK, kterým zdárně sekundovala koalice nové levice SYRIZA a někteří trockisté (např. Výbor za dělnickou internacionálu) a „anarchisté“, co se omlouvali za své revolučnější jmenovce se zápalnými lahvemi v rukou.

A v tomto autonomním boji nepovstala žádná „pře-



Policejní ricochet aneb jak zamaskovat státní terorismus

5) Karel Marx a Bedřich Engels, *Manifest komunistické strany*, 1848.

6) Viz např. CrimethInc Ex-Workers Collective, *How to Organize an Insurrection*: „Pro řeckou společnost bylo překvapivím, že většina mladých lidí v zemi převzala taktiku „anarchistického násilí, ničení a vypalování“, ale jednalo se o výsledek obecného vlivu, který v posledních čtyřech letech měly na řeckou společnost akce a myšlenky anarchistů.“

7) Někteří řeckými anarchistům se do té doby jevili jako mládež totálně pacifikovaná spektáklem a závislá na konzumu.

8) Diskuse na www.libcom.org, prosinec 2008.

9) Nevidět tento kvalitativní rozdíl by z komunistického hlediska vedlo ke stejné kontraproduktivním závěrům jako např. tvrdit, že nepokoje na francouzských předměstích v roce 2005 byly pouhopouhým pokračováním běžného chuligánství, kterým se tamní mládež baví (čímž rozhodně nechceme stavět tyto nepokoje na roveň událostí v Řecku).



šena abstrakce od veškeré lidskosti, i od **zdání** lidskosti, protože v životních podmínkách proletariátu jsou shrnuty všechny životní podmínky dnešní společnosti v nejnelidštějším vyvrcholení, protože v něm člověk ztratil sám sebe, ale zároveň si nejen teoreticky uvědomil tuto ztrátu, nýbrž také naprosto neodbytná **nouze** – praktický výraz **nutnosti** – kterou již nelze odvrátit ani zastřít, ho přímo nutí bouřit se proti této nelidskosti, proto proletariát může a musí sám sebe osvobodit. Ale nemůže sám sebe osvobodit, aniž zruší své vlastní životní podmínky. A nemůže zrušit své vlastní životní podmínky, aniž zruší **všechny** nelidské životní podmínky dnešní společnosti, jejichž souhrnem je jeho situace. (...) Nejde o to, co si zatím ten či onen proletář nebo dokonce celý proletariát **představuje** jako cíl. Jde o to, **čím** proletariát je a co ve shodě s tímto **bytím** bude historicky muset dělat. Jeho cíl a jeho dějinná akce jsou jasně, neodvolatelně předznamenány v jeho vlastní životní situaci i v celé organizaci dnešní občanské společnosti.¹²

10) Osten naší kritiky zde nesměřuje jen proti pánu Hardtovi a Negrimu, ale proti ideologii a praxi antiglobalismu, kterou se snaží teoreticky obhájit. Připoujím se tak ke všem módním verzím sociální demokracie, které uprostřed sociálního smíru v Evropě a USA dokazovaly definitivní neexistenci proletariátu jakožto revolučního subjektu a pomáhaly tak zapudit jakoukoli komunistickou perspektivu ve prospěch sociálního, demokratičtějšího a zeleného kapitalismu.

11) Třídní válka, *Deklarace solidarity s bojujícími a stíhanými proletáři v Řecku*, leden 2009.

12) Bedřich Engels a Karel Marx, *Svatá rodina*, 1844.

13) Buržoazii totiž nelze chápat jen jako třídu vlastníků výrobních prostředků v legálním smyslu slova, ale jako třídu oplývající možnostmi s nimi disponovat. Proto vládnoucí státostrana v kapitalistických zemích takzvaného Východního bloku nebyla ničím jiným než konkrétními historickými a místními podmínkami determinovanou formou organizace buržoazie, jakkoli se nám tento fakt kapitalistická propaganda snaží zamířit báhorkami o socialismu.

hršel“ (žádná multituda) odlišných sociálních skupin, které by spojoval jen jakýsi obecný fakt útlaku či vykořisťování, který pro každou z nich znamená něco jiného¹⁰. Kategorie, do nichž jsme v normálním životě separováni kapitálem (středoškoláci, vysokoškoláci, mladí pracující s prekérními pracovními podmínkami, starší dělníci s více či méně stálým zaměstnáním, přistěhovalci z x-té generace a takové nebo makové země, ženy, nezaměstnaní, feťáci...), se netransformovaly v různorodé a v podstatě samostatné boje, které by probíhaly vedle sebe a postupně se prolínaly. Naopak, všechna dělítky se rychle hroutil, jelikož ve vzpouře se bojoval jeden boj a stejným způsobem. Vzbouřence tak evidentně spojovalo cosi mnohem hlubšího: v zásadě totožné podmínky existence, které je staví do pozice vykořisťované třídy, proletariátu. A svojí revoltou, svojí unifikovanou akcí se jako třída potvrdili.

Povšimnout si „třídní kompozice“ účastníků vzpoury je nevyhnutelné a bezpochyby důležité. Zejména pro pochopení jejich limitů, nikoli však obsahu vzpoury samé. Může nám to pomoci jasněji pochopit, že nepovstal proletariát jako celek, ale jen jeho menší část, zatímco ta větší se omezovala na pasivní podporu. Možná i většinovou (ovšem jen v rámci Řecka!), ale přeci jen pasivní podporu „televizních diváků“. A ještě daleko zásadnější slabinou bylo, že touto pasivní částí byla pracující část proletariátu, která nepřenesla revoltu na svá pracoviště. Nedokázala se plně rozpoznat v sociální kritice buřičů, prakticky se jí zhostit a aplikovat ji na svůj život a námezdní práci. Jinými slovy, nedošlo „ke všeobecné paralyzaci kapitalistické ekonomiky a tudíž ani k útoku na námezdní práci a výrobu na prodej a pro zisk.“¹¹ A tak v aténské čtvrti Agios Dimitrios místní pracující sice obsadili radnici, ale krom komunálních zaměstnanců, kteří se okupace účastnili, nedokázali pohnout k aktivitě své kolegy a kolegyně v práci.

„Třídní kompozice“ nám však nic nepoví o sociální povaze vzbouřeneckých akcí, protože ta od samého jejich propuknutí vyplývá z protikladu mezi námezdní prací a kapitálem, z podstaty životní situace proletariátu obecně a nikoli z momentální situace určité sekce námezdních otroků. Ve vzpouře tak proletariát především začal jednat v souladu se svými historickými zájmy, které jsou neměnné a s „třídní kompozicí“ nesouvisejí. Marxova a Engelsova slova z hloubi 19. století stále platí:

„Protože ve vyvinutém proletariátu je prakticky dovr-

Oním „cílem a dějinnou akcí“ proletariátu je komunismus, a to již od historického prvopočátku naší třídy. Od prvních vzpour a stávek až dodnes, kdykoli my, proletáři, bojujeme jako třída za své zájmy a tedy nutně proti zájmům kapitálu a jeho buržoazních správců (ať už mají cylindry a kouří doutníky, nebo nám kynou z tribun pod rudými prapory se srpy a kladivy¹³, či jsou hezky pěstění, v sakách a kravatách a drahých autech), naším hnutím je komunismus. Ze své podstaty totiž prakticky plodí a programaticky vyjadřuje komunistickou tendenci: světodějně směřování k překonání trýznivého rozporu zakletého v našem společenském postavení – na jedné straně svojí námezdní prací reprodukuje a rozmnožuje kapitál a na straně druhé tak stejnou měrou reprodukuje a rozmnožuje svoje vyvlastnění a odcizení. Což znamená, že reprodukuje historicky narůstající mizérii své „životní situace“, tj. proletářskou třídu, a zároveň rostoucí bohatství a moc buržoazní třídy. Komunismem jakožto hnutím proletářského revolučního boje se snažíme tento rozpor, v němž jsme polapeni překonat tak, že odepřením námezdní práce a jejím úplným odstraněním zasahujeme Achillovu patu kapitalismu. Likvidujeme tím totiž fundamentální společenský vztah, na němž tento systém stojí; rušíme sami sebe jako třídu pracující pro kapitál a tak i buržoazii a všechny vztahy a struktury třídní společnosti. Skrze tuto negaci komunizujeme naše vzájemné vztahy a prosazujeme novou celosvětovou pospolitost svobodných lidských bytostí.



Ani prosincová vzpoura v Řecku nebyla výjimkou, a jakožto silné třídní hnutí vykazovala zřetelnou komunistickou tendenci. Praxe bojující dělnické třídy tím pádem znovu odhalila všechny snahy teoreticky separovat „momentální“ boje od „historických“ nebo „ekonomické“ od „politických“¹⁴ jako ideologické konstrukce, které jsou spíše tíživým dědictvím sociálně demokratických vlivů než užitečnou třídní analýzou. Tak jako je v každém skutečném třídním boji za nižší míru vykořisťování přítomna (alespoň zárodečně) tendence odstranit vykořisťování zcela a definitivně, tak je v každé rebelii proletariátu prakticky přítomna komunistická tendence, i když to zrovna není revoluce.

Násilná konfrontace vzbouřenců s policií v ulicích mnoha řeckých měst není jen „momentální“ emotivní reakcí na smrt Alexandrose (popřípadě dalších obětí státního terorismu). Vzpoura již částečně rozvíjela prvky ozbrojeného povstání proti státu a moci buržoazie obecně a to nejen v podobě 600 Romů v Zefyri, z nichž někteří stříleli po policejní stanici z brokovnic a dva řízly zranili. Předně revolta různými způsoby napadala represivní složky státu a to včetně cílených útoků na policejní stanice. Útočila na stát ale i v mnohem širším záběru: na některá jeho chapadla v podobě odborů, škol, médií nebo fašistických bojůvek. A za druhé, měla své prvky *organizovanosti* v podobě bojových skupinek militantů (ať už doposud „nepolitických“ přátel nebo třeba anarchistů, jež v tomto směru byli nepochybně důležitou organizační složkou¹⁵), kteří se dobře znají a věří si, a *koordinovanosti* skrze mobilní telefony, e-maily a blogy¹⁶. Zápalné lahve, dlažky, tyčky, květináče z balkónů, broky... zkrátka vše, co se v prosinci sypalo na policejní komanda kapitalistické strany zákona a pořádku, bylo tudíž municí třídní vzpoury, která již nutně obsahovala některé rysy povstání, které by mělo centralizaci revolučních útoků rozbít státní struktury a jejich ozbrojené síly.

Rebelové rovněž bez skrupulí atakovali soukromé vlastnictví. Zdemolované, hořící banky, autosalony a malé i velké obchody. Vyrabované supermarkety. V tom všem není jen extatická a prchavá radost z destrukce nám odcizeného světa kapitálu a komodit. Jsou to i první gesta, kterými proletáři vyjádřili svoji tendenci nastolit vlastní sociální diktaturu lidských potřeb nad kapitálem – diktaturu proletariátu okamžitě komunizující společenské vztahy. Je to patrné nejen z přímého přivlastňování si komodit skrze rabování



Boje s represivními silami státu v ulicích měst

a z jejich redistribuce nezprostředkované penězi ani žádným jiným vyjádřením směnné hodnoty. Je to vidět i na přivlastňování si prostoru a času, strukturovaného a využívaného kapitálem, a na utváření nových vztahů mezi vzbouřenci, na jejich sebeorganizaci. Kupříkladu titíž radikálové, kteří okupovali aténské univerzity a bili se s policií, rovněž podnikali rabovací výpravy do nákupních center, aby se zmocnili potravin, z nichž pak kolektivně vařili a jedli a rozdávali druhým. Násilné bouře rovněž transformovaly prostor ulice a plynutí času na ní: z místa rychlého a efektivního oběhu komodit udělaly místo setkávání a kolektivního boje lidí. Hnutí tedy v praxi provádělo unitární kritiku společenských vztahů.

14) Pohlízet na dělnické boje prizmatem dělitka na „ekonomické“ a „politické“ boje znamená totálně vězet v buržoazní ideologii, neboť proletářský boj je ze své podstaty překonáváním této dichotomie. Není tedy ani „ekonomický“ ani „politický“. Podobně, jedná-li jako třída, tj. bojuje-li, pak jeho jednání není jen „momentální“, orientované na přítomný moment, nýbrž historické, světodějně.

15) Viz např. CrimethInc Ex-Workers Collective, How to Organize an Insurrection: „Vražda mladého kluka ve čtvrti, která je z hlediska anarchistické aktivity nejvýznamnější, vyvolala okamžitou reakci; během pěti minut od jeho smrti byly aktivovány anarchistické buňky v celé zemi. V některých případech byla policie informována mnohem později než anarchisté, takže nevěděla, proč na ni lid útočí.“

16) Jejich masové využívání k podratné aktivitě znemožnilo efektivní policejní kontrolu nad těmito technickými prostředky, které jsou za okolností normálních pro kapitál, tj. během sociálního smíru, velmi ošemetné. Přesto v nouzi nejvyšší nebude pro stát nic jednoduššího než mobilní síť a internet prostě „vypnout“. Proto si nelze představovat, že tyto technické prostředky mohou být klíčové pro budoucí revoluční aktivitu naší třídy.



Hořící prodejna Fordu nebo rozbitý butik - příklady praktické sociální kritiky komodit

17) TPTG a Blaumachen, *Jako zima o tisíci prosincích*, 2009.

18) Komunistickou stranou nemáme na mysli nějakou formálně založenou a aktivisticky budovanou organizaci. Pro nás je tato strana historickým produktem revolučního hnutí a boje proletariátu. Je to proces, v němž se během revoluce myriády proletářských skupin, které jednájí komunisticky a tedy stojí na straně komunismu, postupně spojují, organicky centralizují na základě podvrátěného obsahu svého boje, aby zvýšily účinnost svého snažení a svojí akcí dovedly třídu k úspěšnému sebezrušení. Nezáleží na tom, jaké si dá konkrétní jméno a jakou bude mít formu.

19) Diskuse na www.libcom.org, prosinec 2008.

20) Například v listopadu 1918 komunisté v Německu poznávají, že dělnické rady si podmanili radikální sociální demokraté (SPD a USPD), kteří si z nich dělali parlamenty v malém. A proto v čele s Otto Rühlem opustili třeba radu v Drážďanech s jasným vědomím, že „revoluční a kontrarevoluční proud se nemohou spojit,“ a že žádný „kompromis nepřichází v úvahu.“ Viz, Internacionalistická komunistická skupina, *Revoluční hnutí v Německu (1917-1923)*.

21) Karel Marx a Bedřich Engels, *Manifest komunistické strany*, 1848.

Okupace středních škol, univerzitních kateder, radnic, odborových ústředí a dalších budov je zbavuje jejich účelu, který mají pro kapitál, a dává jim nový, proletářský: prostor pro sebeorganizaci militantního hnutí v podobě malých skupin pro pouliční boj, „lidových“ nebo „všeobecných“ shromáždění. A jak dobře vystihují soudruzi z TPTG a Blaumachen¹⁷, ona shromáždění se nezrodila jako reprodukce **demokratické** mediace mezi atomizovanými jedinci, jako participativnější verze občanské společnosti. Naopak již v nich se částečně zrcadlí neocizené vztahy a organická centralizace boje, které přirozeně vedou k vzestupu celosvětové strany proletářské revoluce, strany anarchie, komunistické strany, jež je rovněž předzvěstí globální komunistické pospolitosti lidí.¹⁸ Dokud zůstává výrazem dynamického proletářského boje, nemá sebeorganizace s demokracií nic společného. Ilustruje to i zmínka jednoho revolucionáře z Řecka, „...neřekl bych, že se hlasování proti okupaci toleruje – už to neděláme demokraticky.“¹⁹ Historická zkušenost, ale praví, že jakmile dynamika upadá a poměr sil se znovu silně vychyluje ve prospěch buržoazie, všechna ta shromáždění degenerují, demokratizují se a obrací se proti naší třídě, která jim vdechla život.²⁰

Komunismus je skutečně „dějinným pohybem probíhajícím před našimi zraky“²¹. Proto také diktatura proletariátu není až závěrečnou fází revolučního boje a komunizace není třešničkou na dortu, která přijde jako happy end. Proletářská diktatura a komunizace jsou jeden a tentýž proces, který začíná od prvního okamžiku revoluce a jako tendence existuje také v předrevolučních bojích. Řecko je plně praktických příkladů...

Jenže velká část původních vzbouřenců, která nepocházela z řecké ultralevicové scény, se do Štědrého dne stáhla z pouličních bouří. Nepokoje totiž nelze provozovat do nekonečna. Přestože již v nich byly obsaženy rysy ozbrojeného povstání a komunizující proletářské moci, naše třída neměla dostatečnou sílu a odhodlání, aby přešla k povstání a zničila stát. Nepokoje tedy ve finále zůstaly na rovině měření sil s policií, které své aktéry vystavuje mnoha nebezpečím, aniž by vedlo někam dál, a to začalo lidi vyčerpávat. Došlo k odlivu vzpoury.

Perspektiva revoluce?

Ti, kdo v prosinci mluvili o povstání, nebo očekávali rovnou revoluci, propadli poněkud naivnímu, leč pochopitelnému, optimismu. Jedná se o nevyhnutelný důsledek desítek let živoření na pokraji zoufalství z totální vlády



„Terorismus, to je policie v našich ulicích“ - solidární protest v Londýně

kontrarevoluce. Právě díky ní a neexistenci po nějakou dobu kontinuální proletářské autonomie, v níž by se rychle rozvíjela revoluční perspektiva, nebylo reálné očekávat okamžité a úplné zhmotnění komunistické tendence v organizovaném a koordinovaném povstání. Možná ale prosincová vzpoura byla začátkem cesty. Možná se ukáže být počátkem procesu vedoucího k revoluci. Nezapomínejme totiž, že proletářská revoluce není jednorázovým aktem, který najednou smete celý kapitalismus, nýbrž celou řadou kolektivních činů, které vedou k jeho násilnému podvrácení a odstranění. Proletářské revoluce v Rusku roku 1917, 1918 v Německu nebo 1936 ve Španělsku také nebyly jednou velkou ofenzivou, šturmem Zimního paláce, ale několikaletým a rozporuplným procesem, který v oněch příslušných letech pouze začal, avšak neskončil. A rovněž jim předcházela šňůra bojů nebo vzpour, jako byla ta loňská v Řecku.

Oproti tomu třeba květen 1968 situacionisté ve Francii okamžitě prohlásili za revoluci, ačkoli žádnou revoluci nebyl, neboť neobrátil poměr sil ve prospěch proletariátu do té míry, že by bezprostředně nastolil otázku zničení politické a ekonomické moci buržoazie a nastolení sociální moci proletariátu. Květen 1968 tedy byl „jen“ třídní vzpourou. Prosinec 2008 rovněž, ale když už jsme vyslovili ono „možná“, chceme si otevřeně položit otázku: „Co bude dál?“

A předem musíme říci, že definitivní odpověď neznáme. Chybí nám k ní řada podstatných elementů, které může dodat jen praxe samotného hnutí v Řecku. S jistotou můžeme říci, že bezprostřední perspektiva sociální revoluce v Řecku neexistuje, neboť tamní hnutí je zcela osamocené. Přinejmenším v evropských zemích se nic srovnatelného neděje a lze říci, že v globálním měřítku rovněž ne. Nemá smysl si lhát do kapsy, že sporadické divoké stávky v Británii, které mají jepičí život, efemérní bouře v Pobaltí a izolovaná vlna stávek v Egyptě nebo bez obtíží poražená – protože od zbytku třídy se izolující – vojenská vzpoura v Bangladéši mohou „řecké“ hnutí posílit o **mezinárodní třídní rozměr**, který mu solidární demonstrace ultralevičáků v žádném případě nedodaly, byť byly pro vzbouřence nepochybně emocionálně velmi důležité. Na druhou stranu však jedině rozvoj všech těch dnešních, výše zmínovaných, sebestatnějších a sebelimitovanějších bojů proletariátu na vyšší rovinu může do budoucna prolomit izolaci příštích vzpour a povstání. Samo hnutí v Řecku sice jednálo navýsost internacionalisticky, jednak ve vztahu k válce v Gaze, když zabránilo přepravě amerických zbrojních zásilek pro Izrael skrze řecké přístavy, a druhak, když nejradikálnější menšina vzbouřenců promlouvaly k celému světu, ale světová revoluce by vyžadovala mnohem více podobných a ještě silnějších aktivit na obou stranách řeckých hranic.



„Dnes v noci se vypaluje a rabuje“

O momentální neexistenci revoluční perspektivy se zdá svědčit i nedostatek komunistických ambicí na straně vzbouřenců. Přestože prakticky v nezanedbatelné, leč omezené míře vyjadřují – a jak ještě vysvětlíme, zatím stále vyjadřují – komunistickou tendenci, neví přesně, kam kráčí a jaké kroky od nich revoluční úsilí vyžaduje. A to je jejich největší slabina, která plyne především z nedostatečné síly a razance třídního hnutí a druhak z radikálně socdemáckých vlivů, které důležitá část vzbouřenců reprodukuje. Nejde o to, že až na výjimky si neříkají komunisté, ale anarchisté. „Je samo sebou, že lidé mohou mluvit o komunismu, aniž by ono slovo použili, či je dokonce mohou odmítat. Takže nepřemýšlejme o slovníku, ale o obsahu toho, co hýbe současnými radikálními minoritami...“²²

A je tímto obsahem sociální revoluce? Nyní určitě ne. I ti anarchisté²³, kteří jsou přesvědčeni, že v Řecku již není návratu zpět, mluví o ustavení frontové linie, na níž se ještě povede dlouhá sociální válka mezi opravdovým životem a kapitalistickým přežíváním²⁴. Jiní anarchisté zase jako perspektivu předkládají „nikdy nekončící boj za politickou, sociální a ekonomickou rovnost“ a „neustálé rozšiřování svobody“²⁵. Jak vidno, ti na straně revoluce ani nestojí, protože jejich perspektivou je pouhá radikální demokratizace stávající společnosti separované na odcizené sféry života. Obecně pak revoluční anarchistické proudy sdílí sociálně demokratickou iluzi svých kontrarevolučních jmenovců: „změnit svět bez dobytí moci“ – čekání až se stát sám zhroutí a odumře. Nedočkali se v Rusku ani ve Španělsku, tak co kdyby to tentokrát třeba vyšlo v Řecku, že ano? A komunisté z TPTG a Blaumachen? Ti, nakolik je nám známo, pro jistotu neformulují vůbec žádnou perspektivu a omezili se jen na povětšinou deskriptivní analýzu.

A revoluční perspektiva zatím nevystupuje ani ze zbytku hnutí. Tzv. „nová městská guerilla“ sice provádí spektakulární vlnu proletářského teroru proti kapitálu a ústy skupiny Revoluční boj volá po ozbrojeném povstání, ale doposud bez odezvy. Jakkoli sociálně demokratický může (nebo v případě Revoluční frakce, Gangů peramských extremistů svědomí, Podvratné buňky, Spiknutí ohnivých buněk a mnoha dalších bezejmenných skupinek také nemusí) být ideologický rámeček, v němž tyto ozbrojené skupiny operují, terče, které si volí, jsou rozhodně terči proletariátu. Ale ani tak nevypovídají o posunu hnutí blíže povstání – nejdou nad rámec akcí prosincové vzpoury: zapalují banky, obchody a auta,



Stát a kapitál nepadnou samy od sebe - je k tomu zapotřebí autocentralizace revolučního násilí do ozbrojeného třídního povstání a aplikace sociální proletářské diktatury

útočí na média a představitele státního terorismu, ale na cílevědomou přípravu povstání to nevyjadřuje. Navodobí partyzánské síly mohou být přesvědčeni o její potřebnosti, ale z čeho by čerpala materiální opodstatnění a možnost své realizace, když naše třída tak daleko není?

Ta zatím sice bojuje proti mnoha formám dopadů panství kapitálu na svůj každodenní život, ale její radikální minority přinejlepším volají po odstranění šéfu, vztahu podřízenosti a nadřízenosti. To je sice jeden z aspektů komunistické kritiky, ale jak nám ukazuje historická zkušenost ze všech předchozích proletářských revolucí, je to až sekundární aspekt. Jeho eliminace v podobě samosprávy či dělnické nebo přímé demokracie neodstraňuje podstatu kapitálu – vlastnictví, námezdní práci a směnnou hodnotu – jen radikálně reformuje správu kapitalistického vykořisťování. Je to slepá ulička, která náramně ladí s bezradností módní ultralevičácké pseudoperspektivy o nepotřebnosti násilné centralizující se akce proletariátu, která zničí všechny formy panství buržoazie a přetrvávání kapitálu jako sociálního vztahu, a přitom bude komunizovat svět. Vskutku ideální prostředí pro všemožné podoby syndikalismu, radikální přímé demokracie a feministického či třeba environmentálního reformátorství zdola, aby postupně pohltily větší část hnutí a neutralizovaly ji.

Třídní hnutí stále žije

Přesto podle nás ještě není čas psát nekrology proletářského hnutí v Řecku. Zdání někdy klame, ale ono se nám z pohledu odsud zdá, že tamní třídní hnutí ještě není ani zdaleka mrtvé, že se prosincová revolta po letech koneč-

Gerilová skupina Revoluční boj

Revoluční boj (RB) se poprvé objevil v roce 2003 a bývá považován za nástupce 17. listopadu – marx-leninské gerilové organizace, která v letech 1975-2000 zabila 23 lidí a svoji činnost ukončila v roce 2002.

RB se od svého založení přihlásil k několika útokům, po nichž zůstaly materiální škody a tři lehce zranění lidí. Nejvíce se RB proslavil odpálením protitankové střely na velvyslanectví USA v Aténách v roce 2007. USA a Řecko vypsaly odměnu 2 miliony dolarů za informaci, která povede k dopadení členů skupiny. Skupina se také přihlásila k položení bomby u budovy Shell v říjnu 2008 – aktivně bomba zneškodnila.

Gerila se aktivně postavila na stranu prosincové proletářské vzpoury. Přihlásila se k prosincové střelbě na policejní autobus

– žádný z 23 fízlů na palubě nebyl zraněn. 5. ledna 2009 dva členové RB zaútočili na policejní hlídku za budovou ministerstva kultury a vážně zranili 21letého policistu Diamantise Matzounise, který je stále hospitalizován.

15. ledna Revoluční boj vydal osmistránkový manifest, v němž psal, že onoho fízla postřelil, aby pomstil prosincovou vraždu Alexise. Vyhržoval v něm i dalšími útoky na policajty a volal po ozbrojeném povstání proti kapitalismu.

„Na kulky odpovídáme kulkami... od nynějška můžeme hodnotu lidského života chudých, vyvrhelů a zatracenců bránit pouze zbraněmi.“

Prosincovou vzpouru RB označuje za „dobré znamení toho, co přijde.“

„Společnost je vařící kotol. Kulka toho policajta zažehla dlouho očekávaný sociální požár, který ohlašuje ještě větší povstání.“

„Poprvé po mnoha desítkách let se otvírá cesta... ke svržení politického a ekonomického systému.“

„Necháme kapitalismus překonat krizi, nebo jej svrhneme?“

RB rovněž psal, že jejich útok na policii přišel rovněž jako odvěta za dlouhou tradici beztržestné brutality, s níž se policie chovala k protestujícím a přistěhovalcům.

„Policajt, který zamířil na 15letého Alexandra Grigoropoulou a zabil jej, zasadil ránu z milosti umírající společenské toleranci vůči nesčetným zločinům organizované politické a ekonomické moci.“

22) Troploin, *In for a Storm: a Crisis on the Way*, 2007.

23) Byť přiznáváme, že v řecké anarchistické scéně se ani v nejmenším neorientujeme, přinejmenším texty některých z nich rozhodně považujeme za díla proletářských revolucionářů, kteří přicházejí se skutečně antikapitalistickou sociální kritikou. V jejich kritice se koncept „třídního boje“ sice zužuje na pracoviště, ale pojmem „sociální boj“ povětšinou vyjadřují to, co třídním bojem chápou komunisté. Jejich největším problémem je voluntaristický étos, v němž se revoluční subjekt ustavuje sám a kdykoli, jaksi bez ohledu na materiální podmínky třídy. Dále nesouhlasíme s tím, že povstání je jen nahromaděním nepokojů, které přivodí kvalitativní změnu. Ano, to je jistě jeho zrod, ale bez centralizující se bojové aktivity nedojde k úspěšnému zničení státu. A bez důsledného uplatňování sociální proletářské diktatury proti bránící se buržoazii a proti setrvačnosti kapitalistických společenských vztahů, a především proti jejich podstatě, nelze nikdy pozitivně dokončit komunizaci lidského společenství.

O jakékoli formě přetrvání vlastnictví, námezdní práce a směnné hodnoty nemůže být žádná diskuse ani vyjednávání, protože bez jejich likvidace kapitál nezničíme. Odstraníme-li jen vztah nadřízenosti-podřízenosti a nahradíme-li jej samosprávou, jak o tom anarchisté často píší, dosáhneme jen jiné formy správy kapitálu. A ta bude nutně dočasná, neboť vnitřní logika kapitálu nakonec povede k jejímu nahrazení nadřízeností a podřízeností a ze samosprávného vlastnictví se znovu stane vlastnictví soukromé. A přiznáváme, že i při této kritice vycházíme jen z hrstky textů nám dostupných v angličtině.

24) *Je líbo další koktejl?*, leden 2009.

25) CrimethInc Ex-Workers Collective, *How to Organize an Insurrection*, 2008.



Okupované kulturní středisko v soluňské Toubě

ně vymknula z charakteristického vzorce, podle kterého probíhala většina třídních bojů – končily stejně náhle, jako propukaly, aniž by znatelně zamíchaly poměrem mezi dvěma antagonistickými třídami kapitalistického systému. Domníváme se, že bod zlomu, v němž hnutí definitivně ztratí svoji podvrtnou dynamiku, zatím nenastal. V době, kdy píšeme tyto řádky, uplynuly od revolty tři měsíce a formy boje, kterými se vyznačovala, stále pokračují a rozhodně ne izolovaně.

Vezměme si třeba obsazování veřejných budov. Za leden a únor můžeme namátkou zmínit třeba okupaci budovy Svazu aténských redaktorů denního tisku (ESIEA), kterou uskutečnili radikální novináři, obsazení Národní opery v Aténách nejen členy a členkami jejího tanečního souboru nebo okupaci nově otevřeného luxusního Komunálního kulturního střediska v soluňské Toubě. Ať už jsou okupace symbolické, protestní nebo cíleně vytváří prostor pro sebeorganizaci a nezprostředkovanou diskusi, všechny se nadále jeví být výrazem potřeb a síly hnutí. Skupiny radikálů a revolucionářů se těmito akcemi otvírají zbytku hnutí a promlouvají k němu, k řecké společnosti i k celému světu, aby jim sdělili svoji sociální kritiku a nabídli ostatním proletářům její sdílení a prohlubování v okupovaných prostorách. Ti, kdo obsadili Národní operu, přišli například s kritikou spektaklu a umění jakožto odcizené kategorie a sféry separované od ostatních rovin lidského života. Novináři odhalili a denunciovali informační válku, kterou jejich mediální zaměstnavatelé vedou proti třídní revoltě a doplnili ji o kritiku své vlastní společenské úlohy a vykořisťování. Nadto heslem, podle něž „Poslední slovo nebudou mít šéfové, ale pracující,“ namířili osten své radikalitě proti celé buržoazní třídě a vztáhli se ke všem ostatním proletářům.

K narušování produkce hodnoty se sice prosincová vzpoura dostala pouze mimo pracoviště, ale vytvořila novou atmosféru, která se zdá přispívat k obsahové radikalizaci některých zaměstnaneckých bojů. Po skončení vzpoury se opětovně a pozvolna na pořad dne vrací stávky a protesty pracujících.

Poté, co si šéfové úklidové firmy OIKOMET objednali útok na předsedkyni syndikalistického Odborového svazu uklízeček (PEKOP), a ta skončila v kritickém stavu, poleptána kyselinou sírovou, kterou ji poskokové buržoustů chrstili do obličeje, dostal se do centra pozornosti boj uklízeček – zejména imigrantek – proti extrémní míře vykořisťování a děsivým pracovním podmínkám. Vážně zraněná Konstantina Kuneva – sama gasterbeiter z Bulharska – se stala symbolem hrůz námezdního otroctví. Po celé zemi probíhaly solidární demonstrace, útoky na kanceláře firmy OIKOMET (např. v Piraeu

a Soluni) nebo na budovy a stanice státního dopravního podniku ISAP, který provozuje metro v Aténách a Piraeu. Pro něj – mimo jiné firmy – pracovaly uklízečky v boje s robokopy a stavění barikád. Mimo to měly i řadu dalších třídních přesahů: docházelo k demolování bank, které fakticky vlastní vše, nač jsme si od nich půjčili, nebo k ničení automatických označovačů jízdenek na stanicích metra, což všem pasažérům umožňovalo cestovat bezplatně. Dne 25. února během generální stávky zaměstnanců veřejného sektoru, kterou byla nucena vyhlásit jejich odborová konfederace (ADEDY), aktivisté z 90 autonomních odborů v čele s PEKOP obsadili sídlo dopravního podniku, načež ISAP rozvázal smlouvu s OIKOMET a najal jeho uklízečky přímo, čímž byl splněn jeden z požadavků našich bojujících sester. Přesto nic neskončilo. Dál dochází k likvidaci označovačů jízdeného a projevům solidarity s Konstantinou: například 3. března bojová skupina Gangy peramských extremistů svědomí vypálila dvě vlakové soupravy metra a vážně poškodila celou stanici v bohatém severoaténském předměstí Kifisia.

I zde platí, že dynamika a síla celého třídního hnutí vytrhují boj uklízeček z jeho odborářských limitů. Byť v nich původně začal a do značné míry v nich setrvává, posun v mezitřídním poměru sil zatím proletáře povzbuzuje, aby se neuzavírali do syndikalistické ulity sekčního boje, který by byl za normálního fungování kapitalismu odsouzen k degeneraci v reformismus, a to i při neexistenci byrokracie v PEKOP. Dnes se ale boj uklízeček tak či onak stává konfliktem celé bojující třídy. Proto také PEKOP doposud odmítal distancovat se od násilné podoby mnoha solidárních akcí a sama Kuneva dala košem sociálním demokratům z PASOK (obdobu ČSSD) a SYRIZA (koalice krajních levičáků), kteří jí nadbíhali, aby ji jakožto třídní symbol získali na svoji kandidátku do europarlamentních voleb. Kdyby hnutí sílilo dál, došlo by k jasnějšímu a masovému odmítnutí odborářství, včetně jeho syndikalistické varianty, protože do popředí by stále více vystupoval revoluční obsah proletářského boje a jemu odpovídající nové organizační formy. Jenže, jak jsme již řekli, k naší velké lítosti to není zrovna pravděpodobný scénář...

O dynamice i limitech hnutí však zatím svědčí i další boje. V polovině února proběhla 48hodinová stávka lékařů v nemocnicích, která přivedla veřejné zdravotnictví na pokraj kolapsu. Dožadovali se dodržování zákonem stanovené normy pracovních hodin, odmítli odpracovat byt' jen jednu jedinou službu navíc a chtěli,



Konstantina Kuneva



Demonstrace na podporu bojujících uklízeček a vážně zraněné K. Kunevy: „ISAP-OIKOMET jsou vrazi“ hlásá transparent

aby zdravotnictví zaměstnalo více lékařů místo zvýšeného vykořisťování těch stávajících. V hlavní soluňské nemocnici AHEPA skupina radikálních doktorů obsadila nemocniční pokladnu, čímž všem pacientům umožnila bezplatnou péči. Lékařská iniciativa s názvem Dělníci zdravotního průmyslu odsoudila policejní vměšování do ošetřování zraněných vzbouřenců, naléhala na nemocnice, aby zdarma přijímaly přistěhovalce a nepojištěné pacienty a také volala po ukončení „komodifikace zdravotní péče“. Předtím k podobné akci došlo v jedné z aténských ústředních nemocnic. Výrazem nové situace vytvořené prosincovou vzpourou bylo volání radikální minority lékařů po „společnosti bez šéfů a otroků“.

Dne 19. 2., když v Řecku začal karneval, autobusáci a trolejbusáci v Aténách zastavili práci na dobu od 9 do 17 hodin, čímž citelně zasáhli městskou ekonomiku z hlediska oběhu pracovní síly a spotřebitelů. Téhož dne řidiči vnitrostátní kamionové přepravy vyhlásili časově neomezenou stávku a zablokovali veškerou celní kontrolu v přístavech a na hraničních přechodech Řecku. V únoru rovněž dělníci z papírny Faros v jihoaténské městské části Alimos za široké podpory obyvatel obsadili továrnu (žádné detaily nám bohužel nejsou známy). Ve snaze zachránit si důvěryhodnost, kterou si notně pošramotila během „horkého prosince“, když se snažila zabránit dělníkům ve spojení s „mládeží“ v ulicích, odborová konfederace GSEE koncem února vyzvala k jednodenní generální stávce na protest proti propouštění, které v únoru připravilo o práci více než 4000 lidí. V listopadu až lednu zaniklo dalších skoro 8000 pracovních míst. 4. března se shromáždili zaměstnanci psychiatrických léčeben z celého Řecku v Aténách a postavili si stany před ministerstvem práce, kde se domáhají vyplacení dlužných mezd, které nedostávají od loňského srpna. Ze stejného důvodu ochromila archeologické vykopávky na Akropoli časově neomezená stávka dělníků, kterým ministerstvo kultury dluží mzdy za 4 měsíce.

Atmosféru sociálního napětí posílily i lednové protesty zemědělců (které se jeví jako i zde v ČR obvyklá koalice maloburžoú a de facto proletářů), kteří blokovali po celé zemi dálnice tak dlouho, dokud jim vláda nepřislíbila pomoc v podobě balíčku 500 miliónů euro. Zemědělci z Kréty ale protestovali, že jsou z tohoto plánu vynecháni, načež 2. a 3. února vjeli na traktorech do krétských maloměst, aby tam obsadili vládní budovy. Část jich vyrazila na trajektech protestovat do Atén. Někteří z více než 1000 farmářů se v přístavu Piraeus pustili do střetů s policií. Na severu Řecku zemědělci dva týdny blokovali hraniční přechody s Bulharskem.

A do toho všeho se mísí projevy organizovaného proletářského teroru proti kapitálu a jeho funkcionářům, které jsme již zmiňovali. Nyní se jen pokusíme o stručný výčet příkladů, který by čtenáři poskytl obrázek, o jak silný fenomén se jedná. Není to jen tradiční organizace Revoluční boj, která během vzpoury střídala z Kalašnikovu po policejním autobusu a 5. ledna v Aténách vážně postřelila jednoho policajta jako odplatu za Alexandrose. Vedle ní se vynořila skupina Revoluční frakce, která granátem a střelbou ze Škorpionů zaútočila na policejní stanici na aténském předměstí Korydallos. Své prohlášení na disketě zanechala na Alexandrosově hrobě a vyhlásila v něm válku policii. 14. února proběhnul řetěz pumových útoků proti čelním představitelům justice, k nimž se přihlásila skupina Spiknutí ohnivých buněk. Tou dobou rovněž neznámí útočníci stříleli po autech producentů televizní stanice Alter TV. Krom



Označovače jízdenek zničené během solidárních protestů s K. Kunevou a uklízečkami

toho týden co týden dochází k nočním žhářským útokům, které zápalnými pumami ničí banky, autosalony, automobily v blahobytných čtvrtích, kancelář bývalého ministra zemědělství nebo redakci pravicového deníku blízkého fašistům.

Frekvence útoků tohoto druhu, skutečnost, že stát jim není schopen efektivně čelit a vláda je označuje za „občanskou válku o nízké intenzitě“, o leččems svědčí. Nezdají se vypovídat o zoufalé snaze hrstky jednotlivců resuscitovat umírající třídní hnutí. Naopak, dostává se jim zřejmě ne zcela zanedbatelné, i když rozpačité, podpory části proletářů a jen doplňují masovější formy

Výňatek z komuniké Gangů peramských extremistů svědomí



Likvidace požáru vlakových souprav v Kifissii

(...) Tak jsme vymazali dvě vlakové soupravy ISAP a vyvolali rozruch. Neváhali jsme sabotovat linku, kterou dojíždí všichni, kdo jsou smířeni se sterilní přepravou z práce do práce, z domova a domů, z destinací a na destinace jejich volného času. Možná tak na jejich tvářích nahradíme rybí pohled apatie a lhostejnosti energičtějšími a napjatějšími pohledy.

Ať zřídí kolik fungujících stanic chtějí, bezpečnost přepravy bude od nyníška zpochybněná. Volná přeprava lidí jakožto produktů se ve velkých centrech metropole změni ve volnou přepravu nejistoty.

Naše nejvřelejší přání a úctu posíláme Konstantině Kunevě za její důstojný postoj proti politickým zlodějům těl, kteří si ji chtěli koupit místem na svých volebních kandidátkách. Byť v rámci reformistického syndikalismu, postavila se proti otrocké bídě většiny svých spolupracovnic. Nechtě se útok proti ní, který provedli hajzlové placení ????????, a to za spoluviny managementu ISAP, nechtě se stane příkladem, jak za syndikalistické požadavky, i když nemohou být příliš nebezpečné, desateronásobně odpláci mlátičky zaměstnavatelů. Zákonným požadavkům zaměstnanců se vždy nedostává stejně zákonné reakce zaměstnavatelů.



Policejní těžkooděnci se chystají k dobývání aténského parku, jehož zničení se místní proletáři snažili zabránit

násilné třídní konfrontace. Uvedme si několik málo příkladů. 24. ledna se rozhořel boj o aténský park na rohu ulic Patision a Kyprou, který nechal primátor Kaklamanis (přezdívaný „aténský Drákula“) vykáčet, aby tam město postavilo podzemní garáže. Místní obyvatelé úplnému vykáčení zabránili násilím a park zablokovali. Načež dorazili robokopové, kteří na lidi zaútočili obuškami a slzným plynem. Rozhořela se několikahodinová bitva s barikádami, dvěma rozbitými policejními stanicemi a řadou vypálených zásahových vozidel. Rebelové park znovu obsadili, utvořili shromáždění k sebeorganizaci jeho obrany a kreativně militantního využití jakožto „lidového prostoru“. Tato situace trvá dodnes. 24. února fašisté zaútočili granátem na budovu, kde sídlí nejružnější levičácké organizace, včetně sítě pomáhající imigrantům. Čtvrtého března při velké demonstraci proti fašistům, kteří nejsou líčeni jako větší zlo než demokracie, nýbrž jako parastátní struktura, anarchisté místo nikam nevedoucích bitek s ultrapravičáky a antifašistických koalic s kdejakou buržoazní silou (jako to dělají v Česku) do základů vypálili kanceláře neonacistické organizace Zlatý úsvit. A do třetice všeho dobrého, 7. března se demonstrace dělníků v chudobou zachvácených docích Perama (Atény) změnila v útoky na přístavní policii a ve zdemolování vchodu radnice na protest proti obvinění jednoho z 8 dokařů, kteří loni v červenci zemřeli při nehodě na lodi Friendshipgas, ze smrti svých kolegů.

Je tedy patrné, že hnutí stále sahá po násilných přímých akcích a organizované bojové skupiny jsou stále ještě jedním z výrazů této tendence. Nejsou tedy odtržené od hnutí, ale zároveň se nezdá, že by byly odrazem kvalitativního posunu hnutí. O tom jsme však již mluvili.

Celkově vzato, po třech měsících od prosincové revolty – alespoň pro nás tady – začíná zřetelněji vyvíjet protiklad mezi přetrvávajícími formami boje a jejich obsahem. Jasně jej vidíme v prohlášení lidí, kteří se 21. března vzbouřili ve vazební věznici Chania na Krétě²⁶ proti neúnosným podmínkám, za nichž jsou tam drženi. Sice odsuzují státní terorismus, ale ani v nejmenším nepochybují své postavení vězňů a nevztahují se k problémům „venku“. Jen žádají přemístění do jiných věznic a snížení počtu lidí v celách. O tomtéž protikladu mezi formou a obsahem svědčí okupace rektorátu soluňské univerzity, která probíhá od 16. 3. 2009. Ra-

dikálové, kteří ji provedli, tak chtějí dosáhnout přímých pracovních smluv pro zaměstnance univerzity, bez zprostředkovatelských pracovních agentur typu Adecco. Ani slovem se ovšem nezmiňují, že vykořisťování nejsou jen takto zaměstnávání pracujících, nekritizují námezdní práci jako podstatu problému, ani svoji vlastní životní situaci. Bojují za druhé, za nebohé „otroky k pronájmu“. Jakoby sami okupanti nebyli součástí téhož systému. Jakoby byli politickou „elitou“, která stojí vně třídy a nabízí jí spásení... Kde je hluboká třídní kritika kapitalismu a demokracie, která zaznívala z okupovaných budov během vzpoury?

Proletariát komunistickou tendenci obsaženou ve své revoltě z prosince 2008 netransformoval v jasnou komunistickou perspektivu a tak se nutně vrací do kapitalistického rámce... a ten nevyhnutelně a postupně mění nedostatečnou sociální kritiku v sociálně demokratický reformismus...

Co bude dál?

Proletářské hnutí je pohyb, proces a dynamika. Jakmile se tato dynamika ztratí, hnutí je definitivně poraženo. I když v Řecku nezmizela, prozatím ochabla a nikam dál se kvalitativně nevyvíjí, nepostupuje k vyšším metám, k jasnějšímu zhmotnění komunistické tendence a nastolení revoluční perspektivy. Není také divu, když je hnutí v Řecku osamocené. V roce 1968 byl proletariát poražen již v červnu, když se vrátil do práce. Ještě několik měsíců si ale své prohry nebyl vědom a ze setrvačnosti sporadicky pokračoval ve stejných okupacích továren a nepokojích jako na počátku hnutí. Máme nyní v Řecku tutéž situaci?

„Kdo chvilu stál, již stojí opodál,“ praví básník a v třídním boji to platí bez výjimky. Nevyvíjí-li se kupředu hnutí naší třídy, nestává-li se stále otevřenější a vědomější hnutím revolučním a tedy komunistickým, i přes svoji neutuchající aktivitu dává šanci, prostor a čas kapitálu k provedení jeho protiútoků. Naše třída v Řecku nedošla až ke zničení buržoazního státu. Ten se ještě začátkem března tvářil bezmocně, policie sestavila seznam 80 potenciálních terčů proletářského teroru a jedním dechem přiznala, že útokům na ně není s to zabránit. A v polovině téhož měsíce již stát s pomocí expertů z britského Scotland Yardu a amerických bezpečnostních poradců připravuje drakonické zostření represí proti našemu hnutí. Jak nestoudně demobilizující jsou tváří v tvář reorganizaci a posilování státního terorismu aktivity řeckých levičáků, kteří lidi přesvědčují, že se na tomtéž státu mají dožadovat odzbrojení policie, zrušení „fašistického parastátu“ a propuštění prosincových rebelů! Z hlediska komunistického hnutí přeci jen měla kus pravdy skupina Revoluční boj, když ve svém komuniké napsala:

„Na kulky odpovídáme kulkami... od nynějška můžeme hodnotu lidského života chudých, vyvrhelů a zatracenců bránit pouze zbraněmi.“

Jenže soudržnost a funkčnost kapitalistické společnosti není udržována výlučně – ani především – státní represí. Ke svému fungování potřebuje nejen zisky pro vládnoucí vykořisťovatelskou třídu, ale také drobky pro vykořisťované. A ty musí být natolik velké, aby dokázaly proletáře sociálně integrovat. Jaká je ale současná situace na straně kapitálu? Nejspíše lze očekávat, že při pokračující a prohlubující se světové krizi nebude mít proletářům v Řecku co nabídnout. A jak se ukázalo, pou-

26) Krom toho 22. března propukla vzpoura v ženské věznici v Thébách kvůli nenadálému násilnému úmrtí vězeňské aktivistky Kateriny Goulioni. Část věznic byla vypálena a zdemolována. Před ní došlo ke střetům mezi policií a účastníky solidárního pochodu. V aténské věznici Koridallos asi 200 trestanců zahájilo solidární protest s thébskými vězenkyněmi.



Radikálně odborářské a levičácko-feministická demonstrace nebo okupace rektorátu soluňské univerzity - nová sociálně demokratická rekuperace proletářského hněvu a boje se rodí přímo v ulicích

há represe zatím nestačila ani k jejich pacifikaci, natož k úspěšné rekuperaci. Naopak materiální postavení naší třídy se bude nadále zhoršovat a rozpor mezi naší mizernou životní situací a doposud slibovaným konzumním rájem může být stále zjevnější. Jaký bude výsledek v kombinaci se zostřeným terorem buržoazie? Nevíme, křišťálovou kouli nemáme...

Kapitalismus může zachránit také jeho ideologické panství. V podstatě buržoazní ideologie s radikálním nebo přímo revolučním náterem (různé marxismy a anarchismy, bolševismus, stalinismus...), které vycházely ze slabín proletářského boje a stavěly na nich, se v historii již mnohokrát ukázaly jako jeden z rozhodujících faktorů v porážkách povstání a revolucí. Avšak zdá se, že tradiční parlamentní a odborové formy sociální demokracie v Řecku notně pozbyly na schopnosti manipulovat a rekuperovat bojující proletáře, kterých bude přibývat.

Ke slovu se nejspíše dostane nová forma – třeba i mimoparlamentní a radikálně odborářská – sociální demokracie a nepochybně bude pokračujícím hnutím podávat anestetikum v podobě ideologického rámce dělnicky samosprávného, radikálně demokratického, sociálně spravedlivého, genderově vyváženého a ekologicky neškodného kapitalismu. Všechny slabiny hnutí, všechny reformistické vlivy, které třídní militanti reprodukuje, to vše vynese nad hnutím ortel smrti, jakmile se většina třídy dostatečně unaví bezvýchodností situace a dynamika se nejprve stane setrvačnou, až úplně zeslábně a možná i ustane veškerý pohyb. Zatím hnutí běží, ale jen vstříc své porážce. Zdola vzešlá nová sociální demokracie může být účinnější než policejní obušky, slzný plyn (na potlačení prosince 2008 nestačilo ani 4600 slzných granátů), psi nebo gumové i ostré projektily. A vzhledem k tomu, že mezinárodní izolace hnutí v Řecku bude nejspíše ještě delší dobu pokračovat, reformistický rámec převládne jako výraz dočasné porážky hnutí a jednou jej bude třeba překonat a zničit stejně jako odbory, stalinisty z KKE a veškerou sociální demokracii.

Ekonomická krize však i za takové situace může vést k určité kontinuitě třídního boje, jenž nebude zcela odtřizen od zkušeností a třídní paměti proletářské autonomie, kterou v širokém měřítku nastolila prosincová vzpoura. Z těchto podmínek může pomalu vyrůstat a sílit podvrtné třídní hnutí, které si bude na základě své vlastní praxe stále jasněji osvojovat historický program komunistické akce. Ponese perspektivu sociální revoluce tak dlouho, dokud se nedostane do situace,

kdy ji bude možné uskutečnit. A nakolik globální krize připraví proletáře v dalších zemích světa o „rezervy“ a odhalí jim rozporuplnou povahu jejich společenského postavení, třídní antagonismus, natolik se bude moci objevit mezinárodně příznivější situace pro sociální revoluci v Řecku i jinde.

Například revoluce v Rusku roku 1905 vyvolala podobné autonomní hnutí proletariátu, které pokračovalo ještě několik let po její ne zcela zjevné porážce. Toto hnutí probíhalo až někdy do roku 1910-1911, kdy bylo částečně a dočasně utopeno v ekonomické konjunktuře příprav na světovou válku, aby se od roku 1916 opět vrátilo s ještě větší silou a nastolilo perspektivu světové proletářské revoluce. Tak jako rok 1905 byl obrazem budoucnosti, mohli mít pravdu i aténští vzbouřenci, když o sobě říkali: „Jsme obrazem budoucnosti“... S křehkou a snad i trošičku naivní nadějí hledíme do budoucnosti a v duchu si s Marxem opakujeme:

„A jakmile revoluce dokončí tuto druhou polovinu své přípravné práce, vyskočí Evropa ze svého místa a zajásá: Výborně jsi ryl, starý krtku!“²⁷

TŘÍDNÍ VÁLKA
březen-duben 2009

27) Karel Marx, *Osmnáctý Brumaire Ludvíka Bonaparta*, 1851/1852.

Kapitalistický vánoční stromček: buržoazie nám naděluje život za 700 euro měsíčně a státní terorismus a všem pokojným občanům přeje „Veselou krizi a šťastný nový strach“



DEKLARACE SOLIDARITY S BOJUJÍCÍMI A STÍHANÝMI PROLETÁŘI V ŘECKU

„Během jediné noci „realita“ a „normál“ zemřely...“

6. prosince 2008 policejní svině v Řecku chladnokrevně zastřelily 15letého Alexise Grigoropoulose. Byla to poslední kapka, kterou přetekl pohár proletářského vzteku, jenž se do té doby projevoval stávkami a pouličními bouřemi proti útokům kapitálu na životní úroveň naší třídy. Najednou propukla vzpoura a do Evropy se po několika desítkách let vrátilo strašidlo proletářského povstalectví a otevřeného třídního boje proti kapitalismu. Vysokoškoláci, středoškoláci a mnozí žáci základních škol se živelně začali hrnout do ulic řeckých měst, aby kameny a zápalnými lahvemi zaútočili na policejní stanice a na všechny fízly. Ke studentům a žákům se rychle přidali přistěhovalečtí proletáři všeho věku, mladí „Řekové“, co mají mizerně placená, nejistá zaměstnání, ale taky pěkných pár zástupců starší generace dělníků. Přidali se i mnozí nezaměstnaní a lidé z okraje třídní společnosti: Romové, ilegální běženci, drogově závislí... Řada fotbalových chuligánů zapomněla na dementní rvačky mezi sebou a přidali se k boji proti skutečnému nepříteli – represivním silám státu. Najednou bylo všem jasné, že fízlové nejsou nic jiného než žoldáci státního teroru. Bylo evidentní že „pomáhají“ jediné hladkému fungování systému soukromého vlastnictví jedněch a námezdního vykořisťování druhých. A taky, že „chrání“ pouze zákony a pořádek buržoazního systému. V oblacích kouře a slzného plynu a v ranách policejních obušků zmizeli „poctiví občané“ a víra v demokracii.

„Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti!“

A nezůstalo jen u pouličních bitev s policajty a hořících fízláren. Vzbouřenci rozbíjeli a zapalovali usměvavou tvář světa kapitálu – konzumní ráj obchodů, supermarketů, autosalonů a bank, které vám půjčí na nějakou z těch skvostných komodit. V plamenech hořel svět pasivních konzumentů zboží a diváků spektaklu. A z toho požáru se vynořovali rabující proletáři, kteří prakticky nastolovali diktaturu lidských potřeb nad kapitálem a jeho směnnými vztahy. Naši třídní bratři a sestry si znovu přivlastňovali vše, co jsme jako třída nuceni v práci vyrábět, abychom si to pak za vydělané peníze museli znovu kupovat. Přivlastňovali si taky prostor a čas, které jsou jinak přísně rozděleny a sešněrovány podle potřeb kapitálu – z ulic přetvořených proletářským násilím zmizely kolony aut a vystresované davy odcizených zombií, co se ženou do práce, do školy, na nákupy..., a místo nich nastoupila pospolitost militantní třídy. Spontánně se rozvíjela bojová sebeorganizace vzbouřenců. Desítky univerzit a středních škol obsazených nejen studenty, ale proletáři ze všech kategorií, do kterých nás kapitál rozděluje, se změnilly v centra odporu a místa setkávání, diskusí, lásky a třídní nenávisti. Totéž se stalo s radnicí v aténské dělnické čtvrti Aghios Dimitrios, kterou místní obyvatelé rovněž obsadili. Naše třída po dlouhé době začínala znovu mluvit a formulovat svůj program sama za sebe. Když bouřící se dělníci obsadili budovy odborů v Aténách a Soluni, přišli s kritikou těchto zprostředkovatelů prodeje naší pracovní síly šéfům. Ukázali, že odbory jsou součástí státu a jejich cílem je dezorganizace a udušení třídního boje, a že další cesta vede přes sebeorganizaci boje na pracovištích. Ve všech těchto aspektech třídního hnutí a jeho boje se začala rodit autonomie proletariátu na buržoazii, jejích ideologiích, organizacích a způsobu společenského života.

„Přestaňte koukat na televizi! Všichni musí do ulic!“

Přestože proletářská vzpoura šla napříč řadou sektorů, do nichž nás kapitál rozděluje, aktivně do sebe vtáhla jen menšinu naší třídy. Zatímco v ulicích hořely barikády, rabovaly se obchody a bojovalo se s fízly, většina seděla doma u televize a dál se nechávala krmit žvásty politiků a novinářů. I přes svoji vytrvalou snahu rebelové nedokázali

pasivitu svých třídních bratrů a sester prolomit – ani v Řecku ani ve zbytku Evropy a většině zemí světa. Nedošlo tak ani ke všeobecné paralyzaci kapitalistické ekonomiky a tudíž ani k útoku na námezdní práci a výrobu na prodej a pro zisk. Hnutí zůstalo u částečného napadání státu a neúplného podvracení kapitalistických vztahů. Totální destrukce všech státních struktur s cílem zlikvidovat moc buržoazie a nastolit sociální diktaturu proletariátu, která by posilovala a umožňovala komunizaci společenských vztahů, nebyla v prosinci ještě na pořadu dne. Revoluční povstání se prozatím odsouvá...

„Veselou krizi a šťastný nový strach!“

Právě toto poselství všem poslušným občanům (kteří se dál podřizují požadavkům kapitálu, které ani nenapadne postavit se šéfům a státu a jenom jako ovce čekají, co se s nimi stane) zanechala řecká vzpoura na aténských zdech. Toto poselství se týká proletářů i tady v Česku. S příchodem krize buržoazie vyhazují stovky a tisíce lidí z práce a snižují reálné platy. Třeba 4000 propuštěných sklářů se už dnes ocitá na dlažbě zcela bez prostředků k přežití. A co se děje? Nic! Panství sociálního smíru a demokracie leží na naší třídě jako balvan: raději pojďme hladu nebo skončíme pod mostem, než bychom začali skutečně bojovat za uspokojení našich lidských potřeb. Demokracie je jako opium, po němž se nechápeme jako třída s vlastními zájmy, které jsou protichůdné zájmům kapitálu. Vidíme jen své individuální a rodinné životy a jejich ubohost se nám jeví jako to nejlepší, co můžeme mít. Světová krize ale naši občansko-konzumní iluzi štěstí a sebensnější nadšení pro kapitalismus rozbije napadrtě. Nezaměstnaných a lidí bez domova bude přibývat, ceny základního zboží porostou a ti, co budou mít práci, si toho za své platy koupí čím dál tím míň... a nakonec nás vládnoucí třída třeba nažene do války, aby se zbavila přebytečných lidí a výrobních kapacit a získala možnost dalšího ekonomického růstu skrze rekonstrukci.

**Ekonomika je v krizi? Dorazme ji! Pryč se sociálním smírem!
Jedno Řecko nestačí!**

Dříve nebo později nám kapitál neponechá už žádné rezervy. Budeme hodně strádat a možná, že nepřežijeme, pokud budeme dál otrocky přijímat námezdní práci a peníze jako nutný prostředek k uspokojování našich potřeb. A proletáři, kteří logiku směnné hodnoty odmítnou, vtrhnou do supermarketů a bez placení si vezmou, co potřebují, se určitě najdou. Třídní hnutí v Řecku znovu exploduje s ještě větší podvratnou silou a tentokrát nebude samo. A nebudou to ani jen proletáři v Číně, Bangladéši, Egyptě nebo Bolívii, kdo povstane. I tady se začnou sypat výkladní skříně. Budeme rabovat obchody a luxusní haciendy buržoazie. Masové stávky bez odborů a proti nim rozvrátí celou kapitalistickou ekonomiku. Stát se svojí policií a armádou bude jako vždycky hájit buržoazní pořádek a majetky a vést teror proti proletariátu, který nikdy nic nevyřeší, pokud neudělá svoji vlastní revoluci. Zatím naše veškerá podpora, sympatie, myšlenky patří proletářům v Řecku, kteří bojují nebo sedí ve vězení. Toužíme jim pomoci rozšířením boje do ČR a do celého světa. Chceme s nimi sdílet a rozvíjet jejich zkušenosti, aby se globální revoluční povstání znovu vrátilo na pořad dějin...

Světovou revolucí proti kapitálu, námezdní práci a penězům!

Proti státnímu teroru policie revoluční násilí proletariátu až do úplného zničení všech států!

Diktaturou proletariátu ke komunizaci společenských vztahů a celosvětové beztřídní pospolitosti!

TŘÍDNÍ VÁLKA

NÁSILÍ znamená pracovat 40 let, dostávat mizernou mzdu a lámat si hlavu, zda vůbec někdy půjdete do důchodu...
 NÁSILÍ znamená státní dluhopisy, vytunelované penzijní fondy a burzovní podvody...
 NÁSILÍ znamená být nuceni vzít si hypotéky, které nakonec splácíte, jakoby byly ze zlata...
 NÁSILÍ znamená právo managementu vyhodit vás, kdykoli se jim zachce...
 NÁSILÍ znamená nezaměstnanost, zaměstnání na dobu určitou, mzdu 400 euro se sociálním pojištěním nebo bez...
 NÁSILÍ znamená pracovní „úrazy“, když šéfové snižují náklady na bezpečnost svých pracujících...
 NÁSILÍ znamená být tvrdou prací dohnáni k onemocnění...
 NÁSILÍ znamená brát léky na nervy a vitamíny, abychom se vyrovnali s vyčerpávající pracovní dobou...
 NÁSILÍ znamená pracovat pro peníze, abychom si mohli koupit léky, kterými obnovíme svoji komoditu – pracovní sílu...
 NÁSILÍ znamená umírat na šablonovitých postelích v děsných nemocnicích, když nemáte na úplatek.

Proletáři z obsazené budovy GSEE, Atény, prosinec 2008

JAKO ZIMA O TISÍCI PROSINCÍCH

TPTG a Blaumachen



Loni v prosinci vál řeckými městy vítr povstání. Radostná a slavnostní atmosféra vánoc vzplála společně s vánočním stromem na náměstí Syntagma. Jiskru 6. prosince vykřesalo zavraždění 15letého studenta Alexise Grigoropoulose speciální policejní hlídkou.

Obecně lze prosincový sociální neklid charakterizovat jako násilnou proletářskou vzpuru, která propukla náhle, masově a divoce, a postupně uvolnila cestu méně násilným, nápaditějším a poetičtějším činům, kterých se ale účastnilo méně lidí.

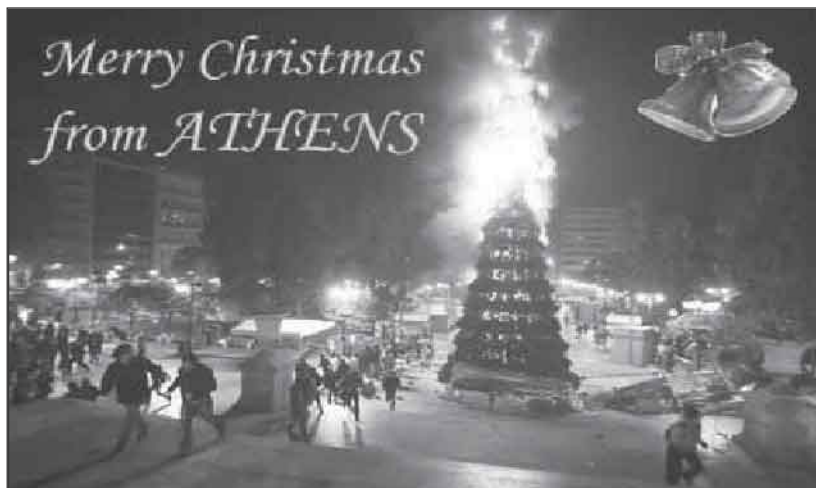
Co se třídní kompozice vzpoury týče, sahala od středoškolských a vysokoškolských studentů až po mladé dělníky a nezaměstnané. Někteří ze studentů a dělníků byli přistěhovalci z druhé generace (většinou Albánci, i když mezi nimi byli také imigranti jiných národností) a nechyběli ani někteří starší dělníci s víceméně stabilním zaměstnáním.

Co do počtu, akcí, které nabraly podobu povstání, se postupně účastnilo více a více lidí. Prvního dne šlo jen o pár set antiautoritářů z Exarchie – místo vraždy – kteří začali násilné konfrontace s policajty. Později v noci proběhla z iniciativy studentů a levičáků spontánní demonstrace. Zúčastnilo se jí kolem 2000 lidí, kteří začali nepokoje na třídách Patision a Akadimias, zatímco stovka lidí rozmlátila ulici Ermou, nejkomerčnější ulici v Aténách. Nepokoje propukly také na ulicích Soluné, kde živelná demonstrace zamířila k centrální městské policejní stanici a zaútočila na ni.

Druhého dne se v ulicích objevilo přes 10 000 lidí (znovu většinou studentů a antiautoritářů a lidí z levicových stran a organizací). Třetí den se k demonstracím, které se brzy změnilly v bouře, připojilo přes 20 000 lidí v Aténách, 7000 v Soluni a tisíce dalších po celém Řecku. Těch, kdo se zapojili do pouličních bojů s policií, byla spousta – 10 000 se zdá být spíše umírněný odhad. Po celé zemi jich bylo mnohem více, zejména v pondělí, třetí den nepokojů. Toho dne se buď rozbíjely, rabovaly nebo vypalovaly banky, veřejné budovy a hlavně velké obchody. Ti, kdo se onoho dne podíleli na násilných aktech, nebyli homogenní masou: byl to zástup mladých lidí – středoškoláků a univerzitních studentů, námezdně pracujících, nezaměstnaných, přistěhovalců, fotbalových

chuligánů, drogově závislých – z nichž jen část měla spojení s antiautoritářskou scénou. Právě kvůli různorodému složení byl tento zástup a jeho násilí pro spoustu politických (dokonce i pro některé organizované anarchisty) příliš „nekontrolovatelný“ a tak dali ruce pryč od toho, co se dělo. Od pondělního rána a během příštích dní docházelo po celé zemi k útokům na policejní stanice, které prováděli hlavně středoškoláci. Některé z těchto útoků byly velmi násilné – převracela se policejní auta a používaly se Molotovovy koktejly (povětšinou na západních předměstích Atén a v přístavu Pireaus) – ale demonstrování u policejních stanic se v celém Řecku stalo poměrně všeobecným a s mírnějšími formami protestu k němu docházelo i v některých snobských čtvrtích nebo v malých městech. Nepokoje se fakticky rozšířily a tak nabraly celostátních rozměrů díky živelným násilným protestům středoškoláků. Když hovoříme o střetech s policajty, mluvíme většinou o barikádách, házení kamenů a Molotovových koktejlů a nikoli o fyzických bojích. Celkově nejen účastníci nepokojů, ale také policie preferovala nepouštět se do „boje zblízka“ a raději nadměrně užívala slzný plyn.

Co se imigrantů týče, druhá generace mladých Albánců, kteří se na nepokojích podíleli, je do společnosti natolik dobře integrována, že jedině, když mezi sebou začali mluvit albánsky, tak jste poznali, že jsou to při-





stěhovalci. Většina z nich tady vyrostla, což je důvod, proč se v takovém rozsahu mohli spolu s mladými řeckými proletáři účastnit konfrontací s policajty, útoků proti státním budovám a bankám a také rabování. Takto jednat pro ně bylo „pohodlnější“ než pro další imigranty, povětšinou Asiaty a Afričany, kteří stále ještě žijí na okraji, izolováni ve svých etnických komunitách. Ostatním přistěhovaleckým komunitám tak bránil hlavně strach a nikoli „nedostatečné uvědomění“, aby se přidaly k násilným konfrontacím vně svých čtvrtí. Snadnější pro tyto imigranty bylo účastnit se bouří skrze rabování nebo navštěvování otevřené okupace Národní technické univerzity v centru Atén, kde jich žijí velké komunity. Když nepokoje propukly v „jejich“ sousedství, takto k nim „přispívali“. Na druhé straně se jim však dostalo nejagresivnějšího napadání ze strany policie i mediální propagandy. Byli prezentováni jako „plenitelé“ a „zloději“ a v některých případech proti nim fašisté a tajní policajti v civilním oblečení pořádali útoky ve stylu pogromů.

Celkově vzato by se dalo říci, že kromě středoškoláků a vysokoškoláků sehráli ve vzpouře aktivnější úlohu mladí dělníci, většinou s překérním či „pružným“ zaměstnáním. Na ulicích byli mladí (či ne až tak úplně mladí) dělníci z různých sektorů jako třeba školství, stavebnictví, turistické a zábavní služby, doprava a dokonce i média. Co se továrních dělníků týče, ohledně jejich individuální participace na nepokojích nejsou žádné přesné odhady, neboť zprávy z takových pracovišť nevěly ve známost. Během okupace GSEE se objevily nápady rozdávat letáky před továrnami a volat dělníky z konkrétních pracovišť, aby přišli k okupantům, avšak rozpory mezi účastníky (zobecně zmíněné v naší chronologii událostí) učinily jakoukoli další akci – vyjma intervence v blízkých call centrech – obtížnou a tak se promarnilo několik příležitostí. Krátce poté, co byla přistěhovalecká ukližečka Kuneva – jedna z dělníků, kteří navštívili okupovanou GSEE, aby se setkali s okupanty – napadena kyselinou sírovou, „povstali dělníci“ spolu s dalšími lidmi organizovali první solidární akce. V lednu se jim dokonce povedlo přimět k solidárním akcím i některé odborové organizace. Nepokoje na pracovištích nebyly nijak významněji citelné, tedy v tom smyslu, že nebyly vyhlášeny žádné stávky na jejich podporu. Jedinými výjimkami byla učitelská stávka v den pohřbu mladého Alexise a velká účast na stávkové demonstraci proti státnímu rozpočtu 10. prosince. Mimo to ponechala vzpoura pracoviště nedotčená.

Soudě podle hesel a útoků na policii, ve dnech vzpoury naprosto dominoval protipolicejní sentiment. Policajt zosobňoval moc a zejména brutalitu a aroganci moci. Byl však symbolem určité moci – moci peněz, moci prosazovat vykořisťování práce a prohlubovat třídní dělítka rozdělující řeckou společnost, proto se napadaly, vypalovaly nebo obsazovaly velké obchody, banky i státní budovy (radnice, budovy prefektur, ministerstva). Mohli bychom tedy mluvit o převažujících protipolicejních, protistátních a antikapitalistických náladách. Dokonce i levicovní intelektuálové uznávali, že vzpoura má třídní prvek a některé oficiální noviny přiznávaly, že se „vztek mladých lidí“ neprojevil jen kvůli policejnímu násilí. Policajti byli spíše tou nejviditelnější a nejsurovější špičkou levdovce složeného z korupčních skandálů vlády, bezpečnostně dohlížejícího státu – opancřovaného po Olympiádě v roce 2004 – který ani nezaváhá a chladnokrevně střílí, neustálého útoku na mzdy, růstu nákladů na reprodukci dělnické třídy skrze postupnou demolici

předchozího důchodového a zdravotnického systému, zhoršování pracovních podmínek a nárůst překérních pracovních míst a nezaměstnanosti, nadměrné zátěže uvalené na středoškoláky a vysokoškoláky¹, děsivého ničení přírody, atraktivní fasády sestávající z abstraktních předmětů touhy v nákupních střediscích a v televizních reklamách, které získáte jen tehdy, vydržíte-li obrovskou dávku vykořisťování a úzkosti. V prvních dnech vzpoury jste mohli všechny tyto důvody málem cítit ve vzduchu a pak následovala spousta textů, článků, letáků sepsaných buď povstalci, nebo sympatizanty a „komentátory“ a potvrzovaly, že v tom je „cosi hlubšího“. To „něco hlubšího“, o čem každý mluvil, byla potřeba překonat individuální izolaci od skutečného, pospolitěho života (gemeinwesen), izolaci vytvořenou všemi výše zmiňovanými historickými důvody. Spontaneitu a nekontrolovatelnou povahu tohoto povstání prokazovala absence politických návrhů a tedy explicitní odmítnutí politiky. Byli to hlavně levičáci, kdo trval na konkrétních požadavcích jako třeba odstoupení vlády, odvolání protiteroristického zákona, odzbrojení policajtů a rozpuštění speciálních policejních jednotek. Avšak pocit, že v tom všem je „cosi hlubšího“, byl natolik dominantní, že jen jím je vysvětlitelná bezradnost některých opozičních stran, levicových organizací a jak jsme se již zmiňovali, dokonce i některých anarchistů. Žádné konkrétní politické požadavky neexistovaly, což pro obvyklé síly rekuperace a manipulace učinilo nepokoje, v kombinaci s jejich zuřivostí, příliš hrozivé.

Od úplně prvních dní vzpoury byly v centru Atén rovněž obsazeny tři vysoké školy: Aténská Národní technická univerzita, Právnická fakulta a Ekonomická fakulta. Každá z nich byla obsazena jinou tendencí hnutí. Národní technická univerzita, která je nejbližší náměstí Exarchia, byla hlavním místem pro organizování střetů s policií. Její okupanti byli téměř reprezentativním průřezem rebelů v Aténách: mladí dělníci (přistěhovalečtí nebo řečtí), studenti a marginalizovaná živly – a řada z nich byli anarchisté. Okupanti Právnické fakulty, hlavně levičáci a nějací antiautoritáři, organizovali demonstrace a diskuse. Na jedné z nich se shromáždili levičáčtí odboráři, aby organizovali „rozšíření vzpoury“ na pracoviště, aniž by pak něco skutečně udělali, vyjma vydání několika letáků. Ekonomickou fakultu obsadili povětšinou anarchistické skupiny a antiautoritáři, kteří chtěli budovu využít ke kontrainformačním účelům. Velký důraz se kladl na organizaci každodenních aktivit. Zabrali univerzitní restauraci a vytvořili workshopy, které měly řídit okupaci a organizovat akce venku. Vyvlastněné zdroje univerzity se používaly i k dalším aktivitám, přičemž sloužily jako infrastruktura. Řada soudruhů se podílela na akcích, které odtud byly organizované, i když samotné okupace se neúčastnili. Všechny okupace sloužily jako „rudé základny“ hnutí, odkud se organizovaly podvratné akce² a kde mohli rebelové hledat azyl, bylo-li to zapotřebí. V Soluni byly dvě takové okupace ve středu města: Školu dramatu obsadili anarchističtí militanti a studenti divadelnictví, zatímco kanceláře Soluňské asociace barů až do čtvrtého dne vzpoury okupovali studenti, hlavně levičáci.

Rovněž bychom tu měli zmínit desítky okupací univerzitních kateder, které si odhlasovala studentská všeobecná shromáždění a stovky okupací středních škol v celé zemi.

Postupně se ukázalo, že násilí prvních dnů bylo kreativní v tom smyslu, že bylo nutným předpokladem

1) Ohledně krize kapitalistické reprodukce a nedávných bojů vysokoškolských studentů v Řecku, viz náš text „Permanентní krize ve školství“ na www.libcom.org.

2) Některé z nich se zmiňují v naší chronologii prosincových událostí.

nápaditějších a organizovanějších akcí, které následovaly. Po prvních pěti dnech nepokojů došlo k obsazení radnice v Agios Dimitrios (jižní předměstí Atén) organizovanému místními anarchistickými skupinami a některými dělníky, kteří tam pracují (převážně manuálně pracujícími). Okupanti organizovali mítinky s místními lidmi, svolávali „lidová shromáždění“, snažili se vzpouru rozšířit organizováním lokálních aktivit, které s ní vždy souvisely. Dokonce se snažily ponechat některé služby v budově v chodu bez mediace komunálních autorit. Dalšího dne byla obsazena recepce Ministerstva vnitra v Chalandri, severním předměstí Atén, a organizovaly se demonstrace a akce vždy spojené se vzpourou.

V Sykies, dělnickém předměstí Soluně, byla na pár dnů částečně obsazena radnice a o několik dní později následovala okupace komunální knihovny v soluňské čtvrti Ano Poli. Ta sloužila jako místo, kde se organizovaly „lidové shromáždění“ a demonstrace. Novou společnou charakteristikou všech těchto aktivit byl pokus „otevřít“ vzpouru místům bydliště. Tato shromáždění byla chápána jako „bojová shromáždění městských částí“ nebo „lidová shromáždění“, jak se jim říkalo. Ve většině případů se uvnitř tohoto společenského „otevření“ objevily odlišné tendence, zejména když vzpoura odeznívala. Jedna tendence chtěla organizovat komunitu boje, která by rozšiřovala témata vzpoury, zatímco druhá dávala přednost jakési aktivitě orientované spíše na řešení lokálních záležitostí, a to na permanentním základě. Na počátku shromáždění vypadala velice inovativně a živě. Nebyly v nich formální rozhodovací procedury nebo pravidlo většiny a podporovala se iniciativa. Do konce ledna však okupace budov – ať už veřejných, odborových nebo komunálních – přestaly vzkvétat a není jasné, jestli z této krátkodobé praxe vzejde nové hnutí.

V „obyvatelstvu“, či lépe řečeno v dělnické třídě jako celku, panovaly sympatie k účastníkům nepokojů, a to nejen proto, že se venku bily a demonstrovaly jejich děti, ale také proto, že cítili, že jde o spravedlivý boj. Velice populární bylo obzvláště vypalování bank, neboť tisíce lidí jsou zadlužené. Rabování nebylo akceptováno, ale spoň ne otevřeně, díky silné úctě k soukromému vlastnictví nebo – v případě levičáků a některých anarchistů – z morálních důvodů. Obecně řečeno, ze strany „obyvatelstva“ vůči povstalcům panovala spousta sympatií a zájmu, ale minimální aktivní angažmá.

Od první chvíle po úkladné vraždě, k níž došlo 6. prosince, byly aktivovány státní a mediální mechanismy, aby se postavily proti explozi proletářského vzteku. Zpočátku se pokoušely dostat možné reakce pod kontrolu s využitím spektakulárně podaných rezignací Pavlopoulose a Chinofotise (ministr vnitra a bývalý náměstek ministra), premiérova slibu, že kdokoli je zodpovědný za smrt 15letého dítěte, bude „exemplárně potrestán“, nesouhlasu všech opozičních stran a mnoha novinářů s vládou a „zdrženlivého přístupu“ policajtů k demonstrantům. Velmi rychle však pustily z řetězu všechny formy represe: vyhrožovaly vyhlášením výjimečného stavu v celé zemi, mobilizovaly fašisty a paravládni organizace „pobouřených občanů“, byly desítky zatčených a demonstranti byli bití, policie v Aténách znovu střílela. Společně s televizními mizery se všechny strany šéfů jako jedno tělo (přičemž Komunistická strana byla tou nejvulgárnější z nich) pokoušely šířit strach. Podobně dvě hlavní odborové konfederace, GSEE a ADEDY, zrušily rutinní stávkové demonstrace proti státnímu rozpočtu na nový rok, protože se obávaly

nebezpečí, že se tyto demonstrace změní v nepokoje. I přes žvásty odborových byrokratů o tom, že vláda nedokáže zajistit pořádek a klid ve společnosti, však k demonstracím v den generální stávky došlo a byly vskutku divoké. Realita tedy byla jiná: byli to šéfové, kdo se bál. Když francouzský ministr zahraničí hned v prvních dnech povstání prohlásil, „Rád bych řekl, že nás trápí, každého trápí vývoj konfliktů v Řecku,“ vyjádřil strach šéfů z možnosti, že se tato sociální exploze rozšíří, neboť solidární demonstrace s povstanci v Řecku se konaly v mnoha městech celého světa. Zejména ve Francii ministerstvo školství odvolalo nepopulární reformu středního školství, čímž ukončilo vznikající hnutí středoškoláků, kteří tleskali plamenům povstalec-tví v řeckých městech a maloměstech.

Ze strany státu a mediální propagandy bylo dominantní strategií separovat subjekty povstání. Bud' povstání líčily jako dobrodružství pubertáků, jejichž věkem podmíněná vrozená citlivost jim dává právo rebelovat proti světu svých rodičů (jakoby proletářští rodiče oprávněně netoužili po zničení tohoto světa), nebo mobilizovaly rasistické reflexy s využitím falešného dělitka „řečtí demonstranti – přistěhovalečtí plenitelé“. Hlavně se pokoušely rozdělit demonstranty na hodné-pokojné a špatné-výtržníky. Šéfové a jejich poskokové potvrzovali právo demonstrovat, jen aby potlačili povstání. Protože se chtěli vyhnout ještě většímu zespolečenštění násilného chování na ulicích, všemožně se je snažili prezentovat jako činy „antiautoritářů“ nebo „chuligánů“, kteří pronikli na demonstrace jinak mírumilovných občanů. Ničení, jakožto proletářská akce, prohlásilo každodenní existenci policejních oddělení, bank a obchodních řetězců za momenty tiché války. Rovněž manifestovalo rozchod s demokratickým zvládnutím sociálního konfliktu, které toleruje demonstrace proti té či oné věci, pokud jsou ovšem prosty jakékoli autonomní třídní akce. Předseda vlády se opíral o nejzazší politický val panství kapitálu, tedy o demokracii, když prohlásil, že „sociální boje nebo smrt náctiletého si nelze plést s akcemi proti demokracii.“ Demokracie samozřejmě schvaluje devastaci měst a venkova, zamořování atmosféry a kontaminaci vody, prodej zbraní, vytváření skládek lidských bytostí, nucení nás, abychom přestali být lidmi a stali se předměty, které pracují (nebo hledají práci, neboť díky krizi je nebo bude stále více lidí nezaměstnaných). Naznačil tak, že někteří lidé mohou ničit, co se jim zachce, pokud tak vzniknou nové šance na zisk a podporuje se tak rozvoj. Ovšem činit tak proti soukromému vlastnictví představuje pro společnost, která z něj učinila základní právo hned při svém zrodu, ten nejhorší skandál. Zapalování a rozbíjení tak znamená rány pro legitimitu této společnosti. „Zakuklení výtržníci“ je prázdný pojem, který má výlučně sloužit policii. Policie si monopolizuje utváření profilu hrozby. Měli bychom tu dodat, že od postřelení pořádkového policajta 4. 1. v Exarchii policejní represe proti demonstrantům eskalují. Místní lidé, kteří brání park v Aténách, zemědělci, kteří chtějí dojet na traktorech k parlamentu a demonstranti proti věznění těch, kdo byli doteď zatčeni, už nejsou napadáni jen slzným plynem, ale také granáty.

Pro mašinérii produkující obrazy byl pravým opakem „zakukleného výtržníka“ (což je vykonstruovaný obraz za účelem rozdělení proletářů) „pokojný občan, jehož majetek byl zničen“. Kdo byl tímto oslavovaným „pokojným občanem“, kterého rozhořčilo ničení? Při této příležitosti byli „pokojnými občany“ drobní podnikatelé, majitelé „malých“ obchodů, maloburžoazie.



Alexandros Grigoropoulos





Stát ohlupuje i je, neboť mnohé z nich ničí kapitalistická krize. Během loňského prosince byl obrat poloviční než v prosinci 2007, a to nejen pro ulice s drahými obchody, ale také pro tržiště pod širým nebem, a to během nepokojů nebylo žádné takové tržiště napadeno... Šéfové tvrdili, že rozbíjení obchodů připravilo řadu lidí o práci, a přitom kvůli krizi má být v Řecku brzy předáno sto tisíc výpovědí. A to ničení „malých“ obchodů, které neprováděli zakuklení státní zaměstnanci, komentovali dělníci z takovýchto obchůdků v letáku sepsaném „Anonymní iniciativou prodavaček z Larisy“: „Čkoli pokusy terorizovat nás a přesvědčovat, že obrana nějakého majetku stojí nad lidským životem a důstojností, odsuzujeme. Mimo to, ony majetky vytvořila nezaplacená práce, práce načerno a nadpráce překérních dělníků. Při symbolických útocích na banky a veřejné budovy (pro Larisu a další provinční města to opravdu platí) nebyly poškozeni žádní drobní majitelé. Jestli jim na prodavačích skutečně záleží, měli by jim zvýšit mizerné platy, které jim dávají, měli by se naučit, co to znamená sociální zabezpečení a měli by vytvořit lidskou pracovní dobu a podmínky.“

Levicové strany nepokoje zaskočily a zaujímaly k nim rozdílné postoje. SYRIZA (Koalice radikální levice), koalice Synaspismos³ a další menší levičácké organizace zachovávaly ke vzpouře vyvážený postoj. Vrcholoví vůdčové stranické mašinérie se neváhali distancovat od násilí účastníků nepokojů, dokonce je odsuzovali, ale ve srovnání s běsněním KKE tak činili umírněně. Oné úžasné noci 8. prosince demonstranti ze SYRIZA sice nadávali násilným demonstrantům, avšak nesnažili se jim v ničem bránit. Řadoví členové nebo voliči SYRIZA ve většině případů se vzpourou hodně sympatizovali, ačkoli ji prezentovali jako „výbuch mládeže“ a tudíž jako cosi jim vnějšího. Studenti ze SYRIZA se účastnili demonstrací proti policii a ve většině případů měli ke vzbouřencům mírnější postoj. KKE, která dokonale pochopila, že je-li součástí politického systému, je v sázce sama její politická moc, se rozhodla zaujmout policajtský postoj, který více připomínal krajní pravici, přičemž všechny účastníky nepokojů zatracovala jako „provokatéry“ manipulované domácími nebo zahraničními „temnými centry“. Co se týče levičáckých stran a organizací a obzvláště KOE (patří do koalice SYRIZA), ty byly pro vzpouru jakožto pro explozi, kterou „očekávali“, ale explozi bez „pozitivních“ požadavků. Proto dychtivě předkládaly seznam požadavků žádající, aby

vláda odstoupila a ony tak mohly politicky něco vytěžit z obměny politického osazenstva. Z různých trockistických skupin byly některé aktivnější než jiné a podílely se na okupaci Právnické fakulty a KKE m-1 měla ke vzpouře docela pozitivní postoj, ale na střetech s policií se samozřejmě nepodílely. Obecně vzato, až na pár skupin měli levičáci ke vzpouře celkem povrchní vztah, takže se většinou účastnili demonstrací, ale ne dalších aktivit.

Sílu fašistů v Řecku nelze srovnávat se silou fašistů v Itálii 70. let 20. století. Hlavní neonacistická organizace (Chrisi Avgi – tj. Zlatý úsvit) může počítat s pár stovkami militantů v celém Řecku. Je tu také LAOS, krajně pravicová populistická strana, která je pátou stranou v řeckém parlamentu s 3,8% křesel, ale její militantní základnu je těžko vypočítat. Ačkoli se pravicoví militanti ve městech Patra (hlavně tam) a Larisa (v menší míře) účastnili represí proti vzpouře, není možné srovnávat situaci v Itálii a v Řecku, protože fašisté v Řecku nejsou tolik organizovaní. Byli jedním z útočišť státu, když mediální propaganda a policejní represe nestačily, ale jen v Patra mají organizační základnu (s dlouhou tradicí – vždyť v roce 1991 byl na jedné okupované škole v Patra zavražděn středoškolský učitel Temponeras tehdejším tajemníkem mládežnické pobočky pravicové strany, která je dnes ve vládě).

Nepokoje byly spojené s konkrétní politickou subkulturou – se subkulturou anarchistů a antiautoritářů v Řecku, kteří sehráli velice důležitou úlohu během prvních dvou dní bouří a hlavně ten první. Jejich okamžitá násilná reakce na onu vraždu odpálila sociální explozi, která je předčila a rozšířila se do celého Řecka. Vzhledem k aktivitám studentů a dalších částí proletariátu, které nechaly na proslavě vzpouře svoji stopu, ji nelze redukovat na rituály pouličních bitek, pro něž se tato subkultura zdá být tradičně zapálená, ale také je v nich polapená.

Ačkoli vzpoura skončila, stále jsou viditelné její stopy. Některé okupace trvají, solidarita se zatčenými a duch vzpoury ještě spojuje různé prvky, které se na povstání podílely (i když se objevují určité známky sektářství a ideologií), vynořují se nové boje s radikálnějšími charakteristikami a násilí proti státu se zdá být mnohem legitimizovanější.

Všechny povstalecké živly diskutují vzestup nových organizačních forem a obsah boje. Ty levicové strany, které vzpoura zaskočila, a ony na ni zíraly s úžasem, toho politicky moc nenabídnou. Ty jen doufají v nové členy a vypadá to, že vzpourou zůstaly spíše nedotčeny. Odborů, jakožto formy i obsahu boje, malých nebo velkých, se povstání rovněž nedotklo nebo k němu byly dokonce nepřátelské. V konfrontaci s tak mocnými gesty neposlušnosti a útokem na všechny instituce nedokážou hlavní strany skrýt svůj strach. Existují jisté známky, že každodenní život i obvyklá politika se vrací do normálu, ale jsou tu i stopy nových aliancí a praktik, které budou potřebovat čas, aby získaly jasnější podobu a obsah.

4. 2. 2009



3) Synaspismos původně vznikla na konci 80. let 20. století jako volební koalice dvou řeckých komunistických stran, KKE a Řecké levice – následovnice eurokomunistické Komunistické strany Řecka (Domáci). Po rozpadu SSSR se KKE očistila od všech nestalinistických členů a koalici opustila.

4) V lednu, po nepokojích, kdy stále ještě probíhaly nějaké kvazisyndikalistické/kvazibuřičské aktivity, překérní mediální dělníci (a další dělníci a studenti ze solidarity) na několik dní obsadily budovu Svazu novinářů v Aténách, aby diskutovali o vytvoření jednotného odborového svazu pro média a odsoudili mediální lži ve vztahu ke vzpouře. Momentálně zůstává okupovaná Opera, kterou obsadili tanečníci, různí umělci a ze solidarity dělníci a studenti.

PŘÍBĚH PROSINGOVÉ VZPOURY V ŘECKU OČIMA PŘÍMÝCH ÚČASTNÍKŮ

Ta Paidia Tis Galarias (TPTG)

Policejní střelba z šestého prosince zažehla v mnoha řeckých městech nejzuřivější nepokoje za poslední desetiletí. Nyní nabízíme předběžné a neúplné představení stále pokračujících nepokojů v Aténách, postavené na našich vlastních zkušenostech a na tom, co jsme slyšeli. Uchopit zuřivost bouří a odhodlání rioterů a rabujících na straně jedné a rozvíjející se strategii státu na straně druhé by vyžadovalo víc času a pozornosti, a to je něco, co nyní, upřímně řečeno, nejsme schopni podstoupit, protože se účastníme několika lokálních iniciativ, demonstrací a shromáždění.

Sobota 6. prosince

Kolem 21:10 hodin speciální policejní hlídka při obvyklém incidentu poblíž náměstí Exarchia chladnokrevně zastřelila patnáctiletého chlapce Alexise-Andrease Grigoropoulose. Ihned poté se v oblasti shromáždilo mnoho lidí, povětšinou antiautoritářů, aby zjistili, co se stalo a vyjádřili vztek nad policejní brutalitou. Oblast zaplavily stovky policistů, aby jakoukoli reakci potlačily – ovšem bez výsledku. Lidé na ulicích kolem náměstí začali policii spontánně napadat vším, co jim přišlo do ruky.

Během méně než dvou hodin se v okolních ulicích shromáždilo přes deset tisíc lidí, aby si povídali o tom, co se stalo, a bojovali s policií. Některé anarchistické skupiny obsadily historickou budovu Národní polytechnické univerzity, která leží o pár bloků dál, a Ekonomickou fakultu vzdálenou asi jeden kilometr, aby je využily jako centra boje.

Totéž udělali levičáci na právnické fakultě, ležící ani ne kilometr od místa, kde došlo k vraždě. Podle toho, čeho jsme byli svědky, bitky s policií a útoky na banky a obchody trvaly v této čtvrti do čtyř do rána.

Zpráva o vraždě se rychle rozšířila přes mobily a internet. Nakonec asi 150 lidí, kteří již byli na náměstí Monastiraki, spontánně napadlo a vyrabovalo téměř všechny obchody na jedenácté nejluxusnější ulici na světě. Přidalo se k nim mnoho lidí, kteří vycházeli z klubů a hospod poblíž.

V centru Atén oné noci pár lidí napadlo policejní stanici poblíž Akropole a způsobilo těžké škody.

Je třeba poznamenat, že se zprávy ohledně vraždy mladíka okamžitě rozšířily do jiných měst (Soluň, Ioannina, Irakleio, Volos) – i v nich se odehrávaly útoky proti bankám, policejním stanicím a obchodům.

Neděle 7. prosince

Obsazená Právnická fakulta vyzvala k demonstraci na druhou hodinu odpoledne poblíž Archeologického muzea, které je hned vedle obsazené budovy Národní polytechnické univerzity na ulici Patision. Přišlo hodně



Místo vraždy mladého Alexandrose zdobilo mimo jiné toto kladivo s nápisem: „Alexandros - Odplata“

lidí a kolem půl čtvrté se demonstrace vydala směrem k budově velitelství aténské policie.

Věděli jsme, že policie nám nikdy nedovolí se k velitelství přiblížit, ale byli jsme odhodlaní dostat se tak blízko, jak jen to bude možné. Hned, jak jsme opustili náměstí, začalo házení kamenů na policii a rozbíjení bank.

Když jsme se obrátili ke třídě Alexandras a stáli na konci demonstrace, zjistili jsme, že počet účastníků se vyšplhal na asi 4 tisíce lidí různého stáří. Útočili proti všem obchodům, co byly v dohledu, zejména proti prodejním luxusním aut a bankám.

Na počátku stála policie v bezpečné vzdálenosti od rioterů a dávala si pozor, aby se nestala jejich terčem ona sama. Když se poté přiblížila, rebelové ji napadli hlavně kameny. První pokus rozehnat demonstraci slzným plynem učinila policie poblíž Argentinského náměstí, ale bez úspěchu. Po deseti minutách na rohu s ulicí Ip-pokratous se odehrál druhý, zuřivější pokus se spoustou slzného plynu, který se nakonec povedl: demonstrace byla roztříštěna do několika částí, ty hlavní směřovaly k Neapoli.

Převzato
z www.ezurnal.cz.
Korekturu textu provedla
Třídí válnka.



Útoky na obchody a banky neustávaly, stejně jako rozbíjení aut. Hodně lidí se rozhodlo pokračovat k policejnímu velitelství paralelními uličkami, poté se ale ukázalo, že tudy nelze projít: právě tehdy vznikla v malé uličce kolmé na náměstí Alexandras fotka s policistou mířícím pistolí, která se již stihla proslavit.

Situace byla napjatá. Rozhodli jsme se vrátit na náměstí Exarchia a zjistit, co se dá dělat dál. I cestou zpátky se odehrávaly bitky s policií, ale v menší míře. Pár lidí napadlo policejní stanici a policie odpověděla gumovými projektily.

Později, večer téhož dne začaly bitvy s policií znovu – a v menší míře i útoky na obchody – kolem Národní polytechnické univerzity a Ekonomické fakulty. Trvaly do nočních hodin.

Pondělí 8. prosince

Mládež z mnoha středních škol se ráno na protest spontánně shromáždila před policejním velitelstvím. Na demonstraci přijelo do centra hodně mladých ze severních, východních a západních předměstí. Mládež ze škol v Pireu (přístav na jihozápadě města) napadla centrální policejní stanici a převracela policejní auta.

V šest večer vyzvala obsazená Právnická fakulta k demonstraci na ústředním aténském náměstí Propylaia. Podle našich odhadů se tam sešlo přes dvacet tisíc lidí, hlavně mladých. Mnozí z nich, možná tak 1 500, cho-



dili „dovnitř a ven“ – vybíhali z demonstrace ničit banky a luxusní obchody, aby se vraceli zpět do davu.

Ničit či rabovat zboží začali vlastně hned od prvního okamžiku demonstrace. Mládež ničila banky na náměstí Omonoia a zaútočila na více než polovinu obchodů na bulvárech Stadiou a Filellinon. Rabování se odehrálo i v obchodech prvních bloků na ulici Piraeus.

Lidé pochodovali pomalu a nikdo se nesnažil zabránit ani útokům, ani rabování. Někteří dokonce stáli a útočící mládeži tleskali. Mladí zároveň napadali policisty, banky a obchody v různých částech města, po třídě Syggrou, ulici, která vede na jih Atén.

Škoda způsobená na soukromém vlastnictví oné noci nebyla doteď vyčíslena. Média mluví o 10 miliardách eur, což může být pravda, protože řada obchodů byla napadena, vyrabována či zapálena zejména „nekontrolovatelnou mládeží“ z řad Řeků a imigrantů.

Ačkoli se dá říci, že iniciativu měla řecká mládež (studenti a překerní pracující) a imigranti následovali, musíme připustit, že bylo velmi těžké je na ulicích odlišit.

Pokud jde o imigranty, Albánci druhé generace se účastnili hlavně útoků proti policii a budovám a imigranti jiného původu – většinou Afghánci a Afričani – se věnovali rabování.

Rioty a rabování zaplavily zhruba polovinu městského centra. Ačkoli policie provedla onen večer několik zatčení, nebylo ani řeči o tom, že by mohla být jen pomýšlet na to, že má situaci pod kontrolou, protože na ulicích bylo mnoho lidí, kteří jednali v malých skupinkách o deseti či dvaceti lidech.

Úterý 9. prosince

Učitelé základních a středních škol vstoupili do stávkvy proti policejní brutalitě. V poledne začala demonstrace na náměstí Propylaia a vydala se směrem k parlamentu, nebylo na ní však víc než 3 tisíce lidí. Navzdory tomu, že nebyla početná, po skončení demonstrace asi 150 mladých lidí házelo po speciálních jednotkách policie zápalné bomby, kameny a další věci.

Takzvaná Komunistická strana (KKE), vyděšená vyhlídkami na to, že by se nepokoje mohly generalizovat, ukázala znovu svůj kontrarevoluční, reakční charakter. Riotery a rabující označila za agenty „zahraničních temných sil“ a vyzvala „lidové hnutí“ – imaginární subjekt, jehož právoplatným reprezentantem má být ona sama – aby se bojů neúčastnilo.

Historie se opakuje: po 35 let tato strana opakovala monotónní a nebezpečné mantry o „provokátorech“, v roce 1973 dělala totéž proti studentům a dělníkům, kteří okupovali Národní polytechnickou univerzitu během nepokojů, které vedly k pádu diktatury. Teď chce zachránit stát a znovu nastolit pořádek.

Na jihoaténském předměstí Faliro se odehrál pohřeb zabitého chlapce. Dát Alexovi poslední sbohem a odsoudit policejní vrahy přišlo více než pět tisíc lidí. Dvě stovky mladých lidí se během pohřbu zapojily do útoků proti speciálním policejním silám, které se zastavily o pár bloků dál. Tyto konfrontace trvaly více než hodinu, během níž byly napadeny některé obchody a banky; kameny dopadaly též na policejní auto.

Po hodině se mladí lidé vydali směrem k policejní stanici na Palaio Faliro, policie je ale po několika blocích

zastavila. Během riotu vystřelili motorizovaní policisté více než desetkrát do vzduchu, aby riotery „zastrašili“.

Během noci se na ulicích kolem Národní polytechnické univerzity a ekonomické fakulty, kde se odehrávaly zuřivé bitky s policií, objevili fašisti. Na náměstí Victoria napadli policii imigranti a pokoušeli se vyrabovat tři obchody, jednoho z nich však brutálním způsobem zatkl tajný policisté a „civilisté“.

Obecně lze říci, že onoho dne začal stát neoficiálně povzbuzovat takzvaný „sociální mechanismus“ a spolupráci mezi vlastníky obchodů, fašisty, „civilisty“ a policií proti rioterům.

Středa 10. prosince

Onen den se odehrála generální stávkou, jejíž cíl byl určen již víc než před měsícem: byla hlavně „proti státnímu rozpočtu na rok 2009“.

Kvůli pokračujícím nepokojům mluvili odboroví šéfové proti policejní brutalitě, zatímco zároveň separovali „rioters“ od „zodpovědných klidných demonstrantů“.

Přes sedm tisíc lidí se shromáždilo na náměstí Syntagma. Během stávky, která Řecko paralyzovala a zesílila tlak na zesláblou vládu, někteří protestující házeli na policii zápalné lahve.

Menší nepokoje se odehrály na třídě Panepistimiou. Po demonstraci přišlo mnoho lidí na shromáždění na Národní polytechnické univerzitě a Právnické fakultě, aby diskutovali o tom, co dělat v příštích dnech.

Později se konalo velké shromáždění antiautoritářů na Ekonomické fakultě. Ráno předtím středoškolští studenti napadli místní policejní stanice na předměstí Kaisariani. V noci se odehrály boje s policií na třídě Tritis Septemvriou v centru Atén.

Nepokoje se rozšířily do zhruba 42 prefektur Řecka, dokonce i do měst, kde se předtím neodehrávaly žádné demonstrace.

Jejich ráz je vždy tentýž: hlavně studenti a mladí lidé napadají policejní stanice, banky, obchody a státní budovy.

Sejdou se spontánně poté, co se dohodnou po mobilech. Anarchisté a političtí aktivisté jsou jen malou částí rioterů a v mnoha případech jsou zaskočeni zuřivostí, rozšířením a délkou trvání riotů.

Zejména v Aténách a v krétském městě Irakleio je velká část rioterů tvořena imigranty, takže tyto nepokoje mohou být právem nazvány multietnickými – a je to tak poprvé, co něco takového Řecko zažilo.

Tváří v tvář této zcela nové situaci se média snaží změnit svou propagandu a mluvit o „řeckých protestujících“ a „zahraničních rabujících“ – a snažit se tak roznítit pochodeň rasismu.

Doteď tvoří imigranti asi polovinu zatčených v Aténách – obvinění jsou povětšinou z rabování. Velká většina obviněných po celé zemi se rekrutuje z mládeže.

Čtvrtek 11. prosince

Ve čtvrtek opustili středoškoláci školy a shromáždili se kolem policejních stanic po celých Aténách. Některé z nich byly napadeny odpadkovými koši a kameny a policie házela granáty se slzným plynem... a v ně-



Útok na policejní stanici v Aténách

kterých případech házela zpět kameny. Celkem bylo v Aténách blokováno 35 policejních stanic a někde se toho účastnili i jiní lidé, většinou rodiče. Studenti napadli rovněž bránu do věznice v Korydallos.

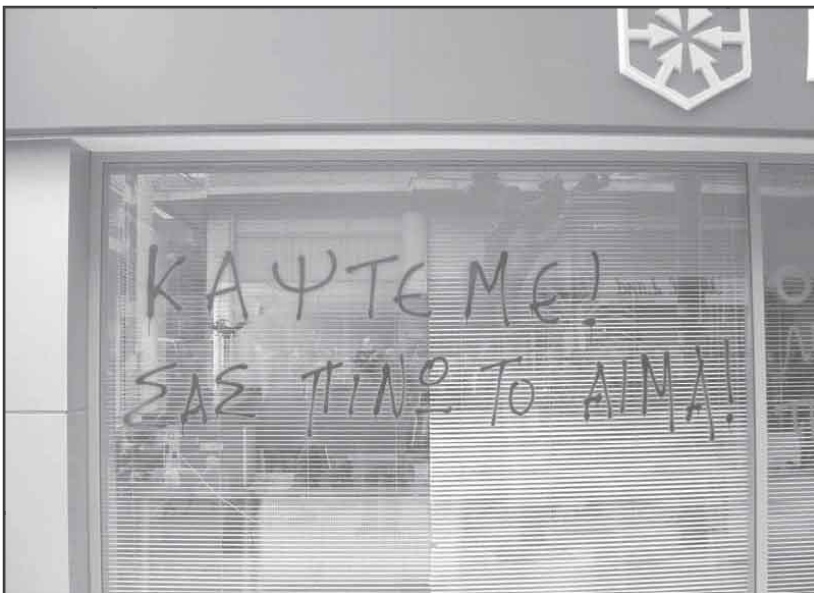
Podle médií bylo během pěti dnů použito na 4 500 kanystrů se slzným plynem. Slzného plynu se jim začíná nedostávat a pomýšlejí na to, že by ho dováželi z Izraele!

Ráno obsadila skupina anarchistů radnici na předměstí na jihu Atén. Mnoho lidí z okolí se tam účastnilo večerního shromáždění a komunální zaměstnanci, kteří obsazení podpořili, vydali prohlášení. Radnice byla od té doby využívána jako shromažďovací místo a kontra-informační centrum.

Shromáždění se odehrála i na několika univerzitách a šířilo se i obsazování vysokých škol. Univerzity se snažili blokovat, aby tak okupaci zabránili, militanti ze studentské organizace komunistické strany (PKS) – k tomu došlo na univerzitě Panteon (na filozofické fakultě aténské univerzity). Jejich pokusy nebyly úspěšné a okupace se rozšířily po Aténách i celém Řecku.

Navečer se odehrála velká demonstrace (asi 5 tisíc lidí) v centru Atén. Svolalo ji shromáždění převážně levicových odborářů a organizací, které se scházejí na okupované filozofické fakultě. Na konci demonstrace začaly v centru města a kolem okupované fakulty bitky s policií, které trvaly několik hodin.





„Spal mne! Vysávám ti krev!“ - říká nápis na výloze banky

V Komotini, městě na severovýchodě, poblíž Turecka, byla demonstrace většinou univerzitních studentů napadena a pronásledována do univerzity fašisty a krajně pravicovými rváči, kteří oblast zaplavili... aby chránili národní bezpečnost.

Je tady obecné nepřátelství k policii a obecný pocit „máme všeho dost“. Policejní brutalita v policejním státě, který po Olympiádě 2004 sílí, bídne mzdy a pracovní podmínky, práce přesčas a tlak na středoškoláky, nespokojenost univerzitních studentů s životem, který je stále víc poznamenán nejistotou a strachem, korupce vládních a církevních funkcionářů, supervykořisťování imigrantů a společnost rozervaná prohlubujícím se třídním rozdělením: to je výbušná směska, pro níž byla vražda mladíka jen rozbuškou.

Zveřejnění svědectví policisty, který jej zabil, vyvolalo obecné pobouření. „Obvinil“ studenta z „deviantního chování“, protože „byl vyloučen ze soukromé školy, kterou navštěvoval“ (což je lež). Jeho právník, nechvalně známá televizní celebrita, se uchýlil k ještě provokativnějšímu prohlášení: „Teď je jen na řecké justici, aby rozhodla, zda byl mladík zabit oprávněně, nebo ne.“

Balistický rozbor se očekává dnes. To, co prošlo novi-



nami v předchozích dnech, předpokládá, že report bude tvrdit, že byl Alexandros zabit odraženou střelou, ne přímou (což je v rozporu s tím, co tvrdí všichni svědci).

Takové provokace se ale dočkávají odpovědi na ulicích. Mezi jinými věcmi vznikají každý den nové imaginativní slogany. „Neházíme kameny, ony se odráží.“ „Správná věc pro právníka je být zabit odraženou střelou.“

Pátek 12. prosince

Obsazeno je sedm set středních škol a stovka univerzit, očekává se přitom, že jejich počet vzroste. Do Atén je svolána velká demonstrace (deset tisíc lidí či víc). Studenti a další demonstranti napadali policii, vymláceny byly některé banky. Dvě stovky anarchistů během demonstrace rozbily kancelář dotyčného právníka. Několik studentů zajaly speciální policejní síly (někteří ze zatčených byli ve věku 13, 14 let).

Sobota 13. prosince

Protestní polední mítink na náměstí Syntagma byl svolán orgány okupovaných univerzit i některými politickými skupinami. Účastnilo se ho přes tisíc lidí všeho věku: univerzitní studenti, středoškoláci i dělníci.

Protest trval do nočních hodin. Po půlnoci pokojný protest napadla policie a dav rozehnala. Protesty a demonstrace byly organizovány i na předměstích kolem Atén: Nea Smirni, Peristeri, Zografou.

Večer byla davem dvou set lidí napadena budova ministerstva životního prostředí a veřejných prací na ulici Patission. V devět večer se shromáždilo asi tisíc lidí v Exarchii, aby protestovali proti vraždě Alexise-Andrease Grigoropoulose poblíž místa, kde k ní došlo.

Někteří lidé napadli místní policejní stanici, zatímco další se bili se zásahovou policií.

Ukutečnilo se demo směrem k Monastiraki a Gazi, do čtvrtí, kam chodí v sobotu lidé do klubů. Akce byla napadena policií, pokračovat se podařilo jen několika lidem. Konflikty pokračovaly i v Exarchii, ale i zde policie lidi donutila rozejít se do mnoha směrů. Velká část davu byla vytlačena do budovy Národní polytechnické univerzity. V ulicích kolem ní během noci pokračovaly nepokoje.

Lidé, kterým se podařilo následovat demonstraci, vyšli z Monastiraki, Thisseio a Gazi a poté se pokoušeli vrátit do centra města po ulici Piraeus. Napadeny byly některé banky a kamery.

Policie demo znovu napadla poblíž náměstí Omonia a zatkla na padesát lidí. Zatčení byli propuštěni bez jakéhokoli obvinění. Během dne bylo napadeno několik bank po celých Aténách.

Co dělat? Kdo ví? Jedna věc je ale jistá: nepokoje pokračují!

Neděle 14. prosince

Na několika předměstích Atén a v mnoha městech v Řecku (Soluň, Korfu, Volos, Xanthi atd.) se odehrály demonstrace. Předtím v noci speciální policie rozehnala slzným plynem pokojnou demonstraci svolanou bloggery.

Na centrálním náměstí Nea Smirni na jihovýchod-

ním předměstí Atén byla v poledne obsazena opuštěná velká kavárna Galaxias vlastněná místním úřadem. Obsazení se účastnilo na sto lidí (antiautoritářů, členů komunální strany a několik obyvatel) a jeho cílem bylo využít místo jako kontrainformační centrum a centrum pro koordinaci akcí. Okupace veřejných budov je novou formou boje, která z nepokojů vzešla. Jak jsme viděli, původně se zrodila na předměstí Agios Dimitrios, kde byla obsazena radnice. Obsazená kavárna dostala jméno Eleftheros Galaxias (Svobodná Galaxie) a bylo svoláno otevřené shromáždění obyvatel čtvrti na odpoledne.

Během dne byly obsazeny čtyři rozhlasové stanice. Využily se k odvysílání prohlášení a komuniké, které vyzývaly ke generalizaci boje a k povstání.

Odpoledne vyzval Výbor obyvatel Exarchie ke shromáždění na místě, kde byl zabit Alexis. Navzdory dešti se ho zúčastnilo významné množství lidí, kteří o událostech diskutovali na otevřeném shromáždění. Když se objevil zásahová policie, lidé ji zahnali pryč skandováním a nadávkami.

Aténský starosta ohlásil, že vánoční strom bude na náměstí Syntagma vztyčen ve středu, protože předchozí byl v noci 8. prosince zapálen Molotovovými koktejly. Pro stát strom symbolizuje konzumní duch a návrat k normalitě, zatímco pro povstalce jeho spálení znamená, že nepokoje stále pokračují. Během demonstrací se zatím odehrálo několik pokusů o zapálení nového stromu.

Pondělí 15. prosince

V pět ráno došlo k útoku na obsazenou starou radnici na severovýchodním aténském předměstí Halandri. Aktéry útoku byla hrstka ničemů, kteří mají údajně mafiánské napojení na místní vlastníky obchodů. Jeden z nich protestující donutil opustit budovu za pohrůžky puškou a baseballovou pálkou. Po dvou hodinách se ale lidem podařilo budovu znovu obsadit.

V Agios Dimitrios se lidové shromáždění okupace pokusilo začít spolupracovat s městskými církevními zaměstnanci, aby se obnovily některé městské služby bez prostřednictví městských úřadů. Plánem bylo uspokojit jen urgentní sociální služby jako vydávání zelených karet imigrantům či vyplácení mezd a zvláštních plateb. Starosta a městská rada zastražovala zaměstnance a snažila se jim v poskytování služeb zabránit.

Ráno se kolem stovky středoškolských studentů a několika dělníků a militantů shromáždilo kolem budovy soudu na ulici Evelpidon, aby vyjádřili solidaritu s lidmi, kteří byli předchozí týden zatčeni během bojů se zásahovou policií. Mladí vstoupili do soudní budovy pochodem, prošli kolem kontrol. Zároveň se konala demonstrace na předměstí Korydallos, na níž přišla tisícovka mladých z nedaleké školy. Šli směrem k věznici Korydallos (největší v Řecku) a napadli policii kameny a zápalnými lahve.

Ve čtvrti Pagrati demonstrovali u policejní stanice středoškolské studenty. V poledne se více než tisícovka mladých z místních škol shromáždila u policejního velitelství na Alexandras Avenue a napadla policii vajíčky, moukou a kameny. Dva studenti byli poté, co byli těžce zbiti, zatčeni.

Odpoledne se na 150 lidí účastnilo hudební demonstrace na náměstí Propylaia. Demonstranti blokovali Panepistimiou Avenue, zpívali a tančili, ale čelili prud-



kému útoku speciálních policejních sil.

Zároveň podniklo kolem stovky lidí intervenci ve stanici metra Propylaia. Rozdávali letáky vyjadřující kritiku kapitalistického oběhu pracovní síly jako zboží, volali po dopravě zdarma pro všechny a vyzývali k porušování politiky nulové tolerance uvnitř stanic metra.

Intervence skončila sabotáží všech prodejních automatů na jízdenky, psáním sloganů na zdi v tomhle sterilním prostředí a posprejováním bezpečnostních kamer.

Když do stanice přijely speciální policejní jednotky, rozesmátí účastníci protestu je verbálně napadali a dělali si z nich srandu seshora ze schodů. Podobná akce se odehrála ve stanici metra Dafni – organizovalo ji lidové shromáždění okupované radnice Agios Dimitrios.

Obrovský transparent byl pověšen z budovy univerzity na náměstí Propylaia, zobrazující Kugiase, právníka policejního vraha, se sloganem „Zabij se odraženou kulturou sám, ty podlézavý pitomče“.

Krátce po intervenci ve stanici metra byla svolána shromážděním obsazené Právnické fakulty demonstrace. Účastnilo se jí na dva tisíce lidí a směřovala k parlamentu, poté se vrátila na náměstí Propylaia.

Na předměstí Nea Filadelfia bylo obsazeno komunální centrum, aby bylo využíváno jako místo ke shromáždění a kontrainformační centrum.





Okupace městských budov a rozhlasových stanic i univerzit pokračovala, až se rozšířila po Aténách a dalších městech.

Toho dne 14 reprezentantů imigrantských komunit vydalo prohlášení, v němž se snaží uchovat si odstup od riotů a zejména od rabování: „Nejsme rabující, imigranti mají veřejný hlas a důstojnost... Vyhlásujeme, že velká většina imigrantů nejsou ani rabující, ani zločinci.“

Zcela jiný přístup zaujali lidé z aténské domů albánských imigrantů, kteří ráno rozdávali leták na studentském piketu u policejního velitelství. Vyjádřili v něm svůj třídní podíl na nepokojích: „Tyto dny patří i nám.“

Úterý 16. prosince

Skupině 50 lidí se povedlo vstoupit do studií NET, národního státem provozovaného televizního kanálu a ve tři odpoledne na jednu minutu přerušit vysílání zpráv. Kamery se obrátily na protestující, kteří nesli transparent „Okamžitě propuštění všech vězňů z povstání“, „Svobodu pro všechny“ a transparent, který diváky vyzýval „Přestaňte se koukat na televizi a vyjděte do ulic“.

V poledne napadla skupina asi sedmdesáti militantů centrální policejní stanici v Iliasia, která sloužila rovněž jako velitelství pro jednotku speciálních policejních sil

(YMET). Policejní dodávka a čtyři policejní auta byly zapáleny, dva policisté byli zraněni.

Odpoledne se na předměstích Petralona, Dafni a Agios Dimitrios konala shromáždění a demonstrace, kterých se účastnili středoškolaři, dělníci a další obyvatelé. Kolem tisíce lidí se shromáždilo v Exarchii, aby pochodovali k místní policejní stanici, kde byli zastaveni silnými policejními silami.

Obsazení radnice v Agios Dimitrios skončilo demonstrací asi tří set lidí.

Na jiném místě ve městě se odpoledne organizovala intervence ve stanici metra na náměstí Victoria. Automaty na jízdenky byly ničeny, na zdi se stříkaly nápisy jako „Přesuňme povstání do podzemí“ a účastníci sprejovali na bezpečnostní kamery.

Středa 17. prosince

Brzy ráno je skupinou asi sedmdesáti lidí obsazen centrální úřad Všeobecné konfederace práce Řecka (GSEE), který sídlí na křižovatce ulic Patision a Alexandra.

Kolem padesáti byrokratů a jejich poskoků se kolem třetí odpoledne pokouší squatery vyklidit, ale jsou s pomocí lidí z okupované budovy ASOEE, která je nedaleko, zatlačeni zpět. Na šestou odpolední je svoláno shromáždění, kterého se účastní na 800 lidí.

Od začátku je zřejmé, že uvnitř okupační iniciativy existují dvě tendence, bez ohledu na to, jak zřetelně jsou artikulovány: workeristická, která chce okupaci využít symbolicky, aby kritizovala odborovou byrokracii a podpořila myšlenku politicky ovlivněného odborářství zdola, a proletářská, která chtěla napadnout další instituci kapitalistické společnosti, kritizovat syndikalismus a místo využít k vytvoření další bojové pospolitosti v kontextu obecného nepokoje. Levicoví odboráři, kteří přišli na shromáždění, nevěděli, co si s těmi všemi povstaleckými dělníky počít, a odešli.

Ráno vyvěsili univerzitní studenti z akropoliské skály dva transparenty s výzvami k masovým demonstracím, které se měly konat 18. prosince po celé Evropě, a k odporu. Akci podpořili dělníci z archeologického naleziště. Předchozího dne byli dělníci z Akropole ve stávce kvůli snížení svých platů, k němuž došlo kvůli zrušení speciálního příplatku. Téhož dne později ministr slíbil, že požadavky stávkujících uspokojí a mobilizace byla odvolána.

Večer organizovala okupovaná radnice v Halandri demonstraci, která šla směrem k policejní stanici. Účastnilo se jí přinejmenším 400 lidí, kteří napadli stanici vajíčky, kameny, lahve atd. Třicet minut předtím tatáž demonstrace házela vajíčka a sprejovala na místní soudní dvůr.

Další demonstrace pochodovala po předměstích Kesariani, Pangrati a Vironas. Účastnily se jí tři stovky lidí a směřovala k policejní stanici, kde došlo ke krátkému konfliktu s policií. Poté demonstrace pokračovala směrem k radnici v Kesariani, která byla po několik málo hodin obsazena.

Večer znovu docházelo k sabotážím automatů na jízdenky a bezpečnostních kamer – akce se soustředily v pěti stanicích: Attiki, Ano Patisia, Kato Patisia, Tavros a Monastiraki.

Na místě na západoaténském předměstí Peristeri,



kde se scházeli mladí, byl postřelen další student. Chlapec, jehož otec je členem takzvané Komunistické strany a známým odborářem, nebyl zraněn vážně.

Skupina profesorů (hlavně učitelů práva) vydala apel na vládu a politické subjekty, aby se přijala opatření proti „nemocem“ řecké společnosti, přičemž zdůrazňovali hlavně přísnější použití ustanovení o azylu na univerzitách a stíhání za používání maskování na demonstracích. Tak se v roce 2008 intelektuálové, ačkoli opožděně, snažili zavést v Řecku znovu Černý zákon, když aktualizovali jeho poslání, pokud jde o opatření proti povstalcům.

Čtvrtek 18. prosince

V poledne začala demonstrace na náměstí Propylaia, na kterou přišli středoškoláci, vysokoškoláci, učitelé a další dělníci. Nebyrokratické odbory organizující kurýry vyhlásily jednodenní stávkou, zatímco odbory dělníků v knihkupectvích a vydavatelstvích vyhlásily pětihodinové zastavení práce. Kurýři na demonstraci zformovali vlastní blok. K pětihodinovému zastavení práce vyzvala rovněž odborová konfederace dělníků ve veřejných službách (ADEDY).

To dalo mnoha dělníkům příležitost nezávisle se demonstrace účastnit.

Počet demonstrujících byl velmi vysoký, někteří odhadovali, že se jednalo o 20 tisíc.

Když demonstrace došla k parlamentu, začaly bitky s policií. Policisté se hlavně soustředili na obranu nově postaveného vánočního stromu na náměstí Syntagma; obklopili ho a pokoušeli se zabránit, aby chytnul od Molotovových koktejlů, které se na něj snesly.

Byla to absurdní podívaná: stovky demonstrantů tam stály a křičely a zesměšňovaly je.

Skutečný duch Vánoc: vánoční strom (byl tedy vlastně z plastu), symbol šťastného konzumenta chráněný silami práva a pořádku.

Do večera se boje rozšířily ke třídám Panepistimiou a Akadimias a k ulici Solonos. Několik lidí bylo zatčeno, mezi nimi i jeden voják, který šel kolem a těžce dostal od policistů.

Po podobné demonstraci ve městě Patra bylo několik demonstrantů, kteří následovali příkladu GSEE, obsazeno místní Centrum pracujících.

Imigrantské a protirasistické organizace organizovaly odpoledne demonstraci proti rasismu, na kterou přišlo několik set lidí. Některé z těchto organizací byly mezi těmi, které popíraly zapojení se imigrantů do riotů a rabování, takže demonstrovaly svou roli kapitalistických zprostředkovatelů.

Večer organizovali členové takzvané Komunistické mládeže demonstraci v Peristerina na protest proti útoku na život vysokoškoláka, k němuž došlo předchozího dne. Podle některých zpráv na ně někteří vysokoškoláci pokřikovali.

Skupina studentů přerušila koncert klasické hudby v Megaro Mousikis, nejvýznamnější hudební síni v Řecku, rozdávali letáky kritizující roli umělců ve vztahu k současným událostem a skandovali hesla proti policii a státu.



Pátek 19. prosince

Francouzský institut byl v poledne napaden 40 lidmi se zápalnými bombami a kameny. Po zdech byly nastříkány nápisy: „Jiskra v Aténách, oheň v Paříži, povstání přichází“ a „Řecko – Francie: povstání všude“. Akce vyjadřovala solidaritu s aktivisty, kteří jsou obviněni ze sabotáže železnice, stejně jako s mobilizací na středních školách ve Francii.

Odpoledne se na náměstí Propylaia konal solidární koncert. Účastnila se ho více než stovka hudebníků a přišlo na něj více než 5 tisíc lidí.

V 18:00 se konala demonstrace v Egaleo, předměstí Atén. Organizovala ji místní anarchistická skupina. Účastnilo se jí více než sto lidí, kteří směřovali k policejní stanici.

Napadli ji, cestou rozbíjeli okna a kamery na všech bankách, které míjeli. Na tomtéž místě se konala demonstrace levicových skupin, která ale vyšla jinou cestou.

Během dne organizovali stálí i dočasní zaměstnanci, studenti a nezaměstnaní z obsazených budov ASOEE a GSEE intervence ve dvou call centrech: MRB (což je společnost organizující výzkumy veřejného mínění) a OTE (řecká národní telekomunikační společnost).

První se konala kolem poledne a účastnilo se jí jen několik lidí, protože pracoviště bylo velmi vzdálené od městského centra. Druhé se účastnilo na 60 lidí, kteří na několik minut zastavili pracovní proces. Dočasní dělníci





v call centru na akci reagovali pozitivně.

V onen okamžik bylo obsazených, podle Odborů středoškolských učitelů (OLME) na 800 středních škol.

Večer přerušilo asi sto lidí premiéru v Národním divadle v Aténách.

Vylezli na pódium a drželi transparent sdělující: „Každý do ulic. Okamžité propuštění všech zatčených během revolty.“

Text rozdáváný publiku a hercům mezi jiným říkal: „... nyní, když jste si vypnuli své mobily, je načase aktivovat si své vědomí.“

Sobota 20. prosince

Během dne byly obsazeny tři rozhlasové stanice.

Odpoledne se konaly na mnoha předměstích a sousedstvích Atén demonstrace: v Gyzi, Peristeri, Halandri, Vironas, Petralona, Nea Smirni. Demonstrace organizovaly buď kolektivy okupující místní budovy, nebo levicové skupiny.

Tato mobilizace se konala po výzvě k mezinárodnímu dni akcí, kterou vydal kolektiv okupující ASOEE a aténská Národní polytechnická univerzita. Účastnily se jich stovky lidí.

Později téhož dne skupina militantů rabovala v obchodním domě v Agios Panteleimonas, chudé čtvrti v Aténách, kde žijí zejména imigranti.

Večer byla napadena a vypálena budova Teiresias, mezibankovní společnosti, která „zpracovává data odrážející ekonomické chování jednotlivců a firem“.

Později se více než tisícovka lidí shromáždila



v ulicích kolem náměstí Exarchia, aby uctila smrt Alexandrose. Začaly boje s policejními silami, ale dav se rozešel a byl zatlačen do Národní polytechnické univerzity. Boje kolem univerzity však trvaly do časného rána.

Zápalnými bombami bylo napadeno finanční oddělení řecké policie v Nea Filadelfia. Kromě škod na budově bylo zničeno sedm aut.

Neděle 21. prosince

V poledne se konala demonstrace v Kesariani-Pagrati (kolem 250 účastníků) a Ilion (okolo 100). Demonstranti v Ilionu házeli kameny a rozbili okna čtyř bank a jednoho úřadu pro nezaměstnané (OAED).

Odpoledne byla ukončena demonstrací, která směřovala přes třídu Patision k Národní polytechnické univerzitě. Původní plán zněl samozřejmě projít přílehlými proletářskými čtvrtěmi, kde žije mnoho imigrantů, upustilo se od něj ale proto, že šly zvěsti o tom, že policie poruší akademický azyl a vyklidí Národní polytechnickou univerzitu.

Poslední schůze GSEE, která se týkala otázky solidarity s uvězněnými povstalci či těmi, kteří jsou policií perzekuováni, se rozhodla uspořádat ve středu 24. prosince demonstraci, od náměstí Monastiraki k náměstí Syntagma skrze ulici Ermou, což je nejdražší komerční čtvrt' Řecka.

Kolem stovky studentů z divadelních škol přerušilo vystoupení v 15 divadlech kolem Atén. Hlavní slogan všech těchto intervencí zněl: „Povstalecký nový rok, všichni do ulic“, „Není možné zabít naše sny“.

Pondělí 22. prosince

Asi stovkou lidí byla obsazena radnice v Peristeri.

Mafiánský gang napadl čtyřiačtyřicetiletou migrantkou uklízečku K. Kunevu, tajemnicí odborů uklízeček, když se vracela pozdě večer z práce. Útočníci použili kyselinu a popálili jí tvář. Následkem útoku přišla o oko a byla hospitalizována na jednotce intenzivní péče v kritické situaci – a dodnes trpí vážnými problémy se zrakem a dýcháním.

K. Kuneva pracovala v ISAP (Elektrické dráhy Atény-Pireus) a uvedla, že byla v neustálém konfliktu se svým šéfem a nedávno dostala anonymní výhrůžný telefonát.

Úterý 23. prosince

Brzy ráno byly vypáleny výstřely na policejní autobus v Goudi, žádní zranění. K činu se telefonátem do mediálního centra přihlásila skupina nazvaná Lidová akce, aniž zanechala leták vysvětlující důvod, proč ho podnikla, což je zcela nezvyklá praxe.

Tento fakt, stejně jako místo, odkud výstřely přišly (malá obsazená budova využívaná jako místo pro antiautoritářské studenty), vrhají čin do podezřelého světla.

Krátce po činu dal veřejný žalobce policii povolení oblast prohledat, tedy porušit univerzitní azyl.

Pět tisíc studentů se zúčastnilo demonstrace organizované koordinačními výbory obsazených univerzit a středních škol. Před demonstrací několik demonstrantů převrátilo policejní vůz, ale bitky policií po téhle akci nenásledovaly.

Většina účastníků okupace Právnické fakulty se rozhodla budovu opustit.

V Nea Filadelfia uspořádalo demonstraci 200 maskovaných lidí z obsazeného komunálního centra. Demonstrace směřovala k policejní stanici, na níž účastníci házeli vajíčka, barvu a kameny.

Středa 24. prosince

Odpoledne byla ukončena okupace ASOEE.

Přes 1 500 lidí, hlavně z antiautoritářského prostředí, přišlo na demonstraci organizovanou shromážděním, které se odehrálo v okupované budově GSEE v neděli na znamení solidarity se stíhanými povstanci.

Demonstrace začala na náměstí Monastiraki, šla po ulici Ermou, dorazila na náměstí Syntagma a poté se po ulici Kolokotroni vrátila zpět na náměstí Monastiraki.

K demonstraci, která se konala v době, kdy byly vánoční nákupy na vrcholu a procházela nejkomerčnější částí města, se přidalo pár mladých lidí.

Demonstrace volala po pokračování povstání proti „duchu“ vánočních nákupů.

O půlnoci skončila okupace Národní polytechnické univerzity.

Pátek 26. prosince

Kolem 150 lidí se účastnilo demonstrace u nemocnice Evaggelismos, kde je hospitalizována K. Kuneva. Slogany vyzývaly k „odporu proti terorismu šéfů“.

Sobota 27. prosince

Jako první odpověď na útok na Konstantinu Kunevu okupovalo v poledne 300 lidí ústředí ISAP.

Ve čtyři se uskutečnilo shromáždění, které bylo svoláno, aby zorganizovalo solidární akce s povstanci, kteří byli zatčeni či vyšetřováni. Účastnilo se ho na 500 lidí. Bylo rozhodnuto, že v neděli se lidé budou účastnit akcí proti otevírání obchodů. (V Řecku jsou obchody v neděli zavřeny, stát se proti tomu ale pokouší zasáhnout zákonem. Předchozího dne se vláda rozhodla „výjimečně“ otevřít obchody v centru Atén v neděli, aby se kompenzovaly škody, jimiž trpí „vlastníci obchodů“ postižení násilím během povstání).

Na témže shromáždění se lidé rozhodli rovněž uspořádat na novoroční podvečer, ve 23:00, demonstraci u věznice Korydallos na vyjádření solidarity s uvězněnými povstanci.

Neděle 28. prosince

V 9:30 se asi 200 lidí shromáždilo u velkého knihkupectví na náměstí Syntagma a blokovali vchody. Někteří z nich byli členové odborů prodavačů v knihkupectví, většina z nich ale byli studenti či dělníci, kteří byli předchozího dne na shromáždění. Hodně účastníků se rozhodlo, že by se dalo blokovat více obchodů, a vydali se ulicí Ermou.

Tak se rozdělili do skupin po 10 až 20 a začali blokovat vchody některých velkých obchodů na Ermou (jak jsme již připomenuli, jedná se o jednu z nejdražších nákupních ulic v Evropě).

Mezi slogany, které se skandovaly, patřilo: „Svobodu pro ty, kdo musí pracovat“, „Nutí nás pracovat v neděli, střílejí do nás a každý den žijeme ve válce“.



Jak šel čas, ulici zaplavil početný dav nakupujících a bylo obtížné držet vchody zablokované. Bylo nicméně zajímavé, že šéfové obchodů se zřejmě báli: zhasnuli světla a trpělivě vyčkávali, až demonstranti odejdou.

Někteří stoupenci levice se účastnili blokad, které se odehrávaly v ten samý čas na přinejmenším třech dalších místech obchodního centra města.

Na 500 členů takzvané Komunistické strany pochodovalo po ulici, ale šlo jim spíše o pozornost médií než o skutečné blokády obchodů.

Kolem 13:30 se účastníci blokad rozhodli odejít a odpochovali k velkému knihkupectví v Exarchii (asi dva kilometry odtud). Poté, co přiměli majitele, aby obchod zavřel, odešli.

Většina z nich šla k rozestavěné budově ISAP, aby se účastnila demonstrace, která tam začínala a pokračovala k nemocnici Evaggelismos, kde byla hospitalizována K. Kuneva. Tak tato okupace skončila.

Pondělí 29. prosince

Ve tři odpoledne se asi 120 lidí shromáždilo v druhém patře obchodního centra nazvaného THE MALL ATHENS – největšího a nejatraktivnějšího nákupního centra oblasti Atiky – na předměstí Maroussi ležícím 15 km od centra Atén a uspořádalo 30minutovou demon-



straci. Měli transparenty požadující okamžité osvození všech zatčených povstalců a další se sloganem „Spotřebovávám, tedy jsem“.

Během demonstrace, kterou mohl vidět každý uvnitř budovy, někteří z demonstrantů vyvěsili další transparent „Pracuj, konzumuj, umři,“ další rozdávali stvkám lidí vevnitř i mimo obchody letáky.

Po demonstraci okupovali mikrofony informačních amplionů a letáky do nich předčítali. Zůstali po nich popsáné zdi a slogan „Pracuj, choď k volbám a buď zticha“ poblíž hlavního vchodu. Nakonec centrum opustili, zatímco u vstupu hráli fotbal s koulemi a ornamenty vánočního stromu.

Odpoledne pochodovala demonstrace organizovaná na solidaritu s K. Kunevou ke kancelářím úklidové společnosti (její vlastník je někdejší funkcionář PASOKu, jedné z řeckých hlavních politických stran) v Piraeu. Šli tam, aby zabránili vyhození jedné dělnice. Šéf však kanceláře zavřel a zvenku místo hlídali policisti. Lidé policii napadli a donutili utéct, čtyři policisti byli odvezeni se zraněními do nemocnice.

Středa 31. prosince

Ve 23:30 se dav asi tisícovky lidí shromáždil u věznice na aténském předměstí Korydallos a požadoval okamžité propuštění rebelů zatčených během prosincového povstání.

Dav skandoval slogany jako „Svobodu pro všechny vězně“, „Vášeň pro svobodu je silnější než všechny cely“, „Ani normální vězni, ani političtí vězni, zapalme všechna vězení“. Vězni zapalovali pokrývky a prostěradla a mávali s nimi z oken.

O půlnoci dav osvětlil prostor ohňostroji a pochodněmi, aby „uvítal“ příchod zničujícího nového roku.

Pak pochodoval k ženské věznici a skandoval slogany solidarity i před ní. Nakonec došel k centrálnímu náměstí Korydallos, kde verbálně napadal policii a rozešel se.

1. ledna 2009



CHRONOLOGIE NEPOKOJŮ V SOLUNI

Blaumachen a přátelé

Niže představujeme hrubou chronologii událostí, k nimž došlo v druhém největším městě Řecku od soboty 6. prosince do středy 31. prosince. Během prvních pěti dní, kdy se tisíce rozzuřených proletářů vyhrnuly do ulic a podpálily tato města komodit, jsme prožívali vrchol tohoto pozdvižení – přinejmenším tedy v Soluni a dalších provinčních městech a maloměstech.

Během oněch dní jsme se setkávali se školáky, studenty, mladými (hlavně, ale ne výlučně) dělníky, nezaměstnanými, přistěhovaleckou mládeží. Po 11. prosinci násilného chování na ulicích a střetů hodně ubylo. Na vzpouře v Soluni je důležité, že oproti Aténám bylo okupováno velice málo středních škol, zejména po prvním týdnu, i když studenti okupovali téměř každou univerzitní katedru. Po prvních pěti dnech vzpoury se demonstrací a akcí povětšinou účastnilo mnohem méně školáků. Přistěhovalecká mládež se podílela pouze na masivních střetech, útocích a rabování, k nimž docházelo od neděle 7. do úterý 10. prosince.

Tato stručná prezentace nemůže uspokojit potřebu hluboké analýzy nedávných nepokojů v Řecku. Je to jen první pokus o informování soudruhů a proletářů v zahraničí o probíhajících událostech z pohledu lidí, kteří se jich účastní.

Sobota 6. prosince

Ihned poté, co policejní speciální garda v Aténách zastřelila 15letého Alexise Andrease Grigoropoulose, se 300 lidí, hlavně anarchistů a levicových militantů, shromáždilo na Polytechnické škole soluňské Aristotelovy univerzity (AUTH), která leží poblíž obchodního a historického centra města. Vyšla spontánní demonstrace k policejní stanici na náměstí Aristotelous (turisticky nejatraktivnější náměstí ve městě), kde došlo k bojům s policajty. Ve stejnou dobu lidé bojovali s pořádkovou policií za pomoci kamení a Molotovových koktejlů kolem náměstí Syntrivani, poblíž AUTH. Střety s policajty trvaly po celou noc.

Neděle 7. prosince

Ve 12:00 začala demonstrace na náměstí Kamara (leží cílem ve studentské čtvrti poblíž AUTH). 1500-2000 lidí

(hlavně středoškoláků a vysokoškolských studentů, mladých dělníků, antiautoritářů a levicových militantů) pochodovalo obchodními ulicemi městského centra (Egnatia, Agias Sofias, Tsimiski), rozbíjelo výlohy bank a obchodů a mířilo k policejní stanici na náměstí Aristotelous. Tam řada protestujících napadla policii kamením a zápalnými pumami. Jeden policajt začal hořet. Policie odpověděla slzným plynem. Demonstrace pokračovala po ulicích Ermou a Venizelou k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákií. Na ulici Venizelou bylo rozbito mnoho obchodů a magistrát. Když došla k ministerstvu, demonstrace se vydala po ulici Agiou Dimitriou k policejní stanici v Ano Poli, kde byla pořádková policie znovu napadena. Když se demonstrace vracela na náměstí Kamara, mladí vyrabovali supermarket. Na konci demonstrace se středoškoláci pokusili vyrabovat knihkupectví a tak začaly nové střety s pořádkovou policií.

Později večer byla obsazena Vyšší škola dramatická a kanceláře Soluňské asociace barů – první obsadili studenti dramatu a anarchisté a druhou hlavně levicoví studenti. Obě tyto místa nalézající se v centru města se budou používat pro setkávání se lidí, kteří se budou účastnit protestů.

Během noci došlo ke střetům s policajty před AUTH. Policejní gumový projektil zranil jednoho buřiče. Téže noci byla napadena policejní stanice ve východní čtvrti Toumpa, radnice ve čtvrti Agios Pavlos a kanceláře strany Nea Demokratia (jedná se o vládní stranu) ve čtvrti 40 Ekklisies.

Pondělí 8. prosince

V 10:00 400 středoškoláků demonstrovalo v městské části Toumpa a znovu zaútočilo na policejní stanici. I v dalších městských částech probíhaly blokády silnic. Mezitím 1500 středoškoláků ve studentské čtvrti postavilo barikády na ulicích Svolou a Ethnikis Amynis a na náměstí Navarinou a střetlo se s pořádkovou policií. Byly napadeny také obchody na ulicích Tsimiski a Venizelou. Studenti obsadili devět fakult univerzity. Téhož rána byla napadena také policejní stanice v západní městské části Sykies.

Na 18:30 byla na náměstí Kamara svolána demonstrace. 6000 lidí pochodovalo do středu města. Byli mezi nimi středoškolští a vysokoškolští studenti, nějací mladí přistěhovalci, chuligáni, mladí dělníci, antiautoritářští a levicoví militanti. Bylo zničeno velké množství bank a obchodů (s mobilními telefony, elektronikou, oblečením, rychlá občerstvení a klenotnictví) hlavně na ulici Tsimiski – nejkomerčnější ulici ve městě – a na ulici Venizelou. Některé z obchodů byly i vyrabovány. Před Ministerstvem pro Makedonii a Thrákií došlo ke střetům s policajty. Policajti použili velké množství slzného plynu. Rvačky s policajty pokračovaly kolem AUTH po celou noc.

Úterý 9. prosince

Ten den se na Palaio Faliro v Aténách konal Alexisův pohřeb. Proběhla nová všeobecná shromáždění studentů, kde se odhlasovala okupace mnoha univerzitních kateder. Učitelé základních a středních škol byli ve stávce a po 12:00 přerušili práci všichni pracující z veřejného sektoru. Na 12:00 byla svolána demonstrace na náměstí Kamara. Zúčastnily se jí 4000 lidí, které zaměřily k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákií, kde došlo k omezeným střetům s policií. Během úterka vězni v celém Řecku odmítali jídlo na protest proti policejní vraždě



Alexise a na znamení solidarity s probíhající revoltou.

V noci došlo k nějakým rvačkám mezi mladíky a pořádkovou policií v univerzitní oblasti. Je třeba zmínit, že v těchto dnech školáci a přistěhovalecká mládež pocházející z různých předměstí vyrabovali řadu univerzitních kateder. Téže noci se u univerzity objevili fašisté. Totéž se stalo v mnoha městech po celém Řecku, zejména v Patrasu, což naznačuje, že šlo o organizovaný vládní plán. V některých případech, jako třeba v Larise, fašisté zaútočili na riotery společně s policajty v civilu a „rozhořčenými majiteli obchodů“.

Středa 10. prosince

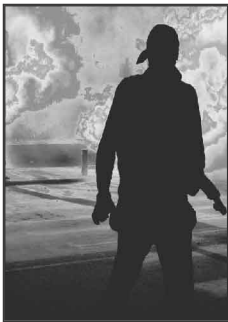
Ten den se konala generální stávka, kterou již mnohem dříve svolala Všeobecná řecká konfederace práce (GSEE) a Konfederace státních úředníků (ADEDY) proti státnímu rozpočtu na rok 2009. Kvůli pokračujícím nepokojům odborářští bossové v úterý oznámili, že zruší plánované demonstrace. V Soluni se místní pobočky GSEE a ADEDY snažily omezit stávkující na pokojné shromáždění před městským Odborovým ústředím. Objevili se tam středoškoláci a vysokoškoláci odhodláni strhnout stávkující k demonstraci a povedlo se jim to. 4000 studentů a dělníků pochodovalo k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákií. Tam pár středoškoláků zaútočilo na policajty, kteří odpověděli slzným plynem. Po délce 500 metrů mezi ministerstvem a Odborovým ústředím se pak půl hodiny odehrávaly rvačky. S policií sice zápasila jen hrstka dětí, ale řada dělníků a studentů je podpořila tím, že tam zůstali a uráželi policajty. Nakonec byli policajti nuceni stáhnout se. Poté 500 lidí zablokovalo ulici Egnatia – ústřední třídu městského centra – na více jak hodinu.

Večer se středoškoláci na chvíli střetli s pořádkovou policií na ulici Ethnikis Amynis. Téhož večera skončila okupace kanceláří Asociace soluňských barů.

Čtvrtek 11. prosince

Brzy odpoledne 80 antiautoritářských militantů zaútočilo na kanceláře místních novin *Makedonie* na ulici Monastiriou.

Okupace školy dramatu svolala na 17:00 demonstraci na náměstí Kamara. 2000 lidí, hlavně vysokoškolských studentů, antiautoritářských militantů a pár středoškoláků, pokojně demonstrovalo a šlo k východním hustě obydleným částem města, přičemž skandovalo a psalo na zdi hesla proti státní represí. Pokud víme, k žádným



střetům toho dne nedošlo.

Pátek 12. prosince

Demonstrace svolaná okupací školy dramatu opustila náměstí Kamara v 18:30. 1500-2000 lidí, zejména antiautoritářských militantů, studentů a mladých dělníků, zamířila k západním dělnickým čtvrtím. Demonstranti prošli městské části Neapoli a Sykies a přes středo-severní čtvrť Ano Poli se vrátili ke škole dramatu. I přes silný déšť demonstrace trvala 3 hodiny, neúnavně se opakovala a psala na zdi hesla proti policajtům a státu nebo jiná, volající po okamžitém propuštění všech zatčených během posledních dní. Rozdávaly se spousty letáků. Řada místních obyvatel aplaudovala a další se k demonstraci připojili, což ukazuje na širší sympatie s povstáním, a to i u proletářů, kteří se neúčastnili nepokojů ani jiných akcí. Byla napadena a zapálena politická kancelář LAOS (krajně pravicová strana) a došlo k útoku i na politickou kancelář Nea Demokratia. Téhož večera militanti mimoparlamentní levice demonstrovali v přílehlých oblastech.

Sobota 13. prosince

Odpoledne se 500 lidí, hlavně antiautoritářských militantů, shromáždilo na náměstí Kamara. Utvořili blok a zamířili k náměstí Aristotelous, kde se po výzvě Koordinačního všeobecného shromáždění okupací AUTH k demonstraci shromáždili povětšinou militanti mimoparlamentní levice. Obě skupiny se zprvu spojily do společné demonstrace 1000 lidí, která šla po ulici Egnatia. Po chvíli se oba bloky oddělily a byly od sebe pár metrů. Oba pochodovaly po třídě Nikis, což je náběžní silnice ve středu města, plná kaváren a barů, kde byla zničena řada kamer na bankách. Zatímco většina lidí demonstraci opustila, levičáci zamířili k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákii. Byla to po 7 dnech první demonstrace, která měla spíše politický než sociální charakter.

Neděle 14. prosince

Z obsazené školy dramatu ve 13:00 vyrazila motorkářská demonstrace. Směřovala ke vzdáleným předměstím na západě města – Stavroupoli, Evosmos, Eptalofos, Xirokrini – kde žije spousta přistěhovalců z Ruska a Albánie a málo placení dělníci. Někteří z nich se k demonstraci přidali. Když se vraceli, demonstranti prošli kolem Ministerstva pro Makedonii a Thrákii a policejní stanice v Ano Poli a zamířili zpátky ke škole dramatu.

Další demonstrace se odehrála na vzdáleném jihovýchodním předměstí Peraia. 60 školáků a studentů pochodovalo k policejní stanici a pak k radnici, kde vyvěsili transparent hlásající: „Pryč s vládou vrahů a policajtů“.

Pondělí 15. prosince

Brzy ráno iniciativa militantů z okupace školy dramatu obsadila radnici západní městské části Sykies, aby ji přeměnila v lokální kontrainformační centrum a svolala místní lidové shromáždění. Lidová shromáždění v sousedstvích a okupace státních nebo komunálních budov vznikly jako nová forma boje původně v Aténách, když byla obsazena radnice na předměstí Agios Dimitrios, stará radnice na severním předměstí Halandri a Galaxias na předměstí Nea Smirni. Během tohoto týdne se tato forma boje rozšířila do dalších městských částí a předměstí Atén a do mnoha měst celého Řecka.

Během dne místní obyvatelé procházeli kolem obsazené radnice v Sykies. Někteří s akcí sympatizovali,

jiní byli jen zvědaví. Večer se tam na prvním lidovém shromáždění sešlo minimálně 200 lidí. Hlavně to byli účastníci protestů a nepokojů předešlých dní, ale také místní obyvatelé sympatizující s probíhající vzpourou. Shromáždění se rozhodlo svolat na středeční odpoledne místní demonstraci a v úterý zorganizovat lokální kontrainformační akce. Toto shromáždění na radnici probíhá doteď.

V pondělí se na AUTH odehrála řada všeobecných shromáždění studentů, která odhlasovala okupaci univerzitních kateder proti státní represí. Většina studentských shromáždění rovněž požadovala odstoupení vlády a odzbrojení policie. Podle toho, co nám někteří studenti vyprávěli, byla všeobecná shromáždění masivní a připomínala ta, která se konala během studentského hnutí v letech 2006-2007. Ve srovnání s minulým týdnem, kdy jediným místem, kde se lidé setkávali, byly ulice, se během tohoto týdne do okupací aktivně zapojilo ještě více studentů.

Úterý 16. prosince

V úterý se u soluňského soudu konalo přelíčení s 8 policajty. Byli obžalováni z toho, že 17. listopadu 2006, když byli ve službě a v civilním oblečení, těžce zbili Avgoustinose Demetriou, studenta z Kypru. Ačkoli byli shledáni vinnými a odsouzeni na 15-39 měsíců odnětí svobody, byli propuštěni na kauci, která byla stanovena na 5 euro za den. Před soudem se na protest proti policii shromáždilo 150 lidí. Když byl v kauze vynesena rozsudek, lidé zaútočili na pořádkovou policii strážící vstup do soudní budovy kamením, vajíčky a prázdnými lahvemi. Policajti odpověděli slzným plynem a bitím protestujících.

V 19:00 vyrazila z náměstí Kamara demonstrace svolaná Koordinací všeobecných shromáždění a okupací AUTH. Přibližně 3000 lidí, z větší části vysokoškoláci, pochodovalo po hlavních ulicích městského centra a mířilo k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákii. Během demonstrace se na výlohy obchodů a na zdi psala hesla a sprejovalo se podle šablon. Militantní studenti na chvíli obsadili tři rozhlasové stanice a odvysílali prohlášení a komuniké. K žádným střetům nedošlo, i když se policajtům hodně nadávalo, když je někdo uviděl.

Během úterka se konala nová všeobecná shromáždění studentů a byly obsazeny další univerzitní katedry. Obsazená Škola kinematografie nalézající se na západě v dělnickém předměstí Stavroupoli vyzvala k 7 dnům lidového promítání a k otevřeným diskusím v sousedstvích.

Středa 17. prosince

Ráno 50 militantů vyrabovalo supermarket Carrefour na předměstí Stavroupoli. Zboží se pak rozdávalo na sousedním nekrytém tržišti.

Ve 14:30 vyšla od věznice Genti Koule demonstrace svolaná prvním lidovým shromážděním z okupované radnice v Sykies a pokračovalo po sykieských ulicích. Večer se pak v Sykies konalo druhé lidové shromáždění. Účastníků bylo mnohem méně než minule, hlavně se jednalo o místní obyvatele.

Mezitím se v 18:00 ve městské čtvrti Ano Poli sešlo její první lidové shromáždění, kterého se zúčastnilo přes 200 lidí, hlavně mladých (dělníci a studenti), co se podíleli na protestech a nepokojích minulých dní, a z nichž mnozí žijí v této částečně chráněné a alternativní městské části, ale také několika dalších místních oby-

vatel různého věku, kteří sympatizovali s probíhajícím neklidem. Shromáždění probíhalo v budově komunální knihovny, která v minulosti hostila sociální centrum, jež před deseti lety vystěhovali policajti. Do diskuse přispěla řada lidí líčením událostí uplynulých dní, přičemž navrhovali, aby se zásadním požadavkem stalo okamžité propuštění všech zatčených. Na příští den byla domluvena kontrainformační shromáždění. Když shromáždění skončilo, 150 lidí se zapojilo do spontánní demonstrace v ulicích Ano Poli, kdy skandovali a psali hesla proti policajtům, námezdní práci a státu.

Pokud víme, stejný večer militantní studenti organizovali další lidové shromáždění ve vzdálené západní městské části Ampelokipi.

Čtvrtek 18. prosince

Koordinace všeobecných shromáždění a okupací AUTH svolala na 11:00 demonstraci na náměstí Kamara. Kvůli silnému dešti se shromáždilo jen 300 militantů a zaměřili k Ministerstvu pro Makedonii a Thrákii.

Večer obsazená škola dramatu organizovala na náměstí YMCA, vedle Soluňského mezinárodního výstaviště, hudební koncert, kterého se zúčastnilo několik alternativních umělců. Přítomno byly 4000-5000 lidí všemožného věku. Rozdávala se řada letáků volajících po solidaritě se zatčenými a přes megafony se pronášela příslušná oznámení. Koncert skončil po půlnoci. Později se v noci na Polytechnické škole konal další hudební koncert, který uspořádala Koordinace všeobecných shromáždění a okupací AUTH.

Pátek 19. prosince

Na náměstí Koule Kafe se před již zmiňovanou komunální knihovnou konalo druhé lidové shromáždění Ano Poli. Zúčastnilo se jej 100-150 lidí. Na příští den byla naplánována kontrainformační shromáždění.

Sobota 20. prosince

Kolem 10:00 antiautoritářští militanti v srdci městského centra obsadili kino Olympion, nejluxusnější kino ve městě a domov Soluňského mezinárodního filmového festivalu. Promítání oficiálních filmů po zbytek dne ustoupilo militantním filmům a dokumentům. Kavárna kina byla použita jako shromaždiště okupantů a kolemjdoucích a pití bylo zadarmo. Rozdaly se tisíce letáků. U obsazeného Olympionu došlo k narušení pouliční charitativní akce, kdy se skandovala hesla a po soluňském primátorovi letěla krabice bombónů. Na ochranu zesměšněného primátora okamžitě přispěchala malá policejní jednotka. V 18:00 se 400-500 lidí shromáždilo na otevřeném shromáždění, které se konalo v „Osvobozeném kině Olympion“. Diskutovala se řada vysvětlení nedávných nepokojů a návrhy pro budoucnost. Pozdě večer okupace skončila demonstrací 1000-1500 lidí, která šla po třídě Nikis a ulici Ethnikis Aminis. Policajti, kteří hlídali vánoční strom, byli napadeni barvami a ničily se bezpečnostní kamery.

Neděle 21. prosince

V Ano Poli se konalo třetí lidové shromáždění. Přibližně 100 lidí dočasně obsadilo kostel Taksiarches, kde navrhovali a diskutovali akce na další den. Kněz vyhrožoval, že bude z účastníků vymítat ďábla! Tato okupace kostela vyvolala mezi konzervativními složkami místní společnosti velký skandál. Druhého dne kostel Taksiarches hlídala desítky policajtů v civilu, zatímco pořádková policie

strážila další slavný kostel ve čtvrti Ano Poli.

Pondělí 22. prosince

Brzy ráno byla obsazena komunální knihovna v Ano Poli, aby hostila lidová shromáždění a využívala se jako kontrainformační centrum. Během rána okupanti rozdávali letáky na ulicích a na středních školách v Ano Poli. Večer se konalo čtvrté lidové shromáždění. Kromě organizování akcí na příští den se hlavním tématem stal nápad, že se bude vyzývat k vánočním akcím ve středu města, pod heslem „Letos neslavíme vánoce, ale děláme nepokoje.“

Úterý 23. prosince

V 18:30 se na hlavních ulicích městské části Ano Poli odehrála místní demonstrace svolaná okupovanou komunální knihovnou. Účastnilo se jí 100 militantů z anti-autoritářské scény. Pracujícím v obchodech, obyvatelům a kolemjdoucím se rozdala spousta letáků volajících po okamžitém propuštění zatčených a odsuzujících vánoční oslavy. Po demonstraci okupace komunální knihovny skončila na pozadí scvrkávajícího se sociálního neklidu. Tato skutečnost rovněž znemožnila pořádání jakýchkoli protestů či jiných akcí během vánoc.

Návrat do normálu?

Zatím vše v pořádku. Zdá se, že život se ve městě Soluň vrací zpět do normálu. I když dál se koná pár mítinků militantů, jako třeba na obsazené škole dramatu, na východním předměstí Kalamaria a v Ano Poli. Včera v úterý 30. prosince demonstrovalo v Kalamarii 100 lidí proti novoročním oslavám a volali po okamžitém propuštění zatčených a dělníci, přistěhovalci a militanti obsadili soluňské Odborové ústředí, aby dali najevo svoji solidaritu s bulharskou odborářkou a dělnicí z ISAP (Metro v Aténách a Piraeu), Konstantinou Kounevou, která byla 23. prosince napadena kyselinou sírovou. Stále se nalézá v nemocnici ve velice špatném zdravotním stavu.

Na dnešní noc se svolává shromáždění na náměstí Rotonda na půl hodinu po půlnoci: „Na Silvestra nezůstaneme doma a nebudeme čekat na další mrtvý rok. Půjdem si hrát ven a ulice budou naše. Všechno se změnilo, pouliční bouře jsou teď součástí našeho života. Za každou zavražděnou chvíli, za všechny přátele, kteří nežijí, za vše, co cítíme a oč usilujeme.“

Je téměř nemožné odhadnout, zda či jak bude tento sociální neklid pokračovat po 7. lednu, kdy se po prázdninách znovu otevrou školy a univerzity. Ať se však stane cokoli, nic již nebude stejné nejen pro nás, kdo jsme byli v ulicích, ale také pro celou dělnickou třídu v této zemi.



Soluň,
31. prosince 2008

(aktualizováno
2. ledna 2009)



DOKUMENTY PROSINGOVÉHO HNUTÍ V ŘECKU:

Po analýzách prosincových událostí a jejich chronologických popisech přinášíme výběr dokumentů, které samo proletářské hnutí v Řecku vyprodukovalo. Chceme tak toto hnutí nechat, aby samo promluvílo. Chceme dát našim čtenářům možnost nahlédnout do samotného procesu formulování revoluční společenské kritiky se všemi přednostmi i slabiny, které v naší třídě existují a které určují limity jejího boje. Pokud militantní proletáři na základě četby těchto dokumentů dojdou k programatickým závěrům, k nimž jsme nedospěli v naší analýze, bude to ten nejlepší základ pro další diskusi o tom, co se komunisté mohou naučit z Řecka 2008, a pro další rozvoj a posilování proletářské komunity boje. Proto neváhejte a napište nám své postřehy a kritiky!

Samozřejmě, že není v našich možnostech uveřejnit zde vše, co z Řecka přišlo. Nejprve zde tedy naleznete ta nejzajímavější komuniké, v nichž bojující proletáři více či méně jasně odmítali kapitalistický zákon a pořádek, demokracii, její politické strany a odbory a opětovně se snažili přijít s perspektivou beztřídní společnosti bez šéfů a bez státu, tj. s perspektivou komunismu. Je to většina těch prohlášení, na něž se v textu odvoláváme buď my, nebo TPTG a Blaumachen. A na konci pak bude několik málo deklamací, které vznikly v první polovině roku 2009 a vyjadřují spíše odlišné praktické podvrtné kritiky, kterou se prosincové hnutí vyznačovalo, a slabiny revolucionářů z Řecka.

Zájemce o úplnější kolekci dokumentů třídní vzpoury z prosince 2008 odkazujeme na blog TRÍDNÍ VÁLKY:

www.tridnivalka.tk

Dopis z okupované aténské polytechniky:

Jsme obrazem budoucnosti

(heslo z jedné aténské zdi)

11. prosince 2008

Dnes studenti záutočili na 22 policejních stanic – především v Aténách.

Velká demonstrace v centru – nějací anarchisté, většinou levičáci a další lidé z města. Spousta hesel proti policajtům, hesla proti autoritě obecně, proti právnímu zástupci toho policajta – je to známá svině, co pomáhá drogovým dealerům a velkým mafiánům... Centrum města fakticky nefunguje. Většina obchodů je vypálena nebo zničena. Během bouří byly zničeny i semafony a řekněme, že je to skutečně bezvadné, protože je na vašem rozhodnutí, kdy půjdete vy a kdy pojedou auta... Je to tak nádherné vidět centrum města vypálené...

Na ulici Patision jsou pořád okupované dvě vysoké školy. Polytechnickou univerzitu, symbol sociálních bojů v Řecku, nemohou mít pod kontrolou jen lidé v ní. Přicházejí sem středoškoláci (nebo ještě mladší – desetiletí!), aby bojovali s policií. Také spousta přistěhovalců! Přidávají se i nějací narkomani a fotbaloví chuligáni... Je to sranda, protože někdy na okupované univerzity přicházejí opravdu malá děcka ve věku 9-10 let a říkají lidem: „Haló, pane, prosím, naučte nás dělat molotovovy koktejly...“ Probíhají tu tvrdé pouliční střety s policií a zároveň se ve vysokoškolských zahradách líbají a mazlí holky a kluci...

Okolní ulice jsou vypálené. Aténské Silicon Valley, ulice Stournari, s mnoha obchody s počítači a elektronikou je totálně rozbitá, vyrabovaná. Některé počítače si lidé odnesli při rabování, většinu jich ale spálili a zničili. Velký třípatrový obchod s počítači Plaisio zcela vyhořel.

Anarchisté a autonomové se shromažďují především na aténské Vysoké škole ekonomické, která je o několik bloků dál... Je to místo konverzací, jídla (legrační je, že když jídlo dojde, jdeme do blízkých supermarketů, rabujeme, něco rozdáme lidem na ulici a zbytek použijeme na univerzitě). Je tu také mediální centrum (vytváří se blogspot, pracuje se na rozhlasové stanici) a velká místnost, kde se tisknou letáky a brožurky.

Právníkou fakultu okupují levičáci, kteří se trochu zradikalizovali (tak, jak se jen levičák může zradikalizovat)... Exarchia, čtvrt, kde došlo k vraždě, je stále zabarikádovaná. Uprostřed ulice Mpenaki, kterou se do čtvrti vchází, je velké vyhořelé auto.

Na ulicích vedoucích od okupovaných budov bývá v noci nebezpečno, protože nacisté spolupracují s policisty, aby zabránili přistěhovalcům v útocih a rabování...

Příští dny ukáží, jak se to bude dál vyvíjet. Očekáváme obsazování středních a vysokých škol. Dělníci nejsou ve stávkě, odbory a komunistická strana nás hodně sabotují... Sakra, po tolika letech je to pořád stejné... A přitom víme, že abychom zničili kapitalismus, musíme sabotovat výrobu...

Spousta lidí je zatčených a vláda chce použít protiteroristické zákony tak, jako to udělala Francie s Tarnackou devítkou. Myslíme, že teď je každému zřejmé proti komu se tyto zákony schvalují. Proti vnitřnímu nepříteli...

Lze říci, že některé části města mají jistou autonomii... a je jisté, že policie do nich nevstoupí...

Soudruzi z celého světa, chcete-li nám vyjádřit svoji solidaritu, kterou velmi potřebujeme, pokračujte v bojích ve vašich zemích a zesilujte je.

Oni se nás skutečně bojí. Věřte nám, neumíte si to ani představit. My to ale teď a tady vidíme naprosto jasně.

Povstání, o kterém čítáváme v knihách, opravdu existuje. Můžeme vás o tom ujistit – právě je prožíváme... A je krásné!

Během jediné noci „realita“ a „normál“ zemřely...

Brzy se to stane i ve vašich zemích.

Spřádejte plány.

Buďte připraveni.

Aténští soudruzi

Jejich demokracie vraždí...

V sobotu 6. prosince 2008 byl chladnokrevně zavražděn 15letý soudruh Alexandros Grigoropoulos, když jej ve čtvrti Exarchia střelil přímo do prsou policajnt ze speciální gardy, který se jmenuje Epaminondas Korkoneas .

Na rozdíl od tvrzení politiků a novinářů, kteří jsou spolupachateli této vraždy, se nejedná o „izolovaný incident“, ale o explozi státní represe, která se systematicky a organizovaně zaměřuje na ty, kdo vzdorují a bouří se – na anarchisty a antiautoritáře.

Jedná se o vrchol státního terorismu, který se projevuje modernizováním úlohy represivních mechanismů, jejich neustálým vyzbrojováním, stále větší mírou násilí, kterou užívají, doktrínou „nulové tolerance“, pomlouvačnou mediální propagandou, která kriminalizuje ty, kdo bojují proti autoritě.

Právě tyto podmínky připravují půdu pro intenzifikaci represe, když se předem snaží získat souhlas společnosti a vyzbrojit státní vrahy v uniformách zbraněmi!

Smrtonosné násilí namířené proti lidem v sociálním a třídním boji má za cíl všeobecnou poslušnost, má sloužit jako exemplární trest, má šířit strach.

Jedná se o eskalaci širšího útoku státu a šéfů proti celé společnosti, který má nastolit rigidnější podmínky vykořisťování a útlaku a konsolidovat kontrolu a represí. Útok, který se dennodenně odráží v chudobě, sociálním vyloučení, vydírání, které má upravit svět sociálních a třídních rozdílů, v ideologické válce rozpoutané dominantními mechanismy manipulace (masmédia). Útok, který zuří v každé společenské sféře a žádá od utlačovaných separaci a mlčení. Od školních cel a univerzit až po žaláře námezdního otroctví se stovkami dělníků, co zemřou při tzv. „pracovních úrazech“, a chudobou pohlcující velké množství obyvatelstva... Od minových polí na hranicích, pogromů a vraždění přistěhovalců a běženců až po četné „sebevraždy“ ve věznicích a na policejních stanicích... Od „náhodné střelby“ při policejních blokádách až po násilnou represí lokálního odporu... Demokracie cení zuby!

V těchto podmínkách zuřivého vykořisťování a útlaku dnes nahromaděná dusivost společnosti doprovází hněv propukající na ulicích a na barikádách nad vraždou Alexandrose a proti dennodennímu drancování a plenění, které zahájil stát a šéfové a jehož kořistí je pracovní síla utlačovaných lidí, jejich život, jejich důstojnost a svoboda.

Od první chvíle po zavraždění Alexandrose propukají v centru Atén živelné demonstrace a nepokoje, Polytechnika, Ekonomická a Právnická fakulta jsou obsazeny a v mnoha různých čtvrtích i ve středu města dochází k útokům proti státu a kapitalistickým terčům. Demonstrace, útoky a střety propukají v Soluni, Patrasu, Volosu, Chanii a Heraklionu na Krétě, v Gianneně, Komotini, Xanthi, Serres, Sparti, Alexandroupoli, Mytilini. V Aténách na ulici Patision – před Polytechnikou a Ekonomickou fakultou – trvají střety celou noc. Před Polytechnikou pořádková policie používá gumové projektily.

V neděli 7. prosince tisíce lidí demonstrují u policejního ředitelství v Aténách a napadají zásahové jednotky policie. Ulicemi městského centra se šíří střety bezpříkladné intenzity a trvají až do pozdních nočních hodin. Řada demonstrantů je zraněna a někteří zatčeni.

Od pondělního rána až do dneška se vzpoura šíří a zevšeobecňuje. Poslední dny jsou plné nesčíslných sociálních akcí: demonstrace militantních středoškoláků - v mnoha případech - končí útoky na

policejní stanice a střety s policajty v aténskýh čtvrtích i ve zbytku země, masivní demonstrace a konflikty mezi protestujícími a policií v centru Atén, během nichž dochází k útokům na banky, velké obchodní domy a ministerstva, obléhání parlamentu na náměstí Syntagma, okupace veřejných budov, demonstrace ústící v nepokoje a útoky proti státu a kapitalistickým terčům v mnoha různých městech.

Nadále pokračujeme v okupaci Polytechniky, která začala v sobotu v noci, a vytváříme tak prostor pro shromažďování všech lidí, kteří bojují, a další permanentní ohnisko odporu ve městě.

Na barikádách, v okupacích univerzit, na demonstracích a shromážděních udržujeme naživu Alexandrosovu památku, ale také památku Michalise Kaltezase a všech soudruhů, které stát zavraždil, a zesilujeme boj za svět bez pánů a otroků, bez policie, armád, věznic a hranic.

Nejen, že kulky vrahů v uniformách, zatýkání a bití demonstrantů a chemická plynová válka rozpoutaná policejními silami nemohou nastolit strach a mlčení – naopak se pro lid stávají důvodem povstat proti státnímu terorismu, volat po boji za svobodu, odhodit strach a setkávat se – každý den víc a víc – na vzbuřených ulicích. Nechtě pohár vzteku přeteče a utopíme je v něm!

Státní terorismus neprojde!

Stát, šéfové, jejich bičici a lokajové se nám vysmívají, okrádají nás a zabijí!

Zorganizujme se, provedme protiútok a sejměme je!

Tyto noci patří Alexisovi!

Solidární shromáždění se zatčenými u soudu na Evelpidon: pondělí 15. prosince 2008 v 9:00

Okamžité propuštění všech zatčených!

Vyjadřujeme svoji solidaritu všem, kdo okupují univerzity, školy a státní budovy, demonstrují a konfrontují státní vrahy po celé zemi.

Vyjadřujeme svoji solidaritu všem soudruhům v zahraničí, kteří mobilizují a přenášejí náš hlas všude. Ve velké bitvě za globální sociální osvobození stojíme společně!

Okupace Národní polytechnické univerzity v Aténách

pátek 12. prosince 2008



Pozvánka na otevřené lidové shromáždění na osvobozené radnici v Agios Dimitrios

Člen speciální gardy Epaminondas Korkoneas vytáhnul 6. prosince 2008 zbraň a zavraždil jednoho občana, 16leté dítě. Každý pociťuje obrovský hněv a to i navzdory pokusům vlády a masmédií dezorientovat veřejné mínění.

Nyní je jisté, že tato vzpoura není jen vzdáním pocty nespravedlivé smrti Alexandrose Grigoropoulose. Hodně se začalo mluvit o násilí, krádežích a rabování. Pro lidi v médiích a u moci znamená násilí jen to, co ničí zavedený pořádek.

Avšak pro nás:

Násilím je pracovat 40 let za drobky a přemýšlet, kdy už vlastně konečně půjdu do penze.

Násilím jsou obligace, ukradené důchody, podvody s cennými papíry.

Násilím je nutnost vzít si hypotéku na dům a splácet za ni příliš mnoho.

Násilím je správcovské právo ředitele propustit tě, kdy se mu nebo jí zachce.

Násilím je nezaměstnanost, dočasná práce, život za 700 euro na měsíc.

Násilím jsou „úrazy na pracovištích“, protože šéfové krátí náklady na úkor bezpečnosti pracujících.

Násilím je, když bereme léky na nervy a vitamíny, abychom dokázali snášet vyčerpávající pracovní režim.

Násilím je být přistěhovalcem, žít ve strachu, že tě kdykoli vykopnou ze země a být v neustálém stavu nejistoty.

Násilím je, když musíš být zároveň námezdně pracující ženou, ženou v domácnosti a matkou.

Násilím je dříst se k smrti a potom poslouchat, jak říkají „usměj se, nežádáme přeci tak moc“.

Vzpoura středoškolských a univerzitních studentů, dočasných zaměstnanců a přistěhovalců vytrhla toto násilí z jeho normálního stavu. Vzpoura nesmí skončit! Odboráři, politické strany, kněží, novináři a podnikatelé dělají co mohou, aby udrželi násilí v podobě, v jaké je psané výše.

Za neustálé opakování této situace však nejsou zodpovědní jen oni, ale i my. Vzpoura otevřela prostor, kde se můžeme konečně svobodně projevit. Na znamení pokračování otevírání tohoto prostoru jsme obsadili radnici v Agios Dimitrios a vytvořili lidové shromáždění, které je otevřené pro všechny.

Otevřený prostor pro komunikaci, která prolomí naše mlčení a povede k akci pro náš život.

Sobota, 13. prosince 2008, 19:00, všeobecné shromáždění na radnici Agios Dimitrios.

NE TRESTNÍM STÍHÁNÍM – OKAMŽITÉ PROPUŠTĚNÍ VŠECH ZATČENÝCH

OKUPACE RADNICE AGIOS DIMITRIOS

Prohlášení k několikaminutovému obsazení studia televizní stanice ERT (řecká obdoba ČT) během zpráv v 15:00 (16. 12. 2008). Studenti se objevili ve vysílání s transparentem „PŘESTAŇTE KOUKAT NA TELEVIZI – VŠICHNI DO ULIC!“

**Okamžité propuštění všech zadržovaných!
Přestaňte koukat na televizi a pojdte do ulic!
Svobodu všem!**

Naše akce je důsledkem soustředěného tlaku, který zabíjí naše životy, a nejen emocionální „explozi“ způsobenou zavražděním Alexise Grigoropoulose policií. Jsme dalším kolektivem, součástí probíhající vzpoury.

Abychom se postavili proti masmediální propagandě, zasahujeme do normálního vysílání programu ERT (Řecká národní televizní společnost). Jsme přesvědčeni, že masmédiá systematicky děsí veřejnost. Místo informování dezinformují. Tuto mnohotvárnou vzpouru představují jako slepé chuligánství.

Snaží se tuto sociální explozi vysvětlovat nikoli v sociálních, ale v trestních termínech. Selektivně skrývají skutečná fakta. Vzpouru ukazují jen jako další podívanou před začátkem dalšího televizního seriálu. Masmédia se dennodenně mění v prostředek utlačování svobodného a tvůrčího myšlení.

Musíme se organizovat. Naše problémy nemůže vyřešit žádná autorita. Musíme se setkávat s více lidmi. Změnit všechna veřejná místa – ulice, náměstí, parky, školy – v prostor svobodného projevu. Potkávat se tváří v tvář, abychom společně utvářeli naše projevy a akce.

Nesmíme se bát, musíme vypnout televize, vyjít z domů, dál klást požadavky, vzít život do svých rukou. Odsuzujeme policejní brutalitu – chceme okamžité propuštění všech zatčených demonstrantů. Za naši emancipaci a svobodu.

Otevřený dopis aténských dělníků studentům

16. prosince 2008

Věkový rozdíl a všeobecné odcizení nám téměř znemožňují diskutovat s vámi na ulicích, a proto vám posíláme tento dopis.

Většina z nás (zatím) nemá pleš, ani nám nenarostl pupek. Patříme k hnutí z let 1990-91. Museli jste o něm slyšet. Tehdy, když jsme 30-35 dní okupovali naše školy, fašisté zabili jednoho učitele, protože překročil svoji obvyklou roli (být hlídačem) a přešel na opačnou stranu – přidal se k nám, k našemu boji. Poté i ti nejoblomnější z nás vyšli do ulic a rozpoutali nepokoje. Ani nás však nenapadlo dělat to, co dnes s lehkostí provádíte vy: útočit na policejní stanice (i když jsme zpívali, „vypalme fízlárny...“).

Takže, jak už to v dějinách chodívá, předčili jste nás. Samozřejmě, že jsou jiné podmínky. Během 90. let nám servírovali vyhlídku osobního úspěchu a někteří z nás to spolkli i s navíjákem. Dnes už lidé této pohádce nevěří. Vaši starší bráchové nám to ukázali během studentského hnutí v letech 2006-07. A teď jim tu pohádku plivete zpátky do tváře vy.

To všechno je v pohodě.

Teď se ale dostáváme k dobrým i složitějším záležitostem.

Povíme vám, co jsme se my naučili z našich bojů a porážek (protože dokud svět nepatří nám, budeme pořád prohrávat) a vy s našimi zkušenostmi naložte, jak chcete:

Nezůstávejte osamocení. Přivolejte nás. Přivolejte co nejvíc lidí. Nevíme, jak byste to mohli udělat – způsob si budete muset najít sami. Už jste obsadili své školy a říkáte nám, že tím nejdůležitějším důvodem je, že je nemáte rádi. Fajn. Když už jste je obsadili, tak změňte jejich roli. Podělte se o své okupace s druhými lidmi. Ať se z vašich škol stanou první budovy, kde se ubytují naše nové vztahy. Jejich nejsilnější zbraní je to, že nás rozdělují. Stejně, jako se nebojíte zaútočit na jejich policejní stanice, protože držíte při sobě, nebojte se nás přivolat, ať můžeme všichni společně změnit náš život.

Neposlouchejte žádné politické organizace (ani anarchistické ani žádné jiné). Dělejte to, co potřebujete. Věřte lidem a ne abstraktním schématům a ideám. Věřte svým přímým vztahům s druhými lidmi. Věřte svým přátelům. Udělejte ve svém boji z maxima lidí své lidi. Neposlouchejte, když vám říkají, že váš boj nemá žádný politický obsah a údajně jej teprve musí získat. Tím obsahem je totiž váš boj. Váš boj leží ve vašich rukou a na postupu jej můžete udržet jen vy. Váš život může změnit jen váš boj, jmenovitě vy a skutečné vztahy s dalšími lidmi.

Nebojte se jít dál kupředu, když se střetnete s něčím novým. Každému z nás, jak stárneme, se v mozku zakořeňují určité věci. A platí to i pro vás, i když jste mladí. Nezapomínejte na tuto důležitou skutečnost. Tehdy v roce 1991 jsme ucítili vůni nového světa a věřte nám, že to pro nás nebylo jednoduché. Naučili jsme se, že vždycky tu jsou nějaké meze. Nenechte se vyděsit ničněním komodit. Nenechte se vyděsit tím, že lidé rabují obchody. Vždyť to všechno vyrábíme my, tak je to naše. Vychovávají vás (stejně jako předtím nás) k tomu, abyste každé ráno vstali a šli vyrábět věci, které pak nebudou vaše. Vezměme si je všichni společně zpátky a podělme se o ně. Stejně jako sdílíme přátele a vzájemnou lásku.

Omlouváme se, že tento dopis píšeme tak narychlo, ale zrovna se přitom házíme marod – tajně, aby šéf nevěděl. Jsme uvěznění v práci stejně, jako vy jste uvěznění ve škole.

Teď lžeme našemu šéfovi a odcházíme z práce. Přijdeme za vámi na náměstí Syntagma s kameny v rukou.

Proletáři



Deklarace

Naše dějiny si buď určíme sami, nebo si je necháme určit bez nás.

My, manuálně pracující, zaměstnanci, nezaměstnaní, brigádníci, místní nebo přistěhovalci, nekoukáme jen pasivně na televizi. Od zavraždění Alexandrose Grigoropoulose v sobotu v noci se účastníme demonstrací, střetů s policií, obsazování center či čtvrtí. Znovu a znovu musíme opouštět práci a své denní povinnosti, abychom vyšli do ulic společně se středoškoláky, vysokoškoláky a dalšími bojujícími proletáři.

ROZHODLI JSME SE OBSADIT BUDOVU GSEE

- Abychom ji změnili v prostor pro svobodné vyjadřování a setkávání pracujících.

- Abychom rozbili mediální mýtus, že pracující se střetů neúčastní a že běsnění těchto dní je záležitostí nějakých 500 „zakuklenců“, „chuligánů“ nebo ještě další pohádky. Pracující jsou na televizních obrazovkách líčeni jako oběti těchto střetů, zatímco ke kapitalistické krizi, která v Řecku i na celém světě vede k nesmírnému propouštění, se média a jejich manažeři staví jako k „přirozenému fenoménu“.

- Abychom podrobili kritice a demaskovali úlohu odborové byrokracie v podrývání dnešního povstání a nejen v něm. GSEE a celý odborový mechanismus, který jí po desítky a desítky let podporuje, podrývá boje, prodává naši pracovní sílu za drobky, udržuje systém vykořisťování a námezdního otroctví. Stanovisko GSEE z minulé středy je poměrně výmluvné: GSEE zrušila plánovanou demonstraci stávkujících a uspořádala jen krátké shromáždění na náměstí Syntagma, přičemž se zároveň postarala o spěšný rozchod lidí z náměstí, neboť se bála, že by se mohli infikovat virem povstání.

- Abychom vůbec poprvé tuto budovu otevřeli – v návaznosti na otevírání společnosti, které vyvolalo samo povstání. Budovu, která se postavila za naše příspěvky, budovu, kam jsme nesměli. Po celé ty roky jsme náš osud svěřovali všemožným spasitelům a nakonec jsme ztratili důstojnost. Je na čase, abychom my, pracující, sami přijali zodpovědnost a přestali doufat v moudré vůdce nebo „schopné“ zastupitele. Musí zaznít náš vlastní hlas, musíme se scházet, hovořit spolu, rozhodovat se a konat. Proti generálnímu útoku, kterému čelíme, je vytváření odporu „zdola“ tou jedinou cestou.

- Abychom propagovali myšlenku sebeorganizace a solidarity na pracovištích, bojové výbory a zdola vycházející kolektivní postupy, které odstraní byrokratické odboráře.

Celá ta léta snášíme bídu, kuplířství, násilí v práci. Zvykli jsme si počítat naše zmrzačené a mrtvé – tzv. „pracovní úrazy“. Zvykli jsme si přehlížet zabíjení přistěhovalců – našich třídních bratrů. Už nás unavuje žít v úzkosti, zda dostaneme mzdu, dávky a důchod, který se dnes jeví jako vzdalující se sen.

Bojujeme, protože nechceme svůj život nechat v rukou šéfů a odborových zastupitelů, a stejně tak nenecháme žádného zatčeného povstalice v rukou státu a soudního mechanismu.

OKAMŽITÉ PROPUŠTĚNÍ ZADRŽOVANÝCH

ZATČENÍ NESMĚJÍ BÝT OBVINĚNI

SEBEORGANIZACI PRACUJÍCÍCH

GENERÁLNÍ STÁVKU

DĚLNICKÉ SHROMÁŽDĚNÍ V „OSVOBOZENÉ“ BUDOVĚ GSEE

Středa 17. prosince 2008, 18:00

Všeobecné shromáždění povstálých dělníků

Na transparentu, který vyvěsili na fasádu budovy, stálo:

*Od pracovních „úrazů“
k chladnokrevným vraždám
Stát – Kapital zabíjejí
Ne stíhání
Okamžité propuštění
zatčených
GENERÁLNÍ STÁVKU
Sebeorganizace pracujících
se stane hrobem šéfů*

Všeobecné shromáždění povstálých dělníků



Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti

„První záblesky úsvitu přicházejí z nehlubší temnoty“

Až do sobotní noci 6. prosince 2008 jsme si mohli říkat, „just qu' ici, tout va bien,“ a sledovat, jak osobní životy nás všech dopadají na poušť kapitalistického systému. Pak přišel třesk a převážné části mládeže v této zemi se zmocnilo destruktivní šílenství. Nejdříve, jako již mnohokrát v historii, hovořily činy. Jako první promluvila policejní zbraň a tím nejkrutějším způsobem nám připomněla, že jakákoliv Autorita s nechutí pohlíží na fenomén zvaný život. Byla prolita krev mladého člověka a vzápětí se z Exarchie rozšířil do centra metropole a dalších velkých měst nesmírný řev. Řev, rezonující v hluku rozbíjených výloh a hořících barikád, proměňující banky a obchody v zuřivý oblak dýmu s jediným poselstvím: ODPLATA.

O dva dny později vypadala vánočně vystrojená centra měst jako kdyby se stala terčem bombardování, zatímco krizí postižené ekonomice zasadily další smrtící zásah přímo do srdce hordy „chuligánů“ rabujících komodity. „Varkízská smlouva byla porušena, jsme opět ve válce.“ Mluvíme zde o návratu třídního boje do popředí, mluvíme o řešení krize: Našem řešení a pro nás. A to teprve začínáme, tak vzhůru do toho...

Jsmo součástí vzpoury života proti každodenní smrti, uvalené na nás existujícími společenskými vztahy. Destruktivní silou, která v nás všech byla latentně obsažena, provádíme divoký (ale rozporuplný) útok na instituci soukromého vlastnictví. Okupujeme ulice, dýcháme volně i přes ta oblaka slzného plynu a útočíme na ten nejopovrženlivější obraz nás samých: náš obraz coby otroků našich šéfů, jehož nejextrémnější a nejodpudivější podobou je policajt. Stavíme pevnou barikádu proti odporné normalitě koloběhu produkce a distribuce. Za nynější situace není nic důležitějšího než zpevnování této barikády proti třídnímu nepříteli. I když třeba nakonec pod tlakem přísluhovačů (para)státu a nedostatečnosti naší barikády ustoupíme, všichni moc dobře víme, že nic již nikdy nebude v našich životech stejné.

Stejně tak vnímáme sebe sama v historické souvislosti rekonstrukce nového třídního subjektu, jenž již odedávna nese příslib, že se zhostí role hrobaře kapitalistického systému. Jsme přesvědčeni, že **proletariát nikdy nebyl třídou kvůli svému postavení, ale naopak, že jako třída pro sebe se ustavuje na základě střetu se šéfy, nejdříve jedná a až později si uvědomuje své jednání.** K rekonstrukci dochází skrze skupiny subjektů, které si začínají uvědomovat, že nemají žádnou kontrolu nad svými vlastními životy, skrze skupiny, které byly či jsou tlačeny až na samé dno společnosti a nyní se vydávají na rozporuplnou cestu směrem k sjednocení.

Námezdní práce je vždy založena na vydírání. V současnosti to platí ještě více v souvislosti s tím, jak roste množství pracujících, kteří jsou zaměstnáni na dočasných, příležitostných a nejistých pozicích, které kapitál nutně potřebuje k reprodukci svého panství, ale společensky nejsou nikterak užitečné. **V těchto sektorech se tak třídní boje přesouvají z pole výrobní samosprávy na pole všeobecného blokování a sabotáže.** Zároveň automatizace výroby a opuštění politiky plně zaměstnanosti vytvářejí obrovskou armádu nezaměstnaných proletářů, kteří jsou odsouváni na okraj společnosti a utíkají se k nejisté práci nebo se z důvodu přežití zapojují do černé ekonomiky. Nezaměstnaní, překérní pracující, studenti vysokých a středních škol, kteří jsou odsouzeni stát se budoucími námezdní-

mi otroky, přistěhovalci první a druhé generace, kteří každodenně zakouší marginalizaci a represi, ti všichni společně s menšinami radikálních pracujících tvořili **pospolitost prosincových povstalců**, pospolitost založenou na sdílených podmínkách odcizení a vykořisťování, které definují společnost postavenou na práci jakožto komoditě. Připomeňme si také, že **předvečer tohoto svátečního dne oslavili ti na ještě nižší pozici, ti, kteří přišli o všechny radosti v mučírňách demokracie, vězni z řeckých věznic.**

Ti, kteří vlastní pouze jedinou komoditu, svoji pracovní sílu, a investovali ji na burze sociálního zabezpečení a do naděje, že jejich potomci snad získají možnost sociálního vzestupu a opustí postavení svých rodičů, dál sledují povstaleckou slavnost, aniž by se do ní zapojovali, ale také nevolají policii, aby ji rozehnala. V důsledku **nahrazení sociálního zabezpečení policejní bezpečností a v důsledku zhroucení akciového trhu s třídní mobilitou**, řada pracujících pod tíhou kolabujícího univerza maloburžoazní ideologie a statního sebevědomí posouvá k (sociálně významnému) morálnímu ospravedlnování tohoto vzplanutí mládeže, aniž by se však doposud připojili k útoku na tento vražedný svět.

Pořád vláčeli své mrtvolky v tříměsíčních litaniích profesionálních odborářů a v obraně smutného sekčního poraženectví před zuřící třídní agresivitou, která rychle vystupuje do popředí. **Tyto dva světy se potkaly na ulicích v pondělí 8. 12. a celá země vzplála.** Svět sekčního poraženectví vyšel do ulic bránit demokratická práva separovaných rolí občana, pracujícího, konzumenta, účastníka se demonstrací, na něž se nestřílí. Poblíž, ne moc daleko, vyrazil do ulic svět třídní agresivity v podobě malých, organizovaných „gangů“, které zapalují, rozbíjejí, rabují a rozebírají chodníky, aby mohly házet kamení po policejních vrazilích. Ten první svět (přinejmenším tak se vyjadřovala politika profesionálních odborářů) byl tak vystrašen z přítomnosti toho druhého, že ve středu 10. 12. se pokusil demonstrovat bez obtěžující účasti této „lůzy“. Tak bylo již nastoleno dilema, ke komu se na ulici přidat: **buď k demokratickému bezpečí občana, a nebo k bojové solidaritě skupiny, k agresivnímu bloku, k pochodu, který brání existenci každého ostrými útoky a barikádami.**

Prosincové události („Dekemvriana“) roku 2008 v Řecku jsou jen nejnovějším článkem v řetězu povstání, která se ženou kapitalistickým světem. **Ve své dekadentní fázi, kapitalistická společnost nemůže a ani si neklade za cíl získat souhlas vykořisťovaných skrze integraci částečných požadavků. Jediné, co jí zbývá, je represe.** Od doby restrukturalizace, která začala v druhé polovině 70. let (s cílem potlačit proletářskou vzpoudu známou jako „Hnutí - 68“) se kapitál musel vyrovnat s následujícím rozparem: byl sice schopen vytvořit lidskou masu pasivních televizních diváků a konzumentů zboží, ale zároveň jim musel odpírat (prostřednictvím snižování mezd) možnost koupit si tyto komodity. Z tohoto úhlu pohledu by se pak vyrabování supermarketu na ulici Stadio, těmi stejnými lidmi, kteří každodenně zakouší příslib falešného konzumního štěstí, a zároveň jsou jim upřeny prostředky k realizaci těchto příslibů, nemělo jevit jako nějaké překvapení.

Prosincové povstání nepředložilo žádné konkrétní požadavky, a to právě proto, že jeho účastníci každodenně zakouší a tedy znají odmítání vládnoucí třídy splnit jakýkoli takový požadavek. Šepot levice, která původně požadovala odvolání vlády, vystřídalo němě

zděšení a zoufalý pokus o uklidnění nekontrolovatelné povstalecké vlny. **Absence jakéhokoliv reformistického požadavku reflektuje podzemní (i když stále nevědomou) tendenci k radikálnímu podvrácení a překonání stávajících zbožných vztahů a vytvoření vztahů kvalitativně nových.**

Všechno se rodí a dospívá v násilí - nic jím však nekončí. Destruktivní násilí, rozpoutané v průběhu prosincových událostí, způsobilo zablokování kapitalistické normality v centru metropole, nutnou, ne však dostatečnou podmínku pro přeměnu povstání v pokus o sociální osvobození. Destabilizace kapitalistické společnosti není možná bez paralyzování ekonomiky - tj. bez narušení fungování center produkce a distribuce skrze sabotáže, okupace a stávky. **Absence jakéhokoliv pozitivního a kreativního návrhu jiných forem organizování společenských vztahů byla - až doposud - zcela očividná.** Nicméně, prosincové povstání je třeba chápat v historickém kontextu procesu, v němž znovu ožívá třídní boj, který probíhá na mezinárodní úrovni.

Řada **bojových praktik** - některé se v základní formě vynořily v mnoha zemích, kde nedávno probíhaly významné třídní konflikty - navrhují a v praxi pak realizují lidskou pospolitost, která ruší a kreativně překonává odcizené zbožní vztahy:



- **okupované školy** lze využívat jako centra seskupování s cílem vrátit si zpět ulice a veřejný prostor obecně

- **veřejná kontravýuka** organizovaná v rámci nedávného hnutí překerních dělníků/studentů v Itálii dává vědění do služeb **utvářející se pospolitosti**

- **kolektivní vyvlastňování** supermarketů a knihkupectví a **kolektivní život** během okupací jako autorealizace požadavků na bezplatné jídlo, bydlení, knihy

- **radikální zpochybňování vlastnických vztahů**, spolupráce namísto individuálního přivlastňování (a občas i opětovného prodeje) vyvlastněných komodit

- **propojování sousedských shromáždění**, začíná u lokálních problémů a je tak předobrazem společnosti, kde se rozhodnutí přijímají a vykonávají bez zprostředkování jakékoli odloučené moci (např. Oaxaca)

- **bezplatná přeprava** hromadnou dopravou, *déménages* (vtrhnout do pracovní agentury a vyházet jim všechno na ulici) systematicky aplikované během hnutí proti CPE ve Francii.

Takové (a nepřeborné množství dalších, které se mohou zrodit z osobní a kolektivní inteligence) jsou praktiky, které mohou obohatit a oplodnit síly negace, které pomohou, aby se skrze vřavu povstání začala rodit **svobodná komunistická společnost**.

Děláme, co je v našich silách, abychom nemuseli opustit ulice a ukončit naše okupace, protože my nechceme jít domů. Deptá nás a rmoutí „realistická“ představa, že dříve nebo později se budeme muset vrátit zpět do normálu. **Radujeme se z představy, že stojíme na počátku historického procesu opětovného ožití třídního boje.** A pak, pokud to opravdu chceme, bojujeme-li za to a věříme-li tomu, může nás to vyvést z krize, skrze revoluční výpadovku z tohoto systému.

*Proletáři z okupované budovy ASOEE (Ekonomická fakulta)
18. prosince 2008*

UŽ NIKDY NIC NEBUDE STEJNÉ

Už nikdy...

6. prosince v devět večer se v aténské čtvrti Exarchia jeden muž ze speciální policejní jednotky zastavil, zamířil a zastřelil patnáctiletého kluka. Tato vražda není ojedinělým případem policejního násilí. Téhož rána pořádková policie záuťčila na přistěhovalce, kteří čekali u policejní stanice v Petrou Ralli, aby si zažádali o azyl. Jeden Pákistánec přitom utrpěl traumatické poranění mozku a od té doby bojuje o život na jednotce intenzivní péče v nemocnici Evangelismos. A to jsou jen dva z desítek podobných kauz, k nimž v uplynulých letech došlo.

Kulka, která provrtala Alexisovo srdce, nebyla náhodnou kulkou vystřelenou z policajtovy pistole do těla „nevychovatelného“ kluka. Byla to volba státu násilím nastolit poslušnost a pořádek ve scénách a hnutích, která vzdorují jeho rozhodnutím. Volba, která měla zastrašit každého, kdo by chtěl klást odpor novým nařízením šéfů v práci, v sociálním zabezpečení, veřejném zdravotnictví, ve školství atd. Každý, kdo pracuje, se musí přetrhnout za mzdu pouhých 600

euro měsíčně. Musí pracovat až do úmuru, kdykoli jej šéfové potřebují, dělat neplacené přesčasy, být propuštěn kdykoli se podnikání dostane „do krize“. A konečně, musí se nechat zabít, kdykoli si to žádá intenzifikace výroby, jako těch pět dokařů, co před pěti měsíci zemřeli v peramských loděnicích. A když jste přistěhovalec a opováháte se žádat o pár euro víc, dostane se vám bití a života v hrůze, zrovna jako zemědělským dělníkům obou pohlaví v jahodových sklenících Nea Manolada na západním Peloponésu.

... nic nebude...

Každý žák musí trávit čas v podřadných školních třídách a intenzivním učením, aby se „připravil“ na každoroční táhlé zkuškové období. Jako děcko musí zapomenout na to, že si bude hrát s ostatními na ulici a cítit se bezstarostně, a místo toho se ohlupuje televizními reality show a elektronickými hrami, neboť z veřejných prostranství se stala nákupní střediska, anebo na chození ven nemá volný čas.

Později jakožto vysokoškolský student, neboť takový je přirozený

„vývoj“ k úspěchu, zjišťuje, že údajné „vědecké znalosti“ ve skutečnosti slouží potřebám šéfů. Student se neustále musí přizpůsobovat novým studijním osnovám a nasbírat maximum „vysvědčení“, aby byl nakonec odměněn titulem, jenž nemá větší hodnotu než toaletní papír, ale postrádá jeho praktickou důležitost. Titul, který vám nezajistí nic víc než mzdu 700 euro měsíčně, často bez státního důchodového nebo zdravotního pojištění. A to vše uprostřed šíleného tance milionů, které končí v kněžovských podnicích a u nadopovnaných olympijských atletů, co jsou královsky placeni pro „větší slávu vlasti“. Peněz, které končí v kapsách zámožných a mocných. Od úplatků po „compadres“ a handrkování se o skandální DVD disky se zkorumpovanými novináři, aby se zakryly vládní „skandály“. Zatímco jsou desítky životů zmařeny při lesních požárech, aby velkokapitál mohl změnit lesy v turistické podnikání, a zatímco úmrtím dělníků na stavbách a na ulicích se přezdívá „pracovní úrazy“. Zatímco stát rozdává peníze bankám, aby jim pomohl zatahnout nás hlouběji do moře dluhů a půjček, a zvyšuje přímé zdanění všech pracujících. Zatímco se z blbosti náramně placených televizních hvězd stává evangelium stále většího počtu vykořisťovaných lidí.

Kulka, která provrtala Alexisovo srdce, byla pro významnou část této společnosti, která ví, že nemá co ztratit než iluzi, že třeba bude lépe, kulkou do srdce vykořisťování a represe. Události, které následovaly po oné vraždě, dokázaly, že velká část vykořisťovaných a utlačovaných zapadla do této bažiny až po krk a bažina nyní přetekla a hrozí, že v ní utonou šéfové, politici, strany a státní instituce. Míří k očistě tohoto špinavého světa založeného na vykořisťování člověka člověkem a na moci hrstky nad většinou. Naše srdce naplnila sebedůvěrou a srdce šéfů strachem.

Destrukce chrámů konzumu, přivlastňování si zboží, nebo-li „rabování“ všech těch věcí, které jsou nám odnímány, zatímco nás bombardují reklamami, je někde v hloubi pochopením, že všechno to bohatství je naše, protože je vyrábíme. „My“ v tomto případě znamená všichni pracující lidé jako celek. Toto bohatství nepatří obchodníkům nebo bankéřům, v tomto bohatství je náš pot a krev. Je časem, který nám šéfové dennodenně kradou. Je naší nemocí na počátku penze. Je hádkami v ložnicích a neschopností potkat se o víkend večer s pár přáteli. Je nudou a osamělostí nedělních odpolední a pocitem k zalknutí v pondělí ráno. Jako po vykořisťovaných a utlačovaných, imigrantech nebo Řecích, jako po pracujících lidech, jako po nezaměstnaných, studentech nebo žácích se teď po nás chce, abychom reagovali na falešné dilema nastolené médií a státem: jste se „zakuklenci“ nebo vlastníky obchodů. Toto dilema je jen vějíčka.

Protože skutečné dilema, které média nechtějí, abyste si zodpověděli, zní: jste pro šéfy, nebo jste pro pracující? Jste pro stát, nebo pro vzpouru? A proto se novináři musí snažit, seč mohou, aby hnutí pomluvili, a tak mluví „zakuklencích“, „plenitelích“ atd. Důvod, proč chtějí šířit strach mezi utlačovanými je prostý: vzpoura je – a jejich

šéfy – dostává do velice překérního postavení. Vzpoura se obrací proti realitě, kterou vytvářejí, proti pocitu, že „všechno klapě, jak má“, proti oddělování „právoplatného emocionálního pobouření“ od „extremistických živelů“ a konečně proti rozlišování na „zločince“ a mírumilovné protestující.

Na toto dilema máme jedinou odpověď: jsme se „zakuklenci“. My jsme „zakuklenci“. Nikoli proto, že chceme skrýt své tváře, ale proto, že chceme, aby nás bylo vidět. Existujeme. Nenosíme kapuce z lásky k ničení, ale z touhy vzít své životy do vlastních rukou. Vybudovat na hrobě komodit a moci odlišnou společnost. Společnost, kde budou všichni rozhodovat o všem, co se nás týká, kolektivně na všeobecných schůzích ve školách, na univerzitách, pracovištích a v sousedstvích, aniž by potřebovali politické zastupitele, vůdce či komisaře. Společnost, kde budeme společně řídit naše osudy a kde naše potřeby a touhy budou v našich rukou a nikoli v rukou kdejakého poslance, primátora, šéfa, kněze nebo policajta.

Barikády, které vrátily na stůl naději na takovýto život, vyrostly po celém Řecku a ze solidarity i v zahraničí. Zbývá učinit tuto naději realitou. Možnost takového života nyní testují veřejná shromáždění v okupovaných komunálních budovách, odborových budovách a na univerzitách v Aténách i zbytku Řecku. Každý tam může svobodně vyjádřit své názory a kolektivně utvářet svoji činnost na základě vlastních tužeb a potřeb. Sen o takovémto životě začal nabývat konkrétní obrysy.

...stejně.

Co zbývá udělat, aby se tento sen uskutečnil?

Měli bychom se organizovat tam, kde studujeme, pracujeme a bydlíme. Na našich pracovištích diskutujeme o každodenních problémech a vytváříme buňky odporu proti teroru šéfů. Na školách přispíváme k jejich okupacím a podporujeme je, vytváříme kontraintformační skupiny, organizujeme přednášky a workshopy, zpochybnujeme svrchované vědění, produkujeme nové vědění postavené na našich potřebách a nikoli na potřebách kapitálu. V sousedství a v panelácích mluvíme s našimi sousedy, vytváříme shromáždění a výbory, podělme se o znalosti a dovednosti, rozhodujeme kolektivně o akcích. Účastněme se pochodů a protestů, stůjme jeden za druhým, přemožeme strach šířený státem, pomáhejme žákům, kteří dnes nesou hlavní nápor státního útoku. Jsme solidární se zatčenými během vzpoury, s Řeky i přistěhovalci, v Řecku i v zahraničí, z nichž je dnes většina stíhána za pomoci všech právních klíčků z arzenálu protiteroristických zákonů, protože vzdorovali státnímu diktátu.

Vše teprve začíná. Vše je možné.

Hnutí pro zevšeobecnění vzpoury

movementsfgr@gmail.com



Tyto dny patří i nám

Po zavraždění Alexise Grigoropoulase žijeme ve stavu bezpříkladného věření a výbuchu vzteku, který se nezdá mít konce. Zdá se, že tuto vzpuru vedou studenti, kteří s nevyčerpatelnou vášní a srdečnou spontaneitou zvrátili celou situaci. Nelze zastavit cosi, co je mimo vaši kontrolu, cosi, co se organizuje živelně a způsobem, kterému nerozumíte. V tom je krása vzpoury. Středoškoláci tvoří dějiny a nechávají na druhých, aby je sepsali a ideologicky klasifikovali. Jim patří ulice, iniciativa, vašeň.

Této širší mobilizace, jejímž parním motorem jsou studentské demonstrace, se masově účastní také druhá generace přistěhovalců a řada běženců. Ti vycházejí do ulic v malých skupinách, jsou jen omezeně organizovaní a jejich spontaneita a stimulace popisují jejich mobilizaci. Právě teď jsou těmi nejmilitantnějšími cizinci žijícími v Řecku. Koneckonců, nemají téměř co ztratit.

Děti přistěhovalců se masově a dynamicky mobilizují – primárně skrze středoškolské a vysokoškolské akce, ale také skrze levicové a krajně levicové organizace. Jsou tou nejintegrovanejší složkou přistěhovalecké komunity, tou nejodvážnější. Nejsou jako jejich rodiče, kteří sem přijeli se skloněnou hlavou, jakoby žebrali o pecen chleba. Jsou součástí řecké společnosti, neboť v žádné jiné nikdy nežily. O nic nežadoní, chtějí si být rovni se svými řeckými spolužáky. Rovní si v právech, na ulicích, ve snění.

Pro nás, politicky organizované přistěhovalce, se jedná o druhý francouzský listopad 2005. Nikdy jsme si nedělali žádné iluze, že až jednou lidé vybuchnou vzteky, budeme schopni tento vztek něja-

kým způsobem řídit. Přestože jsme všechny ty roky bojovali, nikdy se nám nepodařilo dosáhnout tak masové reakce, jako je ta dnešní. Nyní je čas, aby promluvila ulice. A ohlušující řev, který slyšíme, se nastřádal za 18 let násilí, represe, vykořisťování a ponižování. Tyto dny patří i nám.

Tyto dny patří stovkám imigrantů a běženců, kteří byli zavražděni na hranicích, na policejních stanicích, v práci. Patří těm, kdo byli zavražděni policajty nebo „bdělými občany“. Patří těm, kdo byli zavražděni, protože se opovážili překročit hranici, protože se udělali k smrti, protože nesklonili hlavu nebo pro nic za nic. Gramos Palusi, Luan Bertelina, Edison Yahai, Tony Onuoha, Abdurahim Edriz, Modaser Mohamed Aštraf – právě jim a mnoha dalším, na něž jsme nezapomněli, patří tyto dny.

Tyto dny jsou důsledkem každodenního policejního násilí, které zůstává nepotrestáno a bez reakce. Jsou důsledkem ponižování na hranicích a v zadržovacích uprchlických centrech, které stále pokračuje. Jsou důsledkem donebevolajících nespravedlností řeckých soudů, které posílají přistěhovalce a běžence do vězení a odpírají nám spravedlnost. Dokonce i dnes, ve dnech a nocích vzpoury, imigranti platí vysokou daň v podobě útoků ultrapravičáků a policajtů, v podobě deportací a rozsudků k odnětí svobody, které soudy s křesťanskou láskou rozdávají nám, nevěřícím.

Tyto dny jsou důsledkem vykořisťování, které nezmenšenou silou probíhá již 18 let. Jsou důsledkem bojů, jež nebyly zapomenuty: pahorkatina Volos, práce na Olympiádě, město Amaliada. Jsou důsledkem dřiny a krve našich rodičů, neoficiální práce, nekonečných směn. Jsou důsledkem záloh a kolků, příspěvků do sociálního systému, které jsme zaplatili a nikdy nám je nepřiznají. Jsou důsledkem papírů, za kterými se po zbytek života budeme honit jako za tiketem do loterie.

Tyto dny jsou důsledkem ceny, kterou musíme platit prostě proto, abychom existovali, dýchali. Jsou důsledkem všech těch časů, kdy jsme skřípali zuby, urážek, kterými nás častovali, proher, které nám spočítali. Jsou důsledkem celé té doby, kdy jsme nereagovali, i když jsme k tomu měli všechny dobré důvody světa. Jsou důsledkem celé té doby, kdy jsme reagovali, a byli jsme sami, protože naše smrt a náš vztek nezapadaly do předem daných schémat, protože by nikomu nepřinesly hlasy ve volbách, protože jsme nebyli dost dobří pro hlavní vysílací čas zpravodajství.

Tyto dny patří všem marginalizovaným, vyloučeným, lidem se složitými jmény a neznámými příběhy. Patří všem těm, kdo každý den umírají v Egejském moři a v řece Evros, všem těm zavražděným na hranicích nebo na centrální aténské ulici, patří Romům v Zefyri, drogově závislým v Exarchii. Tyto dny patří děčkám z ulice Mesologiou, neintegrováním, nekontrolovatelným studentům. Díky Alexisovi tyto dny patří nám všem.

18 let tichého vzteku je přespříliš.

Do ulic, za solidaritu a důstojnost!

Nezapomněli jsme a nezapomeneme – tyto dny patří i vám Luane, Tony, Mohamede, Alexisi...

Strašidlo albánských přistěhovalců

<http://www.steki-am.blogspot.com>



Beduínem kdykoli! Občanem nikdy.

„Svojí dlouhou pílí a nebezpečnostvými, kterým čelíme, ukázali jsme světu, jak vysoce si ceníme naší spravedlivé svobody (...) nyní jsme si navzájem povinováni tou nejlepší péčí o budoucnost, abychom se již nikdy nenavrátili do postavení otrockého.“

Levelleři, Dohoda lidu, 1647

Pohledme za slzný plyn, obušky a policejní antony. Operace, kterou šéfové od 6. prosince provádějí, nesestává jen z pouhého kombinování represe s propagandou. Spíše jde o aplikaci řady metod, jejichž cílem je opětovné sjednání sociálního smíru a konsensu.

Od komunistické strany, která bouřící se lid chápe jako loutky SYRIZA a CIA, až po politiky socialistické strany, kteří skučí, že Atény připomínají město ve východním bloku, neboť jejich ulice se vyprázdnily od konzumentů; od soluňského arcibiskupa, který úpěnlivě prosí své stádo, aby šlo nakupovat, až po městské mezinárodní výstaviště, které nabízí bezplatná parkovací místa těm, kdo vyrazí za vánočními nákupy, všichni mají společný cíl: návrat do normálu demokracie a konzumu. A tak druhý den po vzpouře, který se náhodou kryje se svátky mrtvolných konzumentů, čili s Vánoci, doprovází požadavek vánočních oslav za každou cenu: nejen proto, aby se naplnily kasy, ale také proto, abychom se všichni vrátili do svých hrobů. Druhý den přináší požadavek živých mrtvol, aby již nikdy nic nerušilo jejich věčný spánek. Přináší moratorium legitimizující prázdnotu jejich spektaklem poháněného světa, světa tichého a klidného života. A generálové této války nemají vražednější zbraně než tento apel na onu absolutní a nadčasovou ideu: demokracii.

Řeči o demokracii, které stále hustěji zaznívají ze strany demagogů klidu, míří na společenskou představitost – kolektivní pole strukturování tužeb a obav. Jinými slovy, míří na pole, kde neviditelně probíhají procedury, které mohou zajistit nebo ohrozit pořádek i s jeho pravdou. Dávno před zavražděním Alexise každý věděl, že oligarchie kapitálu se přestala být i jen snažit vypadat demokraticky a to i podle buržoazních měřítek: ekonomické skandály, flagrantly incidenty policejního násilí, monstrózní zákony. Jenže tato skutečnost šéfy netrápí, a to ani zde ani nikde jinde. Důvodem je, že za těchto podmínek („Je to dost demokratické? Je to skutečně demokratické?“) neustálá reprodukce establishmentu reprodukuje kapitalistickou oligarchii, která kolem sebe staví zeď ze skandálů, výčitek svědomí, rezignací, požadavků a reforem, a tak brání zpochybnění (nikoli demokratických kvalit režimu, ale) demokracie jakožto systému společenského uspořádání. Proto šéfové dnes stále ještě mohou apelovat na tuto vyšší hodnotu, na tento axiomatický mechanismus politična, aby nás přivedli zpátky k normalitě, konsensu, kompromisu. Aby asimilovali všeobecné živelné běsnění do sféry zprostředkování dřívě, než se toto běsnění zorganizuje v revoluční potenciál, jenž by mohl smést všechny prostředníky a mírumilovné demokracie a zároveň přinést novou formu uspořádání: komunu.

Uprostřed tohoto absurdního klimatu plytké analýzy ukazují placení funkcionáři psychologické války na vzbouřence a kvílí: „To není demokratické, je to ignorování pravidel, podle nichž funguje naše demokracie.“ Nemůžeme si pomoci, ale tváří v tvář tomu, co bychom až donedávna považovali za nemožné, jsme na chvíli oněměli. I když mají v úmyslu nás podvést, šéfové této země řekli cosi, co je pravda: demokracií pohrdáme více než čímkoli jiným v tomto dekadentním světě. Neboť, co je demokracie jiného než systém diskriminací a donucení ve službách vlastnictví a soukromosti? A co jiného jsou její pravidla než pravidla vyjednávání o právu vlastnit – neviditelná pravidla odcizení? Svoboda, rovnost práv, rovnostářství – ani všechny tyto mrtvé ideologické masky dohromady ne-

mohou zakrýt jejich poslání: generalizace a zachování společenské sféry jako sféry ekonomické, jako sféry, kde je odcizené nejen to, co jste vyrobili, ale i to, čím jste a co můžete dělat. Buržoazii se třese hlas pietou, když slibuje: práva, spravedlnost, rovnost. A vzbouřenci slyší: represe, vykořisťování, drancování. Demokracie je politickým systémem, kde jsou si všichni rovni před gilotinou spektakulárního produktu. Jediným problémem, který demokracie – od Cromwella po Montesquieua – zajímal, je, na základě jaké formy vlastnictví lze někoho považovat za občana a jaká práva a povinnosti zaručí, že se lidé nikdy nebudou chápat jako něco víc než jen soukromí občané. Vše ostatní není ničím jiným než regulací detailů režimu ve službách kapitálu.

Naše pohrdání demokracií se neodvíjí od jakéhosi idealismu, nýbrž od naší veskrze materiální animozity vůči společenské entitě, kde se hodnota a uspořádání soustřeďují kolem produktu a spektaklu. Vzpouřa byla ze své podstaty i vzpourou proti vlastnictví a odcizení. Každý, kdo se neskryl za záclonami svého soukromí, každý, kdo byl v ulicích, to velice dobře ví. Obchody se nerabovaly kvůli rozprodávání počítačů, oblečení nebo nábytku, ale pro radost z ničení toho, co nás odcizuje: spektaklu produktu. Každý, kdo nechápe, proč má někdo požitek při pohledu na zničený produkt, je buď hokynář, nebo policajt. Ohně, které za těchto dlouhých prosincových nocí zahřívaly těla vzbouřenců, byly plné osvobozených produktů naší dřiny, odzbrojených symbolů toho, co bývalo všemocnou fantazií. Prostě jsme si vzali, co nám patřilo a hodili to do ohně společně se všemi doprovodnými projevy spektaklu. Ona velká slavnost uplynulých několika dnů byla rovněž vzpourou touhy proti vynucovanému pravidlu nedostatku. Vzpourou daru proti suverenitě peněz. Vzpourou anarchie užité hodnoty proti demokracii směnné hodnoty. Vzpourou spontánní kolektivní svobody proti racionalizovanému individuálnímu donucení.

23. prosince 2008



Leták komunistické skupiny Blaumachen:

Veselé vánoce!

„Nikdo nemá právo používat tento tragický incident jako alibi pro surovosti.“

Prohlášení premiéra **K. Karamanlise** v jeden z těchto dní

„Nejde o otázku „násilí“; jde jen o to, že během války, která již probíhala, je jedna strana napadena, takže jde o otázku prostředků dostačujících k vítězství.“

Okupační výbor Sorbonny v exilu, Paříž, červen 2006

„NÁSILÍ znamená pracovat 40 let, dostávat mizernou mzdu a lámat si hlavu, zda vůbec někdy půjdete do důchodu...“

NÁSILÍ znamená státní dluhopisy, vytunelované penzijní fondy a burzovní podvody...

NÁSILÍ znamená být nuceni vzít si hypotéky, které nakonec splácíte, jakoby byly ze zlata...

NÁSILÍ znamená právo managementu vyhodit vás, kdykoli se jim zachce...

NÁSILÍ znamená nezaměstnanost, zaměstnání na dobu určitou, mzdu 400 euro se sociálním pojištěním nebo bez...

NÁSILÍ znamená pracovní „úrazy“, když šéfové snižují náklady na bezpečnost svých pracujících...

NÁSILÍ znamená být tvrdou prací dohnáni k onemocnění...

NÁSILÍ znamená brát léky na nervy a vitamíny, abychom se vyrovnali s vyčerpávající pracovní dobou...

NÁSILÍ znamená pracovat pro peníze, abychom si mohli koupit léky, kterými obnovíme svoji komoditu – pracovní sílu...

NÁSILÍ znamená umírat na šablonovitých postelích v děsných nemocnicích, když nemáte na úplatek.“

Proletáři z obsazené budovy GSEE, Atény, prosinec 2008

1.

Tohoto prosince zase jednou vál řeckými městy vítr povstání. Radostná a slavnostní atmosféra vánoc vzplála společně s vánočním stromem na náměstí Syntagma. Jiskru 6. prosince vykřesalo zavraždění 15letého studenta Alexise Grigoropoulose speciální policejní hlídkou. Tisíce rozhořčených proletářů vyšly do ulic a podpálily města komodit. Sociální explozi, kterou stále ještě zažíváme, nelze vysvětlit jen prostřednictvím hněvu nad další státní vraždou nebo nad policií. Jde o mnohem víc. Je to výbuch nahromaděného vzteku nad jejich neustálými, již léta trvajících, snahami devalvovat naše životy a zdá se, že kapitalismus v krizi tyto snahy ještě stupňuje. Konečně jsme měli příležitost rozhodně a prakticky prohlásit: „Stačilo! Teď je řada na nás!“ I přes to, že jsme sporadicky více či méně reagovali, celé ty roky jsme v podstatě tolerovali, že nám pořád přidávají práce a mzdy jsou čím dál tím hubenější, tolerovali jsme útok na naši nepřímou mzdu skrze reformu systému sociálních dávek a důchodů, tolerovali jsme přiostrhování studentského života, nedávnou vysokoškolskou reformu, další a další propouštění, sílící nejistotu, devastaci životního prostředí a brutalitu vůči přistěhovalcům. Tolerovali jsme, že přibývá lidského odpadu – ti, kdo se nehodí do diagramů rozvoje jejich ekonomiky – a aroganci šéfů. A celé ty roky se v nás hromadil vztek, zatímco šéfové doufali, že tato sociální bomba nevybuchne a naivní nevěřili, že by mohla nevybuchnout. Dějiny ale dokazují, že exploze je nevyhnutelná a vždy každého přiměje, aby si zvolil stranu. Starý krtek ještě nezemřel...

2.

Jakmile jsme vyšli do ulic, velká masa nepolitizovaných pubertáků nám ukázala, co musíme udělat, abychom se pohnuli dál. Tato vzpoura však není studentskou vzpourou. Potkali jsme školáky, vysokoškoláky, mladé (hlavně, avšak ne výlučně) pracující, nezaměstnané. Někteří z nich (hlavně v Aténách) byli přistěhovalci, kteří povstali proti dvacet let tiše tolerovanému brutálnímu vykořisťování. Slyšeli jsme o věznicích, kteří na znamení své podpory rebelům ve městech, po 24 hodin odmítali potravu. Identity, které nás rozdělují, se na ulicích prakticky popíraly. Splynuli jsme v dav útočící na policejní stanice, banky a obchody, bojující proti policii, osvobozující ve-

řejné budovy (byť jen dočasně) v centrech měst i na různých předměstích, pořádající lidová shromáždění a demonstrace v městských částech. Tento smíšený dav se stával stejnorodým ve vzpouře proti každodennímu násilí páchanému panstvím komodity, v násilném projevování své touhy po skutečném životě. Toto povstalectví je spontánní a nekontrolovatelné a zároveň znamená výslovné odmítnutí politiky, neboť nepřichází s žádnými konkrétními požadavky či politickými návrhy. Dali jsme jasně najevo, že nevěříme žádným politikům, jejichž jediným cílem je udržovat sociální smír – smír, který obestírá bídu našeho každodenního života, naše vykořisťování a odcizení. Náš hněv se projevuje divokou prostotou transparentů hlásajících: „Vrazil!“ Toto povstalectví představuje autentický moment proletariátu negujícího podmínky, v nichž jsme nuceni žít...

3.

Od první chvíle po úkladné vraždě, k níž došlo 6. prosince, byly aktivovány státní a mediální mechanismy, aby se postavily proti explozi proletářského vzteku. Zpočátku se pokoušely dostat možné reakce pod kontrolu s využitím spektakulárně podaných rezignací Pavlopoulose a Chinofotise (ministr vnitra a bývalý náměstek ministra), premiérova slibu, že kdokoli je zodpovědný za smrt 15letého dítěte, bude „exemplárně potrestán“, nesouhlasu všech opozičních stran a mnoha novinářů s vládou a „zdrženlivého přístupu“ policajtů k demonstrantům. Velmi rychle však pustily z řetězu všechny formy represe: vyhrožovaly vyhlášením výjimečného stavu v celé zemi, mobilizovaly fašisty a paravládni organizace „pobouřených občanů“, byly desítky zatčených a demonstranti byli bití, policie v Aténách znovu střílela. Společně s televizními mizery se všechny strany šéfů jako jedno tělo (příčemž Komunistická strana byla tou nejvulgárnější z nich) pokoušely šířit strach. Podobně dvě hlavní odborové konfederace, GSEE a ADEDY, zrušily rutinní stávkové demonstrace proti státnímu rozpočtu na nový rok, protože se obávaly nebezpečí, že se tyto demonstrace změní v nepokoje. I přes žvásty odborových byrokratů o tom, že vláda nedokáže zajistit pořádek a klid ve společnosti, však k demonstracím v den generální stávky došlo a byly vskutku divoké. Realita je tedy jiná: jsou to šéfové, kdo se bojí. Když francouzský ministr zahraničí hned v prvních dnech

povstání prohlásil, „Rád bych řekl, že nás trápí, každého trápí vývoj konfliktů v Řecku,“ vyjádřil strach šéfů z možnosti, že se tato sociální exploze rozšíří, neboť solidární demonstrace s povstanci v Řecku se konají v mnoha městech celého světa. Zejména ve Francii ministerstvo školství odvolalo nepopulární reformu středního školství, čímž ukončilo vznikající hnutí středoškoláků, kteří tleskali plamenům povstalectví v řeckých městech a maloměstech.

4.

Ve zprávách sledujeme policejní kampaň za rozdělení demonstrantů, která buď líčí povstalectví jako dobrodružství pubertáků, jejichž věkem podmíněná vrozená citlivost jim dává právo rebelovat proti světu svých rodičů (jakoby proletářští rodiče oprávněně netoužili po zničení tohoto světa), nebo mobilizuje rasistické reflexy s využitím falešného dělítko „řečtí demonstranti – přistěhovalečtí plenitelé“, ale hlavně se pokouší demonstranty rozdělit na hodné-pokojné a špatné-výtržníky. Šéfové a jejich poskokové potvrzují právo demonstrovat jen proto, aby potlačili potřebu bouřit se. Protože se chtějí vyhnout ještě většímu zespolečenštění násilného chování na ulicích, všemožně se je snaží prezentovat jako činy „antiautoritářů“ nebo „chuligánů“, kteří pronikají na demonstrace jinak mírumilovných občanů. Jenže rabují, ničí a útočí na policii nejen (a ani hlavně) anarchisté. Anarchisté se toho v nějaké míře účastní. Tvrdí a houževnatý konflikt se státem a všeobecné rabování lze vysvětlit pouze léta trvající významnou deprivací mladých lidí a přistěhovalců. Ničení, jakožto proletářská akce, prohlašuje každodenní existenci policejních oddělení, bank a obchodních řetězců za momenty tiché války. Rovněž manifestuje rozchod s demokratickým zvládnutím sociálního konfliktu, které toleruje demonstrace proti té či oné věci, pokud jsou ovšem prosty jakékoli autonomní třídní akce. Předseda vlády se opřel o nejzazší politický val panství kapitálu, tedy o demokracii, když prohlásil, že „sociální boje nebo smrt náctiletého si nelze plést s akcemi proti demokracii.“ Demokracie samozřejmě schvaluje devastaci měst a venkova, zamořování atmosféry a kontaminaci vody, prodej zbraní, vytváření skládek lidských bytostí, nucení nás, abychom přestali být lidmi a stali se předměty, které pracují (nebo hledají práci, neboť díky krizi je nebo bude stále více lidí nezaměstnaných). Naznačuje tak, že někteří lidé mohou ničit, co se jim zachce, pokud tak vzniknou nové šance na zisk a podporuje se tak rozvoj. Ovšem činit tak proti soukromému vlastnictví představuje pro společnost, která z něj učinila základní právo hned při svém zrodu, ten nejhorší skandál. Zapalování a rozbíjení tak znamená rány pro legitimitu této společnosti. „Zakuklení výtržníci“ je prázdný pojem, který má výlučně sloužit policii. Policie si monopolizuje utváření profilu hrozby.

5.

Pro mašinérii produkující obrazy je pravým opakem „zakukleného výtržníka“ (což je vykonstruovaný obraz za účelem rozdělení proletářů) „pokojný občan, jehož majetek byl zničen“. Kdo je tímto oslavovaným „pokojným občanem“, kterého rozhořčuje ničení? Při této příležitosti jsou „pokojnými občany“ drobní podnikatelé, majitelé „malých“ obchodů, maloburžoazie. Stát ohlupuje i je, neboť mnohé z nich ničí kapitalistická krize. Během letošního prosince je obrat poloviční než v prosinci 2007, a to nejen pro obchody na ulicích Ermou a Stournari (na první jsou nejdražší obchody v Aténách a druhá je hlavní ulicí čtvrti Exarchia), ale také pro tržiště pod širým nebem, a to v posledních dnech nebylo žádné takové tržiště napadeno... Šéfové tvrdí, že rozbíjení obchodů připravilo řadu lidí o práci, a přitom kvůli krizi má být v Řecku brzy předáno sto tisíc výpovědí. A to ničení „malých“ obchodů, které neprováděli zakuklení státní zaměstnanci, komentovali dělníci z takovýchto obchůdků v letáku sepsaném „Anonymní iniciativou prodavaček z Larisy“: „Číkoli pokusy terorizovat nás a přesvědčovat, že obrana nějakého majetku stojí nad lidským životem a důstojností, odsuzujeme. Mimo to, ony majetky

vytvořila nezaplacená práce, práce načerno a nadpráce překárných dělníků. Při symbolických útocích na banky a veřejné budovy (pro Larisu a další provinční města to opravdu platí) nebyly poškozeni žádní drobní majitelé. Jestli jim na prodavačkách skutečně záleží, měli by jim zvýšit mizerné platy, které jim dávají, měli by se naučit, co to znamená sociální zabezpečení a měli by vytvořit lidskou pracovní dobu a podmínky.“ Ať se buržousti (drobní či velcí) klidně strachují o své obchody. V třídní válce nestojíme na stejné straně. V dobách společenské polarizace, jako je ta, kterou dnes prožíváme, si každý musí zvolit stranu.

6.

Povstalectví vstoupilo do svého třetího týdne. Ačkoli se to masmédiu snaží všemožně zatajovat, demonstrace, okupace, lidová shromáždění stále probíhají, hlavně v Aténách, ale i v dalších městech. Povstalci požadují okamžité propuštění všech zatčených. Jediným účinným způsobem jak pomoci zatčeným lidem, je dál rozvíjet boj, jehož součástí jsou i oni. Je pravda, že v tuto chvíli lze stěží odhadnout, zda a jak bude tento sociální neklid pokračovat. Bez ohledu na to, co se bude dít, nic již nebude stejné, a to nejen pro nás, kdo jsme v ulicích, ale také pro celou dělnickou třídu. Událostem letošního prosince je třeba věnovat spousty diskusí a kritických popisů. Takovýto projekt je však starostí povstalců či kohokoli, kdo má zájem na zničení tohoto světa, a nikoli novinářů a politiků. Abychom to uzavřeli: letos jsou vánoce zrušené – probíhá vzpoura!

Zatím nic neskončilo, boj pokračuje!

Okamžité propuštění všech zatčených během sociální vzpoury!

Někteří z těch, kdo byli na ulicích povstálých měst

23. prosince 2008



Oznámení okupantů Polytechniky

Ihned po zavraždění Alexandrose Grigoropoulose speciálním policistou Ep. Korkoneasem a po prvních střetech v ulicích Exarchie byla polytechnická univerzita obsazena a změnila se v ohnisko vyjádření sociálního vzteku. Jelikož je v živé paměti rebelů a velké části společnosti historicky a symbolicky spojena s bojem proti autoritě – od dob diktatury až po dnešní moderní totalitární demokracii – stala se Polytechnika místem, kde se spontánně shromáždily stovky lidí: soudruhů, mládeže a dělníků, nezaměstnaných, imigrantů, studentů...

Boje s represivními silami a planoucí barikády v přilehlých ulicích se staly jiskrou, která zažehla vzpuru, jež se šířila městem v podobě živelných demonstrací, obsazení vysoké školy ekonomické a právnické, útoků proti státním a kapitalistickým terčům v centru Atén i jejich městských částech a ve většině měst v celé zemi. V následujících dnech demonstrace tisíců lidí skončily nepokoji a útoky proti bankám, ministerstvům a velkým obchodním domům, okupováním škol a veřejných budov, obléháním a dobýváním policejních stanic dětmi. Pořádková policie hlídala věznicí Koridallos a parlament. Vzpoura se stala všeobecnou – vzpoura, kterou odpálila vražda A. Grigoropoulose a která explodovala v bezprostřední reakci stovek soudruhů na tento případ rozšířeného státního násilí, a inspirovala akce vzteku a solidarity za hranicemi – na celém světě. Tato vzpoura kvasila v podmínkách generálního útoku státu a šéfů proti společnosti, rostla v realitě každodenního umírání svobody a důstojnosti, které utlačovaným lidem zajišťuje vyloučení, chudoba, vykořisťování, represe a kontrola. Tato vzpoura se vytrvale „připravovala“ i v těch nejtemnějších dobách státního a fašistického terorismu každým malým nebo velkým gestem odporu vůči odevzdanosti a kapitulantství, které mnoha lidem otevíraly cestu k setkání se na ulicích tak, jako se to stalo v těchto dnech. V této výbušné společenské realitě se okupovaná Polytechnika stala referenčním bodem přímé konfrontace se státem, a to ve všech jejích formách a všemi možnými prostředky, skrze posloupnost povstaleckých událostí, které sežehly pořádek a bezpečí šéfů a rozmetaly zdání společenského souhlasu s jejich vražednými záměry. Stala se místem, kde se setkávaly bouřící se sociální a politické subjekty a vzájemně se ovlivňovaly skrze všeobecná shromáždění a svoji dennodenní přítomnost v okupaci. Fungovala jako základna kontrainformací, a to skrze komuniké a plakáty, svůj blog a rozhlasovou stanici a PA systémem rozesílala zprávy a novinky o probíhající vzpouře. Rovněž dala život politickým iniciativám odporu, jako byla třeba výzva shromáždění okupantů Polytechniky ke globálnímu akčnímu dni 20. prosince, která vyústila v koordinované mobilizace ve více než 50 městech v různých zemích, jichž se okupanti Polytechniky zúčastnili svoláním shromáždění na místo, kde byl zavražděn A. Grigoropoulos; nebo třeba solidární a benefiční koncert pro rukojmí revolty, který se konal 22. prosince, a výzva k účasti na demonstraci solidarity s vězni, kterou organizovali soudruzi, kteří se účastnili otevřeného shromáždění okupované GSEE (Všeobecná konfederace pracujících).

Jakožto po 18 dní stabilní bod šířící se vzpouře obsazená Polytechnika byla trvalou výzvou k neposlušnosti pro všechny vzdorující lidi na celém světě a permanentním znamením solidarity s rukojmími, které si v tomto boji stát vzal. Stala se územím, které jsme použili k šíření poselství solidarity mezi utlačovanými, sebeorganizace a sociálního i třídního protitoku proti světu autority, jeho mechanismům a symbolům. Tyto prvky a hodnoty boje vytvořily utlačovaným půdu, kde se ve své vzpouře mohli setkávat, ozbrojily naše vědomí a snad vůbec poprvé si je tak široce osvojilo tolik lidí nejrůznějšího věku a různých národností – lidí, s nimiž anarchisté a anti-

autoritářů sdíleli totožná hesla proti policii, totožná slova, totožnou praxi boje, totožný vztek na ty, kdo drancují naše životy a mnohokrát i totožnou vizi světa svobody, rovnosti a solidarity.

Z tohoto důvodu se represe neprojevovala pouze v podobě policejní brutality, zatýkání a věznění demonstrantů, ale také intenzivním ideologickým útokem zahájeným ze všech stran politického systému, jenž viděl, jak se jeho základy otřásají, když represe, na níž stojí, nejenže nedokázala zkrotit vlny vzpouře, ale naopak byla jejich prvotní příčinou. Tento ideologický útok se selektivně zaměřoval na anarchisty, coby na politickou a nezprostředkovanou součást vzbouřenců, právě kvůli dopadu, jaký měly jejich slova a činy, a kvůli nebezpečí, které pro stát vzniká, když anarchisté komunikují a koordinují své činy s tisíci utlačovaných. V tomto kontextu docházelo k hysterické snaze rozdělit vzbouřence na „hodné žáčky“ na jedné straně a na „zlé zakuklené anarchisty – *koukouloforoi*“ nebo „rabující přistěhovalce“ na straně druhé, stejně jako k používání starého dobrého mýtu o provokatérech, čímž mělo dojít ke zmanipulování vzteku nad vraždou, k vyčerpání sociální exploze, ke kriminalizaci, izolování a rozdrčení stálých referenčních bodů této revolty. (Mimořádně stejná rétorika represe vedla k zavraždění A. Grigoropoulose, neboť je zodpovědná za považování specifických politicko-sociálních milie, prostorů a lidí za „vnitřního nepřítele“, proti němuž by mělo být „legitimní“ používat státní násilí.) Součástí této snahy státu bylo strefování se do Polytechniky, které bylo v projevech politiků a pomlouvačné masmediální kampani na denním pořádku. Po hodinách střetů v Exarchii a kolem Polytechniky v noci 20. prosince stát prostřednictvím prokurátora vyhrožoval, že přikročí k policejní razii, neboť navzdory nesouhlasu univerzitních autorit zrušil akademický azyl na univerzitních půdách, aby potlačil vzpuru napadením jednoho z prvních míst, kde začala. Se svým záměrem neuspěl, protože okupanti se odmítli podřídit jakémukoli ultimátu, protože byli odhodláni bránit toto politické a sociální teritorium jakožto součást revolty, protože otevřeně vyzývali lidi, aby přišli a svojí přítomností podpořili okupaci a protože přikročili k plánovanému solidárnímu koncertu pro vězně, který 22. prosince shromáždil na Polytechnice stovky lidí. Následujícího dne, 23. prosince, se pohružky okamžitým vyklizením vrátily s ještě větší silou. Zatímco shromáždění diskutovalo o ukončení okupace, byli jsme informováni politickými a akademickými osobnostmi, že ministerstvo vnitra a policie požadují, abychom okamžitě opustili kampus, jinak tam vtrhnou policajti. Okupanti odpověděli, že Polytechnika nepatří ani ministerstvu ani policii, takže jim nemůže být vydána. Patří bojujícím lidem, kteří rozhodnou, co se udělá, výlučně na základě kritérií hnutí a neakceptují vydírání a ultimáta vrahů. Takto se okupace Polytechniky protáhla o další den a do centra Atén byla svolána demonstrace solidarity se zatčenými. Žádný represivní projekt ani žádný ideologický útok nedokázaly a nedokážou vydíráním dosáhnout návratu do normálu a nastolit sociální a třídní pacifikaci. Nic již není stejné! Překonání strachu, izolace a panujících společenských dělítek svedly tisíce mladých lidí dohromady s ženami a muži všeho věku, běženci a přistěhovalci, dělníky a nezaměstnanými a stáli bok po boku na ulicích a na barikádách a bojovali proti tyranům v našich životech, za naši důstojnost a svobodu. A taková je realita, která svými plameny osvětluje budoucnost vzpouře, její intenzifikaci a prohlubování až do absolutního podvrácení světa šéfů. Protože jsme všemožně křičeli, že tyto dny patří Alexisovi, Michalisi Kaltezasovi, Carlovi Giulianimu, Christoforosi Marinosovi, Michalisi Prekasovi, Marii Koulouri a všem soudruhům zavražděným uniformovanými státními vrahy, nejsou to dny, které patří smrti, ale ŽIVOTU! Životu, který rozkvétá v bojích, na barikádách, ve vzpouře, která pokračuje.

Po 18 dnech ukončujeme okupaci Polytechniky a posíláme nejvšelejší vzkazy solidarity všem lidem, kteří se mnoha způsoby stali součástí této vzpoury, a to nejen v Řecku, ale také v mnoha zemích Evropy, jižní a severní Ameriky, Asie a Austrálie a Nového Zélandu. Všem, s nimiž jsme se setkali a s nimiž zůstaneme pospolu v boji za osvobození vězňů této revolty, ale také za její pokračování až do globálního sociálního osvobození. Za svět bez pánů a otroků, bez policie a armád, bez hranic a věznic.

SMRT STÁTU – AŽ ŽIJE ANARCHIE!

**OKAMŽITÉ PROPUŠTĚNÍ VŠECH ZATČENÝCH BĚHEM
VZPOURY!**

BOJ POKRAČUJE!



Leták dvou blíže nespecifikovaných anarchistických skupin rozdávaný 9. ledna 2009 na protestním pochodu

(pravděpodobně) v Soluni:

Je libo další koktejl?

„V době občanské války si každý občan musí zvolit stranu, jinak bude odsouzen k reparacím a bude připraven o svá občanská práva.“

Solón, Aténská ústava, 6. století před n. l.

Jakmile byly plameny uhašeny, státní mudrci vystoupili na světlo, aby činili odhady, analýzy, hodnocení a předpovědi, ale především sliby: „Odzbrojíme policii“ – tj. vyzbrojíme ji skvělými novými nesmrtečnými zbraněmi, jako jsou elektrické obušky, paralyzéry a obrněná auta. „Provedeme reformu školství“ – tj. shromáždíme všechny děkany a ředitele a všechny ostatní kancléře oně bažiny separovaného a neužitečného vědění, kterému se říká věda, a vytvoříme nový systém debilizace, nový systém výcviku mladých lidí, aby se uměli klanět, donášet a žebrot. „Zachráníme demokracii“ – tj. nalezneme nové způsoby jak vydávat apatii, útlum a dobrovolné otroctví za výtěžek, za právo, za svobodu. Povstalci naslouchají sirénám demokracie a ptají se: To mě poser, copak ti lidé z opozice ještě neslyšeli, že vyjednávání je mrtvé?

Kdo podle jejich nadějí přijde zachraňovat Bastillu? Policajti? Obchodníci? Novináři? Odborářští bossové? Studentské svazy? I kdyby všechny síly represe, trhu a zprostředkování – od velekněze spektaklu až po nejnižšího funkcionáře státního násilí – pro tuto chvíli odložily své vzájemné rozepře, nedokážou propůjčit důvěryhodnost základnímu kameni všeho vyjednávání: možnosti získat něco zachováním tohoto systému. I kdyby banky smazaly všechny naše dluhy. I kdyby policajti chodili po ulicích s květinami ve vlasech a „savoir vivre“ pod paží. I kdyby ministerstvo zrušilo zkoušky, dalo všem za A, dalo všem žákům stipendium a poslalo je studovat na Harvard. I kdyby pro nás vynalezli tisíc požadavků a každý z nich splnil prostým prezidentským dekretem, i pak by realita byla tvrdohlavá: v tomto povstání se nevyskytnul ani jeden dojemný požadavek, a to nikoli proto, že bychom čekali, až je jiní vnesou za nás, ale proto, že povstání nic nepožadují – útočí. My nic nepotřebujeme, ale chceme všechno!

Otroci kapitálu, lokajové zprostředkování si ani nedokážou představit politiku bez vyjednávání, protože pro ně všechny je život nekonečným tržištěm. Jsou nasáklí logikou komodit a neumí přemýšlet o ničem jiném než o prodeji a jeho podmínkách. Jenže povstání ukázalo, jak vedou dialog ubožáci této planety: tak, že vlastníma rukama kámen po kameni vykořeňují vše, co je vykořisťuje, odcizuje a utlačuje. A není to jen či především policejní stát, ale totalita kapitalistických vztahů: od třídního vykořisťování a škály komodit až po divadla a opery buržoazní hniloby, po závoj snobství, do něž se halí ti, kdo shlédnou Brechta, poslechnou si Šostakoviče, a pak znásilní Ludmilu a nutí Ahmeta, aby jim voskoval jejich dřevěné podlahy.

Povstání nebylo krokem vedoucím k vyjednávání. Bylo koncem tržiště, koncem všeobecné kapitulace, které se říká republika. Proto šéfové neví, co si počít. Neboť jejich zboží stojí zaprášené a neprodejné. A jediné, co jim zůstává po ruce je stále neobratnější management reprezentace násilí. Když na policejní stanice útočí žáci středních škol. Když si celé čtvrtě nestěžují na planoucí barikády a místo toho hází z balkonů květináče po policejních sviních. Když dnes fízl na koni málem nemůže ani udělit pokutu

za špatné parkování, aniž by se na něj nesesypaní nadávky, tak moc ví, že všechny její snahy o demonizaci sociálního kontranásilí vyšly naprázdno. S bleskem povstání, který protrhává temnotu ideologií, společnost získává oči a vidí kontury reálného: utlačovatelskou základnu svých spektakulárních privilegií. Ti, kdo roní slzy nad vypálenými obchody, by se měli jet podívat do Asie, aby viděli, jak otroci vyrábějí komodity, které si surovci z hlavních tříd cpou do svých výkladních skříní. Ti, kdo lkají nad rozbitým mramorem na univerzitách, by měli požádat babizny děkanů o účty, neboť jim nakoupili šestkrát tolik a ozdobili si s ním své vily. A ti, kdo se rozhořčují nad zničením svých aut, by se měli projít po deltě Nigeru, aby viděli, jak vedle ropných polí, které pohánějí jejich motory, teče krev.

Výjimka – vražda Alexise – přinesla překonání logiky výjimek, neboť odhalila její pravou podstatu – že se jedná o pravidlo. Pravidlo strukturálního násilí, které se denně provádí za účelem zabezpečení třídních, genderových a rasových privilegií: od kyseliny, která popálila tvář K. Kunevy, až po otroky na jahodových polích v jižním Řecku, a od zavražděných prostitutek v centru Atén a neviditelných mrtvých imigrantů na policejní stanici, která vydává povolenky, až po jatka v Palestině a Kongu. Proto se sociální kontranásilí obrací proti systému vykořisťování a útlu jakožto proti celku – nepersonifikuje si nepřítel. Neredukuje se na chvilkový a nárazový akt odplaty, ale organizuje se do neustálého a trvalého útoku na základy tohoto systému: na společenské vztahy, které jej reprodukuji.

Máme na své straně všechny dobré důvody tohoto světa. Neboť nezabili jen jednoho z nás a není to ani jen o tom, že krize jejich systému oslabila sliby, které nás doposud držely v letargii. Je to o tom, že tento svět může zrodit jen odcizení, osamocení, separaci, disciplínu, drancování, destrukci a smrt. Jde o to, že na obzoru se stále hustěji objevují odmítnutí jako bouře, která se chystá smést každé poslední privilegium tohoto prohnílého světa. A konečně jde o to, že jsme se všichni setkali sjednocení, živí a odhodlaní a obrátili jsme se proti tomu všemu. Proto jsou dnes každá škola, každá univerzita, každé město otevřené naší vůli, aby už to nikdy víckrát nebylo stejné. Toto vědomí přemění tichou smrt, kterou pro nás chystají, ať už se bude jmenovat jakkoli – reforma, represe nebo výměna vlády – v novou frontovou linii života, který chceme žít. Pokaždé bude masivnější, každé bude polarizovanější. Pokaždé bude jasnější, každé bude více nezprostředkovaná, kolektivnější.

**ŘEKLI JSME A ZNOVU ŘÍKÁME: NEMÁME DŮVOD VRACET SE ZPÁTKY
VŠECHNO PATŘÍ VŠEM – VŠE ZŮSTÁVÁ V NAŠICH RUKOU**

SOLIDARITU SE STÍHANÝMI POVSTALCI

OKAMŽITÉ PROPUŠTĚNÍ VĚZŇENÝCH

Prohlášení radikálních reportérů a novinářů, kteří 10. ledna 2009 obsadili sídlo Svazu aténských novinářů denního tisku:

Poslední slovo budou mít pracující a ne šéfové médií

Tisíce protestujících, které v pátek 9. ledna zaplnily ulice Řecka, potvrdily, že oheň se nepovede zadusit ani kulkami a kyselinou sírovou proti aktivistům, ani ideologickým terorismem šířeným v posledních dnech médií. Stát mládeži a pracujícím znovu odpověděl surovou represí. Policie, povzbuzená požadavky na nulovou toleranci, které se objevily v médiích, a rozkazy svých nadřízených, mohla zaútočit chemickými látkami, použít násilí a zatýkat kohokoliv, kdo se k ní přiblížil.

Když se útlak státu obrátí i proti pracujícím, novinářům, fotografům a právníkům, kteří jsou v ulicích proti straně vrahů, jako se to stalo 9. ledna, je ještě jasnější, že vzpoura minulý měsíc nastolila otázku důstojnosti před všechny, jejichž přežití závisí na námezdní práci. Někteří z nás, zaměstnanci médií a studenti, se rozhodli reagovat tak, že se postavili na stranu vzbouřenců. Jsme aktivní: účastníme se jejich boje jako pracující a připojujeme se k jejich boji prostřednictvím každodenního zápasu na našich pracovištích. Naším hlavním cílem je zabránit šéfům, aby nám vnucovali svoje názory na události, jako se stalo například v případě fotografa Kostase Tsironise, který byl propuštěn z deníku *Eleftheros Typos* (*Svobodné noviny*) za to, že vyfotil policajta, který mířil zbraní na lidi den po vraždě 15letého Alexandrose Grigoropoulase.



Neděláme si žádné iluze, že se média, klíčový aparát státu, nepokusí přinutit lidi, aby opustili ulice a šli domů. Udělají pro to všechno a víme to velmi dobře, neboť v médiích pracujeme. Vidíme též, že, dokud budeme zticha, vrcholoví novináři dokážou akorát tak podporovat zrušení univerzitního azylu a představu o dvou táborech demonstrantů (násilničtí „zamaskovaní“ versus „pokojní“).

Jsme s rebely. Jedním z důvodů je i naše každodenní zkušenost s vykořisťováním na pracovištích. Tak, jako v každém jiném odvětví, i v mediálním průmyslu musíme čelit důsledkům, které přináší nejistá, případně neplacená práce, úkolová práce, přesčasy a všechny další projevy rozmarů šéfů. A v poslední době zažíváme pod hrozbou přicházející ekonomické krize i stupňující se propouštění a strach z něj.

Stejně jako všichni pracující, i my máme zkušenost s pokrytectvím a zradou ze strany odborů. Svaz novinářů (ESIEA) je institucí, která se staví proti pracujícím, co vyzývá k odporu proti šéfům, poukazuje na vytváření zásadních vnitřních rozkolů a fragmentace práce a prosazují vytvoření jednotného odborového svazu v novinářském sektoru. Ve snaze odloučit pracující v médiích od ostatních pracujících se ESIEA ve skutečnosti stává odborovým svazem prosazujícím zájmy zaměstnavatelů a jejich základním mechanismem podpory, jak jsme mohli vidět, když se 10. prosince 2008 odmítla zúčastnit generální stávky.

Proto jsme se jako iniciativa námezdně pracujících, neplacených, nedávno propuštěných pracujících a studentů v médiích, rozhodli obsadit budovu ESIEA, aby jsme vyjádřili tyto skutečnosti a projevili solidaritu s rebelující společností:

- Za svobodu informací, proti ideologické propagandě našich šéfů v médiích

- Za sebeorganizovanou a demokratickou přímou akci ze strany všech pracovníků v médiích, proti útokům, kterým čelí každý z nás

V solidaritě s bojovnou odborářkou Konstantinou Kunevou

Za okamžité propuštění všech zatčených během nepokojů

Nemáme žádné obavy z propuštění - šéfové by se měli bát našich stávek

Z obsazené budovy ESIEA, 10. ledna 2009



Prohlášení z Národní opery v Aténách, která byla okupována na začátku února 2009:

První komuniké obsazené Opery

Prosinová vzpoura sice čerpala sílu ze všech předchozích bojů, ale položila základy pro všeobecný odpor proti všemu, co nás uráží a zotročuje naše životy. Odpálila boj za život, jenž je dennodenně znevažován. Těm, kdo vzpouru chápou jako krátkodechý ohňostroj a odsouvají ji a podřývají se slovy, „život jde dál,“ odpovídáme, že boj nejen pokračuje, ale také již postavil naše životy na nový základ. Nic neskončilo, náš vztek trvá. Naše muka neodezněla, stále jsme tady. Vzpouora v ulicích, na školách a univerzitách, v odborech, v budovách místních samospráv a v parcích. A také vzpoura v umění.

Proti umění jakožto spektaklu pasivně konzumovanému diváky.

Proti estetice, která vylučuje „odlišné“.

Proti kultuře, která ničí parky a veřejné prostory ve jménu zisku.

Připojujeme své hlasy ke všem, kdo jsou v boji.

Jsme solidární s Konstantinou Kounevou a zatčenými během vzpoury.

Svým vlastním bojem a svojí vlastní kulturou odpovídáme na státní útlak, sociální vyloučení a na snahy masmédií terorizovat a dezinformovat.

Touto iniciativou, která má původ ve „svobodných uměních“ (život každého považujeme za umění), si bereme zpět prostor, který každému i nám všem umožní rozvíjet umění žít a probádat reformování kultury. Usilujeme o nezprostředkované umění, otevřené a přístupné všem.

Osvobozujeme řeckou Národní operu, protože z definice slova patří nám všem.

Cítíme potřebu začít všechno od začátku a redefinovat úlohu umění.

Skrze sebeorganizované postupy navrhujeme svobodné tvůrčí akty každého jednotlivce pro všechny, kdo považují kulturu za produkt kolektivní kreativity.

Jen tak získáme a vezmeme si zpět kulturu, která nám byla uloupena.

**OTEVŘENÉ VŠEOBECNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OSVOBOZENÉ OPERY
KAŽDÝ DEN VE 21:00**

**ULICE JSOU NAŠÍM JEVIŠTĚM
VZPOURA JE NAŠÍM UMĚNÍM**

Začátkem února v brzkých ranních hodinách skupina tří útočníků v kapucích a motocyklových helmách zaútočila na policejní stanici v aténské čtvrti Koridallós. Ze vzdálenosti 15 metrů vypálili po příslušnících speciální policejní strážce, kteří u budovy hlídkovali, 19 kulek a hodili po nich i granát, který bohužel nevybuchl. Krátce nato se k útoku přihlásila skupina městských partyzánů Revoluční frakce (též se překládá jako Sekta revolucionářů nebo Revoluční sekta), která zavolala do jedné místních novin a toto komuniké zanechala na hrobě Alexandrose Grigoropoulase. Policejní velení jím bylo zděšeno a prohlásilo, že se fakticky jedná o vyhlášení války policii. Přestože se v něm guerilla nepouští do širší sociální kritiky, otevřeně identifikuje represivní síly státu jako nepřátele proletářského hnutí, proti kterým je nutné v třídním boji nemilosrdně bojovat a vyhlásuje opravdový rudý teror, když dává policajtům na vybranou: buď svlékněte uniformy a přestaňte se zbraní v ruce bránit panství kapitálu, nebo neste důsledky v podobě mrtvých a zraněných ve vlastních řadách.

Komuniké Revoluční frakce

„Ti, kdo se neozbrojili, umírají. Ti, kdo neumírají, jsou pohřbeni zaživa ve věznicích, v polepšovnicích, v betonových rakvích nových bytových projektů, v dusivé atmosféře škol, v nově vymalovaných kuchyních a ložnicích tak krásně vybavených na úvěr.“

RAF

Po nedávných návštěvách náměstka ministra vnitra Marko Janakiho a předsedy PASOK George Papandreu na různých policejních stanicích za účelem pozvednutí morálky fízlů jsme se ze stejného důvodu rozhodli, že v úterý brzy ráno překvapivě navštívíme jednu, ani v nejmenším náhodně vybranou, policejní stanici, nýbrž stanici, která se nachází jen 500 metrů od vězeňského pekla Korydallós, a zaútočíme na náhodně vybrané fízly. Naším cílem bylo popravít je. Věděli jsme, že za rohem policejní stanice stává příslušník speciální policejní jednotky a často dva nebo tři jeho kolegové. K útoku jsme použili samopal typu Škorpion 7,65 mm, pistoli 9 mm a obranný granát, který nevybuchl, když jsme jej po nich hodili. Měli štěstí a my smůlu, příště ale štěstí nebude stát na jejich straně. Naše kulky vše vyjasňují. „Jedinou cestou ke svržení státu, kterou revoluční síly mohou nastoupit, je organizovaná ofenziva městské guerilly.“ Jedná se o jasný akt, jenž netřeba příliš vysvětlovat.

Skutečně jste si mysleli, že budeme mluvit o boji, aniž bychom se zároveň chopili zbraní a byli připraveni dát boji vše? Snad si ty zasrané svině od policie, které beztrápně zabíjejí, nemyslely, že jim

dovolíme, aby nás podřezávaly jako ovce?

Naším prvním činem coby REVOLUČNÍ FRAKCE jsme si jako terč zvolili policii. Nyní stojí naše militantní síly proti žoldácké armádě režimu. Od nynějška nemá život žádného fízla větší hodnotu než kulka, jejich těla jsou dokonalými terči pro nácvik střelby. Neprolévejme slzy nad nadcházejícími smutečními průvody s rakvemi. Fízlové nemají jména ani věk, jen hodnota a číslo. Tak jako koblížky, které požívají, bez díry uprostřed jsou i oni jen zmetky.

Těm, kdo se ptají, proč jsme si vybrali náhodné fízly a ne nějakého vysoko postaveného důstojníka, slavného novináře, státního činitele či dokonce kapitalistu, odpovídáme... i na ně přijde řada. Krom toho naším činem zahajujeme dlouhodobý plán využívající taktiku permanentního ohrožení. Kulky mířící proti náhodným fízlům doručují ultimátum fízlům všech hodností. Nyní by měl každý fízl bez tváře vědět, že se může stát příštím terčem REVOLUČNÍ FRAKCE. Možná, že právě v tuto chvíli, kdy čte tyto řádky, již na něj míří hlaveň zbraně. Takové jsou „prémie“ za jejich práci. „Když nosíte zbraň, musíte přijmout jisté riziko. Fízlové však chtějí dostávat vy-



platu, aniž by nesli důsledky.“ Začněte dávat výpovědi, nebo si dál kopejte hrob.

Možná, že někoho šokuje náš cynismus a mluví o „nedostatečné politické a ideologické zakotvenosti“. My však necítíme potřebu ospravedlňovat či vysvětlovat náš čin. Nejsme v politice, ale v ozbrojeném boji. Politické strany, soudní a státní činitelé po celá desetiletí jasně odhalují zájmy statu quo, pro něž pracují. Čas analýz minul...

Již dnes víme, že se pár desítek bojovníků, mužů a žen, připravuje k nástupu na frontovou linii ozbrojeného odporu.

Vítejte.

PS: Shodujeme se s volbou bojovníků z Revolučního boje útočit na policii.

Nesouhlasíme však s jejich volbou bitevního pole mezi nimi a těmi sviněmi. Základním principem partyzánské války ve městě je, že neútočíme z terénu, kde se rozvíjejí různorodé formy odporu, čímž bychom je změnily ve zranitelné zóny represe. Naopak útočíme na nepřístupný terén nepřítele. Takto shromažďujeme své síly a vyhýbáme se policejní okupaci. Druhé kolo ozbrojeného boje začalo...

Rozkvetlo sto květů... sto revolučních skupin.

REVOLUČNÍ FRAKCE

8. února 2009, 19:53

Komuniké k útoku na britský vzdělávací institut v Soluni, k němuž došlo 15. 4. 2009. Prohlášení dokumentuje, jak silně je nová městská guerilla svázána s prosincovou vzpourou a třídním hnutím, které ji přežilo. Byť nenabízí konkrétnější perspektivu a směr pro toto hnutí, krom vágního volání po „neustálé a všudypřítomné revoluční akci“, je více než sympatickým projevem proletářského teroru a osvěžujícím čtením ve srovnání s uplakanými reformisty z „anarchistické“ a vůbec levičácké scény v ČR, která se na státu pořád dožaduje nějakých práv a svobod.

Návrat do normálu nikdy nepřijde

Každodenní život v metropoli konečně získává smysl – je každodenním životem nové partyzánské války ve městě. Útoky následují jeden za druhým, celé město a jeho symboly jsou na mapě terčů, rozrvejí se oficiální plány, organizují se sabotáže a slibuje se, že už nikdy nebude nic stejné.

Strategie napětí dnes leží v našich rukou. Nemáme času nazbyt, nikdy jsme neměli. Mlčení a lhostejnost si dnes musí vybrat: buď popřou samy sebe a stanou se útokem, nebo budou tupě sedět na svých pohovkách a přejdou tak do nepřátelského tábora.

Co se nepřítele týče, uvědomuje si, že proti němu nestojí jen pouhý odraz nebo pozůstatek prosincového povstání, ani roztržité momenty příležitostných nepokojů coby projevů mladistvé neposlušnosti. Nepřítel si začíná jasněji uvědomovat vznášející se hrozbu přímé akce.

Zákony proti zaklencům, nasazení tisíců nových policajtů, reaktivace kontrolních kamer, vytvoření silně propagované Jednotky Delta (mocyklová policie – pozn. překl.), spolupráce s tajnou službou Scotland Yardu jsou pro nás dostatečné důvody, abychom na ně znovu a znovu útočili. Nestěžujeme si na nedostatek svobody ani se nedožadujeme žádných práv proti represí. Rozhodli jsme se vytvořit domácí nepřátelskou frontu proti jejich systému a víme, že jednou můžeme za svoji volbu zaplatit. Momentálně ale bude platit nepřítel za svůj vlastní postoj.

Proto se hlásíme k útoku na britský vzdělávací institut DEI v centru Soluně, k němuž došlo večer ve středu 15. dubna. DEI je jedním z mnoha podniků, jejichž cílem je vytvářet nové skupiny expertů na participativní suverenity v oblastech vědy, technologií, ekonomiky, marketingu a represe. Produkci nových obrazů a modelů zářivých úsměvů a šťastných tváří, vytoužených objektů a profes-

ního úspěchu absolventů tak motivují politováníhodné imitátory a vytvářejí dostatečné vnařidlo pro většinu vyloučených, aby zadlužili své životy pro budoucnost svých dětí. Neútočíme jen na špičkové britské nadace, ale rovněž na celou vzdělávací továrnu, která zbavuje ohromné vědění a růst jedince jakéhokoli smyslu tím, že potlačuje veškerou osobní iniciativu.

Za naším nápadem provést útok na zájmy britské společnosti rovněž stojí to, že před pár týdny proběhnuv v policii prolezlém Londýně summit G20. Tisíce lidí protestovaly a někteří se rozhodli zaútočit. Během střetů policejní svině zbily lana Tomlinsona a zapřičinily jeho smrt.

Krom toho 14. dubna v Nottinghamu policie vtrhla do tábora proti klimatickým změnám. 114 lidí bylo zatčeno a čelí obviněním z ničení elektrických transformátorů.

Jedinou smysluplnou solidaritou je neustálé a všudypřítomné pokračování revoluční akce. Svým útokem rovněž zdravíme detektivy ze Scotland Yardu a dáváme jim na vědomí, že odted' jsou na našem seznamu. Řada nedávných útoků – buď v temnotě noci, nebo ve stínech dne – dokazuje, že vojenská převaha státu, organizovaná se souhlasem společnosti a s pomocí propagandy strachu, zůstává zranitelná. Máme se totiž na pozoru a hledáme skuliny, kudy je možné zaútočit na řád a etiku tohoto světa. I když nenalezneme cestu negace, jsme přesvědčeni, že násilím vyryjeme ony skuliny do nové mapy města – partyzánská válka jako nejhlubší jizva na tváři poroby.

EXPERTNÍ SKUPINA PRO SVRŽENÍ STÁVAJÍCÍHO ŘÁDU

Poslední dva texty, které budou následovat, podle nás signalizují pozvolný odliv radikálního obsahu třídního hnutí i navzdory přetrvání radikálních forem boje. Zejména, co se týče vězeňské vzpoury v Chanii, musíme říci, že jsme si vědomi obtížné situace, za níž přeci jen ke vzpouře došlo, a nikterak nechceme tento fakt zlehčovat. Jakožto komunisté jednoznačně podporujeme boj našich třídních bratrů proti otřesným životním podmínkám a státnímu terorismu v podobě vězeňství. Zároveň však musíme konstatovat, že jejich prohlášení je dalším dokladem, že proletářské hnutí v Řecku začíná pozbyvat svoji podvratnou sílu. Do vězeňské vzpoury již totiž nepřinášá moment kritiky věznic a postavení vězně jako takových a už vůbec ne onoho velkého kapitalistického vězení, kterým je „život na svobodě“.

Prvním textem je prohlášení okupace rektorátu Aristotelovy univerzity v Soluni (AUTH). Ta probíhá od 16. března 2009 a je namířena na specificky proti pronajímání pracovních sil od agentur na vysokých školách i všude jinde. Byť se jedná o kritiku jedné z nejhorších forem vykořisťování imigrantů i proletářů pocházejících přímo z Řecka (skrytou za smlouvy o subkontraktech o subkontraktech atd.), na rozdíl od prosince 2008 radikálové již nejsou schopni tuto kritiku generalizovat a prohloubit. Povrchně ji sice vztahují ke svým vlastním životům, ale ani v nejmenším nenapadají podstatu celého problému – kapitál a námezdní práci. Jakoby se vykořisťování dělo jen v rámci pracovních agentur a jakoby šlo vykořisťování odstranit dodržováním zákoníku práce ze strany zaměstnavatelů. A jakoby pracovní agentury a prekarizace pracovních podmínek nebyly výsledkem potřeb kapitálu obecně. A ty lze odstranit jediné pokračováním v destrukci kapitalistických společenských vztahů, kterou započala prosincová vzpoura, a nikoli obhajobou „práv pracujících“ v rámci kapitalismu. Ta může znamenat jediné odliv třídního hnutí a návrat k reformismu.

Okupace rektorátu Aristotelovy univerzity v Soluni proti pracovním agenturám

**OD OTEVŘENÉHO SHROMÁŽDĚNÍ OKUPANTŮ REKTORÁTU
ARISTOTELOVY UNIVERZITY V SOLUNI**

**PROTI FIRMÁM PRONAJÍMAJÍCÍM DĚLNÍKY, PROTI
PRACOVNÍM AGENTURÁM A OTROKÁŘSKÝM PRACOVNÍM
SMLOUVÁM:**

ANI ZDE, ANI NIKDE JINDE!

- Pryč s pronájemními firmami

**- Pryč s pronájemním otrokářstvím na Aristotelově univerzitě
v Soluni**

Konstantina Kuneva je přistěhovalecká dělnice z Bulharska. Pracovala jako uklízečka u státního dopravního podniku ISAP jakožto zaměstnankyně pronájemní firmy (tj. pracovní agentury) OIKOMET. Je militantkou a tajemnicí Odborového svazu údržbářů a uklízeček Atiky (PEKOP) a za svoji syndikalistickou aktivitu již dávno před 22. prosincem 2008, kdy byla cestou domů z práce napadena kyselinou sírovou, dostávala výhrůžky. Ještě dnes je v kritickém stavu, neboť v důsledku onoho vražedného útoku utrpěla velmi vážná poranění životně důležitých orgánů a obličeje.

Útok na Konstantinu Kunevu ani zdaleka nebyl bleskem z čistého nebe. Jednalo se o součást širšího procesu dnešního vynucování pružnosti a prekérnosti pracovních vztahů (částečné úvazky, riskantní pracovní podmínky, neplacené přesčasy, pracovní agentury pronajímající dělníky na základě brigádnických a svévolných smluv jako Adecco atd.) a terorismu a porušování zákoníku práce ze strany zaměstnavatelů (vyhrožování, práce načerno, zfalšované smlouvy, kde se uvádí vyšší mzdy, než dělníci ve skutečnosti dostávají, či dokonce nevyplněné smlouvy, které jsou dělníci nuceni podepisovat atd.). Celou situaci ještě více zhoršuje to, že pro dělníky je stále těžší se organizovat a kolektivně bojovat za svá práva, neboť odbory jsou často zkorumpované, kontrolované buď politickými stranami, nebo samotnými zaměstnavateli. A součástí této reality jsme my všichni, neboť každodenně zakoušíme nejistotu buď přímo, jako současní či budoucí prekérní dělníci, nebo prostě jako lidé, kteří si uvědomují, co se kolem nás děje.

Na Aristotelově univerzitě v Soluni se pronájemnímu otrokářství náramně daří v podobě smluv o provedení práce. Aby pokryla své základní potřeby (například co se týče úklidových služeb a údržby), univerzita uzavírá smlouvy s pronájemními firmami (pracovní agentury). V případě Aristotelovy univerzity se jedná o firmu OEKOLOGI-

KI, která je součástí stejného konsorcia jako zaměstnavatel Kunevy, OIKOMET. Tyto firmy pak na konkrétní práci zaměstnávají své vlastní lidi a používají své vlastní vybavení. Takto tedy vznikají dva druhy smluvních vztahů: jeden mezi univerzitou a pronájemní firmou a druhý mezi touto firmou a jejími zaměstnavateli, pro něž je výlučným zaměstnavatelem ona firma. V praxi tak vznikají pracovní podmínky podobné podmínkám, které zakoušela Kuneva – prekérnost, žádné pojištění a nejistota, zda budou dočasné smlouvy obnoveny, a rovněž vyhrožování, teror a porušování práv pracujících ze strany zaměstnavatele.

V této organizaci práce na jedné straně stojí ti, kdo se odmítají smířit s vykořisťováním, kdo bojují za lidskou důstojnost a snaží se vymyslet způsoby jak jednat solidárně a spravedlivě. Na opačné straně stojí státní aparát, který pracuje bok po boku s vrahy, zakrývá jejich svinstva a skýtá jim ochranu v médiích, přičemž pokrytecky nabízí údajný „dialog“ s pracujícími v marné snaze uklidnit rozbouranou situaci.

V reakci na to vše jsme se rozhodli sjednotit a jednat společně. My, studenti, pracující a nezaměstnaní lidé, jsme založili Iniciativu proti pronájemním firmám (pracovním agenturám) na Aristotelově univerzitě. Naším cílem je vyjádřit solidaritu s Konstantinou Kunevou a pustit se do účinné akce proti pronájemnímu otrokářství. Požadujeme odchod všech pronájemních firem z AUTH a zaměstnání jejich dělníků na plný úvazek samotnou univerzitou.

Požadujeme:

*- ukončení pronájemních
kontraktůna AUTH*

*- stálé zaměstnání pro
všechny pracující, řeky
i přistěhovance, na AUTH*

*- nové smlouvy, které by
zaručovaly stálé, důstojné
a stabilní zaměstnání*

*- pryč s vrahy
z OIKOMET-OEKOLOGIKI*

*- pryč se všemi pronájemními
firmami a všemi soukromými
společnostmi z univerzity*



Prohlášení vzbouřenců z věznice Chania

My, vězni z vazební věznice Chania, jsme se dnes 21. března 2009 v reakci na děsivé životní podmínky odmítli vrátit do svých cel a požadujeme okamžité uvolnění přeplněné věznice. Za řešení tohoto problému považujeme okamžité převezení většiny z nás do jiných věznic v zemi. Jinými slovy, žádáme to, co by mělo být samozřejmostí. To, co by nikomu nemělo být upřeno ani na chvíli. Lidské životní podmínky... Důstojnost!

Jak bychom mohli nereagovat, když je nás 157 napěchováno ve vězení (budova bývalého tureckého velitelství) určeném pro 70 lidí, když nás 57 musí žít v místnosti určené pro 20 lidí, když si záchod musíme zamlouvat den předem, když k sobě srážíme postele, abychom na nich mohli spát tři, když nemáme teplou vodu a třese se chladem, když křičíme a nikdo nás neposlouchá, když stát před společností skrývá strašlivou pravdu!

Zase znovu se stát stává spolupachatelem nevyhnutelnosti vzpoury!

Vyhrožování potlačením vzpoury a soudním stíháním nás všech, kdo se jí účastníme, jakožto povstalců a zločinců, nás neděsí. Stát nás vždy bude stát vět proti sobě! Státní terorismus neprojde!

Jednomyslně a nahlas jsme si odhlasovali, že:

V boji budeme pokračovat, dokud se nám nedostane slyšení

u zástupce ministerstva spravedlnosti za účelem splnění našich výše jmenovaných požadavků.

Vězni z vazební věznice Chania



Zcela posledním textem v této kolekci dokumentů proletářského hnutí je zakládající prohlášení nové Komuny Patision, které ilustruje Zslabé i silné stránky mnoha řeckých revolucionářů. Komuna vznikla tak, že 19. 3. 2009 v 8 hodin ráno skupina anarchistů obsadila budovu na rohu třídy Patision a ulice Skaramaga v Aténách (přímo mezi Polytechnikou a Ekonomickou fakultou). TŘÍDNÍ VÁLKA se plně hlásí k revolučnímu hodnocení prosincové revolty, které ve svém prohlášení atěňští soudruzi nastiňují. Na druhou stranu jsme kritičtí k jejich představě komuny jako základny pro nový život teď a tady. Komunizaci společenských vztahů nelze realizovat voluntaristicky kdekoli a kdykoli se nám zamane. Komunizace je produktem a součástí revolučního proletářského boje, je jednou z tváří diktatury proletariátu. Mimo tento boj pokusy o ni nutně degenerují v sociálně demokratickou koncepci obrany „rudých bašt“, ať už má podobu komun, dočasných autonomních zón nebo socialismu v jedné zemi. Takovéto ostrůvky imaginární komunizace jsou totiž jen kompromisem s kapitálem a samy svým obsahem dříve či později začínají nevyhnutelně reprodukovat kapitalistické vztahy. Zároveň však musíme říci, že v rámci procesu revolučního boje si povstálý proletariát vytváří podobná centra či základny, ale ta nesmí být cílem sama o sobě, nýbrž musí být zcela podřízena potřebám boje a vítězství světové sociální revoluce.

Jede se dál (nadcházející vzpoura je již všude!)

„Před námi leží ta největší očekávání a my se nalézáme v radostném rozpoložení, kdy hledáme způsoby, jak se jimi nechat unášet.“

Jede se dál...

Jsme lidé, kteří se potkali na ulicích a při okupacích během prosincových vzbouřeneckých událostí – událostí, které vycházejí z historicky, třídně a sociálně disponovaných příčin, a samozřejmě ze zavraždění Alexise fízlem Korkoneasem. To bylo vrcholem, jiskrou v sudu střelného prachu, který doposud hostil sociální konsensus a smír, akcelerojícím faktorem vedoucím k bezprecedentní sociální explozi. Explozi, která na mnoha rovinách otřásla dusivou normalitou našich životů. Prosincová slavnost rozervala na kusy individualizaci a separovanou soukromí v našich životech a radostné, kolektivní a divoké „my“ vtrhlo do ulic. Zaútočilo na demokracii, její strážce a obrazy, které ji provázely. Bez požadavků či petic sebeorganizovalo každodennost v obsazených budovách. Artikulovalo tu nejostřejší kritiku monologu produktu, ničilo a rabovalo jeho chrámy, přerozdělovalo společenské bohatství, zastavilo konzum v samotném centru města. Vyvrátilo ambice levicových aspirantů na mediaci, takže mohli jen blekotat sociologické nesmysly v televizi. Anulovalo křečovitost novinářské zmatenosti, neboť dalo jasně najevo, že chce-li někdo porozumět tomu, co se děje, stačí jen, když vyleze ze svého domova. Zrušilo, i když jen dočasně, genderem a spektaklem podmíněné role, jelikož tisíce lidí dokázaly jednat jako jedno tělo uprostřed událostí, kde šlo o to, co se děje a nikoli, kdo to dělá.

A na druhé straně: stát, šéfové a všechna ta sebranka, která má maximální zájem, aby se již nic neměnilo. Od chvíle, kdy se jim podařilo znovu seskupit, jsou jen pouhými diváky. Všemi prostředky, které měli k dispozici, si vymáhali návrat do normálu. Od pořádkové policie a parastátních mlátiček až po sociology a vnímavé umělce. Od zabíhaných žvástů o extrémistech, ganzích, sabotérech, nepřátelích Řecka až po právo mírumilovných občanů slavit si svoje vánoce. Od pokrytecké sebekritiky dospělých před jejich dětmi až po zatčení 265 vzbouřenců a uvěznění 65. Jinými slovy, dělali, co mohli, aby prosinec dali do „smutných závorek“, kde by nakonec byli extrémisté potrestáni a ti, kdo je následovali, napomenuti.

Jede se dál...

Skutečnosti dál akcelerovaně dává význam prosincová vzpoura. Poměry zůstávají pola-

rizované a konfrontační a produkují události a okolnosti na obou stranách. Jen v souvislosti s obsahem, který otevřel prosinec, lze plně pochopit takové události jako útok kyselinou na syndikalistku K. Kunevu, pokus o hromadnou vraždu imigrantů (neúspěšný útok fašistů granátem na místnost, kde se schází přístěhovalecké sdružení – pozn. překl.) i proslovy ve prospěch restrukturalizace právního a vojenského arzenálu státu i nejnovější pokus probudit ty nejreakčnější společenské reflexy.

Širší sociální uskupení zároveň neustále provádějí akce, rozvíjejí praktiky a vyjadřují se, přičemž prosincové události jsou pro ně jasným výchozím a referenčním bodem. Od vlakových nádraží až po centra byrokratického odborářství, od pracovišť až po nemocniční recepce, od parků a sousedství až po chrámy spektaklu, všude se vynořují sebeorganizované, rozptýlené, socializované a obohacené popudy jako nástroje, metody a způsoby jak přetvořit realitu a zaútočit na kapitalistické vztahy a demokratické poměry – jako prvky širšího procesu radikalizace, jenž se zdá mít časovou kontinuitu a kvalitativní hloubku.

Jede se dál...

V míře, v jaké jsme nejen produktem, ale také součástí těchto poměrů, jsme se rozhodli vzít si zpět opuštěnou budovu na třídě Patision 61 a ulici Skaramaga, a to s cílem dát v těchto prostorách základy některým našim záměrům a touhám; s cílem změnit je v základnu pro takový život, jaký chceme. Změnit je v otevřený sociální prostor, kde budeme sebeorganizované, soudružsky a kolektivně tvořit součást spiknutí pro destrukci tohoto světa. Proti všem formám hierarchie a autority, proti všem politickým a korporativním mediacím, proti všem spektaklem daným rolím a genderovým separacím. A pro tento náš pokus hledáme spolupachatele...

NADCHÁZEJÍCÍ VZPOURA JE JIŽ VŠUDE

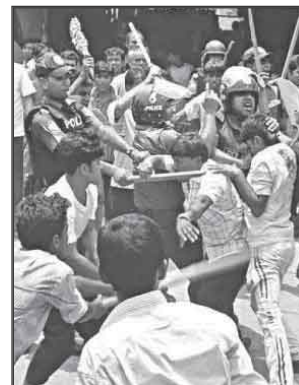
SOLIDARITU S KONSTANTINOU KUNEOUV

OKAMŽITÉ PROPUŠTĚNÍ VŠECH ZATČENÝCH V PROSINCI

SOUČASNÉ BOJE NAŠÍ TŘÍDY

Diskusní skupina revolučních proletářů

Boj proletariátu, to není jen Řecko v prosinci 2008, byť přinejmenším v euroatlantickém prostoru byla tato vzpoura svoji hloubkou a rozsahem praktické i vědomé sociální kritiky nejdalekosáhlejším vystoupením naší třídy za několik posledních desetiletí. Proletáři dnes stejně jako včera bojují na celém světě, protože přes veškeré lokální odlišnosti se všichni nalézají v postavení vykořisťované třídy a sdílejí ve své podstatě totožnou mizérii přežívání v kapitalismu.



Sřet stávkujících textiláků s policií v Bangladéši

Ekonomika versus lidské potřeby

S příchodem krize na nás kapitalismus dál šklebí svůj hnusný obličej a přináší další nárůst vykořisťování, bídy a odcizení.¹ Není to nic nového, právě na vykořisťování naší pracovní síly, vysávání naší životní energie, je kapitalistická společnost založena. Cílem výroby není uspokojování lidských potřeb, ale tvorba zisku pro třídu vlastní výrobní prostředky – buržoazii. Všichni jsme vykořisťováni, neboť za svou práci dostaneme pouze mzdu, jejíž hodnota je menší než hodnota zboží, které jsme vyrobili. Ze všeho, co jsme vyrobili nad rámec hodnoty naší vlastní pracovní síly, se stává nadhodnota. Ta se po odečtení investic do výrobních prostředků (ať už se jedná o soustruh, traktor nebo počítačový server), dále mění v zisk kapitalisty. Z této nadhodnoty extrahované z naší živé práce tak roste množství nashromážděného bohatství buržoazie, která jej obratem ruky znovu investuje do nových výrobních prostředků, které použije k další výrobě. Z našich mezd jsme nuceni si kupovat tytéž produkty, které jsme předtím vyráběli v práci, jako zboží na trhu, protože je to jediná možnost jak přežít. Tím vlastně umožňujeme realizaci zisku „našeho milého kapitalisty“. Každý den jsme zas a znovu hnáni touto neúprosnou logikou tvorby zisku do odcizeného a odcizujícího pracovního procesu. Tento stále se opakující cyklus neustále reprodukuje třídu vlastníků kupujících pracovní sílu (buržoazii) i třídu nucenou svoji pracovní sílu prodávat (proletariát).

Jenže s kapitalistickým rozvojem a vzrůstající technologizací výroby, produktivitou práce a tedy i rostoucí mírou vykořisťování, jsou kapitalisté schopni vychrlit na trh čím dál tím větší množství zboží za použití čím dál tím menšího množství pracovní síly. Hodnota zboží tak klesá. Tomuto procesu se buržoazie snaží zabránit tím, že se zbavují nadbytečné pracovní síly a zároveň usilují o realizaci stejné míry zisku tak, že dobývají nebo vytvářejí nové trhy (např. reklamou), aby mohli prodat více zboží, neboť možnosti žádného trhu nejsou neomezené. Takto kapitalismus neodvratně spěje k všeobecné krizi zhodnocování, jakou zažívá svět nyní. Po bankrotech bank přichází propouštění zaměstnanců i v průmyslu a ve službách, snižování mezd, ničení zásob neprodaného zboží, zavírání podniků... A jako jediná cesta z této krize se dříve či později různým frakcím buržoazie bude jevit válka, která jim umožní dostatečně rychle zlikvidovat dostatečně velké množství hodnoty na to, aby mohly znovu nastartovat ekonomický růst.

Lidské potřeby proti ekonomice

Život v kapitalistické totalitě není ničím jiným než bídým přežíváním ze dne na den. Vysávání ze své životní energie v práci, terorizování policií, krmení polystyrenovým jídlem, vyhazování na dlažbu a s perspektivou toho, že až se pro kapitál stanou zcela nadbytečnými, potáhnou ve jménu vlasti, národa, rasy, demokracie či náboženství umírat na tu či onu válečnou frontu, proletáři a proletářky se bouří, aby prosadili své lidské potřeby proti potřebám ekonomiky.

Mnohým z nás se dnes zhoršuje životní situace, zatímco si kapitalisté nadále vozí zadky v BMW a nás krmí výzvami k utahování opasek a přemlouvají nás k souhlasu s „nutnou racionalizací výroby“ – propouštění a snižování platů. Ne vždy se ale podobná arogance buržoustům musí vyplatit. Jak ukazuje příklad bankéře Freda Goodwina z Royal Bank of Scotland, jemuž někdo vymlátit okna na jeho vile i mercedesu. Navíc dostává výhružné SMS, oznamující že je to teprv začátek, a že už brzy bude jeho dům hořet a on s ním.

Jak ukázaly boje posledních pár let například v Bangladéši nebo v Egyptě², naše třída není zdaleka tak mrtvá, jak se nám snaží nalhat sebranka buržoazních sociologů a/nebo expertů na mediální spektakl z TV HOVNA.

Stejně tak při nedávné vlně divokých stávek v Británii kvůli vyloučení místních dělníků ze stavebních prací na probíhající rekonstrukci zařízení britského ropného průmyslu,³ se buržoazní média spolu s politiky a odbory snažily ze všech sil vylíčit celé hnutí jen v nacionalistických dimenzích „konkurence na trhu práce“. I když i z úst samotných stávkujících dělníků z počátku



Jízdní policie připravená zasáhnout proti protestnímu pochodu stávkujících dělníků z rafinérie v britském Lindsey

1) Odloučení od prostředků obživy, jsme nuceni prodávat svou pracovní sílu kapitálu v odcizeném a odcizujícím procesu výroby, a toto odcizení se přenáší i do všech dalších aspektů našeho života, našich vztahů s jinými lidskými bytostmi a našeho vědomí. Buržoazní média pravidelně přinášejí zprávy o „šílených střelcích“, „nepochopitelných masakrech“ páchaných „duševně nemocnými lidmi“ a sebevraždách „neúspěšných ztroskotanců“, které líčí jako excesy, aby zamaskovala jejich kořeny v nelidské totalitě třídní společnosti.

2) Sahající od militantních divokých stávek tisíců dělníků a dělnic především v textilním, ropném, stavebním a těžebním průmyslu a zemědělství (navzdory ilegálnosti jakékoliv stávky v Egyptě a několik let trvajícím stannému právu v Bangladéši), přes pouliční bouře proti vysokým cenám potravin a benzínu, militantních bojů přistěhovalců z Černé Afriky v Káhiře proti deportacím, až po nejnovější vzpouru bangladéšských pohraničnicků, která si vyžádala život osmdesáti buržoustů v uniformách.

3) K stavebním dělníkům se však okamžitě přidali dělníci téměř ve všech britských rafinériích i několika elektrárnách, spaloven, chemické továrny a ocelárny.

4) V době psaní tohoto textu právě probíhá druhá vlna protestů, o poznání militantnější a nezávislejší na socdemáckých strukturách. Okupace probíhají v mnoha velkých městech po celé Itálii. V Římě se demonstranti okupují univerzitu Sapienza používají do regulérních pouličních bitek s policií, v Neapoli okupace začínají překračovat rámec vysokých škol. Je však ještě příliš brzy soudit jakým směrem se hnutí bude dále vyvíjet a jestli radikální forma boje s sebou přinese také radikální obsah. Stejně tak ještě pokračují okupace univerzit ve Francii, kde studenti chtějí projít i bez zkoušek s průměrnou známkou, zatímco učitelé chtějí zrušit celý semestr.



„Kravačáci na šibenici,“ hlásá graffiti propouštěných dělníků okupujících továrnu Visteon v Belfastu

zaznívala hesla typu „Britská pracovní místa pro britské dělníky!“, v procesu boje byla velmi rychle zapomenuta, aby uvolnila místo mnohem internacionalističtějšímu třídnímu obsahu. Příkladem mohou být italsky psané transparenty, kterými se stávkující obraceli na italské dělníky, zaměstnance firmy, která rekonstrukce provádí, s výzvou, aby se přidali ke stávce. V několika britských městech dělníci rovněž okupují zavírané továrny firmy Visteon, aby se domohli vyplacení odstupného a nazrává řada konfliktů ve veřejných službách kvůli škrtům ve státním rozpočtu.

Při návratu nepokojů do srdce „blahobytné“ Evropy (v podobě prosincové vzpoury v Řecku) se buržoazie zalekla a nadělala si do kalhot. Francouzský prezident Sarkozy vystrašen řeckými událostmi odkládá ve Francii své plány na ještě větší zbídačení mladých proletářů na půjčku. Přesto se Francie nevyhnula studentským protestům, okupacím vysokých a středních škol, které byly často ukončeny až zásahovými jednotkami policie. Další škrtání v rozpočtu a plány na privatizaci školství rozohnily desetitisíce studentů a učitelů po celé Itálii a vyvolaly vlnu okupací vysokých škol z nichž některé, i přes snahu studentských odborů, vedly ke strkanicím s policií.⁴



Francouzská buržoazie musela na Guadaloupe poslat zásahové jednotky až z Francie, aby potlačily generální stávku a proletářské nepokoje

Ve francouzských zámořských departmentech Guadaloupe, Martinik, Francouzská Gvaiana a Reunion propukla opravdu generální stávka proti neúnosné míře vykořisťování, která zcela paralyzovala přinejmenším ostrovy Guadaloupe a Martinik. Byla doprovázena nepokoji a rabováním, k jejichž potlačení musel stát poslat policejní jednotky z Francie. Buržoazie nakonec přiměla dělníky k návratu do práce, ale za cenu zvýšení mezd zhruba o 30 procent. Generální stávka měla ohlas i v samotné Francii, kde proběhlo několik solidárních demonstrací. Proletáři ve Francii se sami tváří v tvář zavírání podniků a propouštění pouští do okupačních stávek a berou si své šéfy jako rukojmí, aby se domohli svých požadavků.

A proletariát se probouzí i jinde. V tradičně poklidných regionech dochází k vlně pouličních bouří: v hlavních městech Litvy a Lotyšska se stovky dělníků střetly s policií a rabováním obchodů uspokojovaly svoje bezprostřední lidské potřeby. Tímto prakticky podvracely



Zničené policejní vozy a zoufalí vojenští fízlové bránící se přesile proletářů bésnicích vzteky v lotyšských ulicích



každodenní kapitalistickou logiku směnných vztahů. Stejně tak proletáři a proletářky v Sofii, na předměstí Malmö a ve Vladivostoku, dali jasně najevo, co si myslí o utahování opasek a zhoršování svých životních podmínek. Ekonomickou krizí těžce zasažená dělnická třída na Islandu po padesáti letech vyšla do ulic a napadla parlament a policejní stanice. V zemi, která má 320 tisíc obyvatel, se každodenních demonstrací, které se zvrhávaly ve střety s policií, účastnilo více než 10 tisíc proletářů.

Hluboké vrásky na čele dělá světové buržoazii proletariát v „dílňě světa“ a „nastupující světové velmoci“ – „rudé“ Číně. Z prohlášení světových politiků lze jasně vyčíst, jaký strach mají z dopadu, který by mělo proletářské povstání velkého rozsahu v Číně na proletariát celého světa. Oficiální statistické úřady čínského státu se vzácně shodují se západními novináři v pozorování prudkého nárůstu množství a rozsahu nepokojů a stávek, které se množí po celé zemi. Statistíci mluví o desítkách tisíc „incidentů“, při kterých zasahovala policie (brány v potaz jsou přítom jen ty, kterých se účastnilo více než tisíc lidí). Například 19. prosince minulého



Protestní pochod stávkujících v Číně

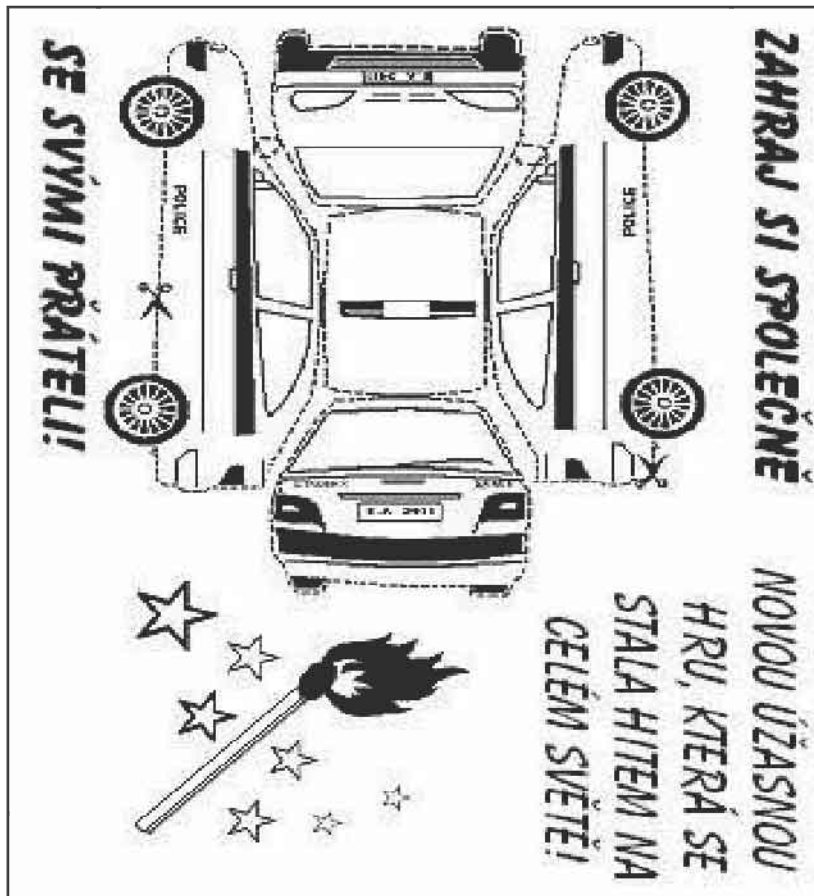
roku, v době, kdy zuřila proletářská vzpoura v Řecku, se ve městě Longan na severozápadě Číny střetlo asi 50 tisíc místních obyvatel a drobných rolníků z okolí se speciálními policejními jednotkami kvůli státem naplánovanému záboru jejich půdy a zbourání jejich obydlí bez kompenzace. Při střetu byly do základu vypáleny dvě místní kanceláře Komunistické strany Číny a mnoho vládních a policejních vozidel. Více než dvě desítky demonstrantů byly ale doslova ubity k smrti policejními obušky a přes sto jich bylo vážně zraněno.

Perspektiva?

Ačkoli příčinou všech proletářských bojů je to stejné, samotný vykořisťující sociální vztah na kterém je kapitalismus postaven a z něhož pramení všechny rozpory a problémy, kterým musí naše třída čelit, neznamená to, že jsou si i sami bojující proletáři vědomi této souvislosti, která spojuje jejich jednotlivé boje po celém světě a která zároveň implikuje jejich jediné možné pozitivní vyústění – komunistickou revoluci, která rozmetá na kusy třídní společnost a spolu s ní ukončí všechno vykořisťování, útlak, války, hladomory. Jedině globální lidská pospolitost, kde nebudeme nuceni prodávat své životy za mzdu a kde naše vztahy s ostatními nebudou zprostředkovány směnou, nám umožní být skutečnými lidskými bytostmi.

Dnes musíme s lítostí konstatovat, že alespoň prozatím se proletářské boje ve světě odehrávají jakoby spíše náhodně ve stejný čas, ale navzájem se k sobě nevztahují. Jak už jsme řekli, většinu proletářských bojů, o kterých jsme tu hovořili, představují krátkodeché, izolované a rychle poražené násilné střety hrstky proletářů s policajty nebo stejně limitované divoké stávky. Často jsou to boje omezené množstvím demokratických a nacionalistických iluzí, ale v některých okamžicích se vymykají kontrole sociální demokracie v podobě odborů nebo politických stran a v praxi narušují sociální smír. Vzápětí tyto izolované projevy třídního boje většinou utichají a nechávají tak dostatek prostoru buržoazii k protiútokům – policejní represí, kontrole, mediální masáži. Celkově jsou však důkazem, že proletariát bojuje za své zájmy krize nekrize.⁵

Nutno ovšem poznamenat, že tíha buržoazního panství a spektaklu uvalená na proletariát dopadá i na ramena nás komunistů. I když jsme jakožto komunističtí militanti vědomě internacionalisty a chápeme třídní společnost v jejích globálních rozměrech, je pro nás nesmírně obtížné prodat se tunami mediálních pohádek, skrz bariéry jazyka a cenzuru. Obzvláště silně se to projevuje v případech zpráv o bojích v takzvaných „rozvojových zemích“, které buržoazní média interpretují takovým způsobem, aby co nejvíce zakryla jakýkoliv třídní obsah



v nich obsažený.⁶

Jenže jediné pokud se bouří se proletáři a proletářky v různých částech světa rozpoznají ve svých třídních bratrech a sestřích na opačné straně planety, má komunistická revoluce šanci na úspěch. Jestli k tomu situace nazrává, zatím nedokážeme posoudit. Možná, že dopad světové ekonomické krize na životní úroveň proletariátu poslouží jako jednotící faktor, který pomůže naší třídě odvrhnout falešné vědomí a sbratřit se navzdory všem buržoazním dělítkům.



Pouliční bouře čínských dělníků

5) Chtěli bychom odmítnout falešnou otázku, tak populární mezi ultralevičáky, zda je pro třídní boj vhodnější doba kapitalistické konjunktury, protože dělníci jsou „v lepší pozici“, neboť je kapitál potřebuje, nebo doba krize, protože musí nejprve chřipat hladu, aby si uvědomili své vykořisťování.

6) Obzvláště nechutným příkladem může být region takzvané Černé Afriky, kde veškerý teror a zvěrstva páchaná kapitálem na našich třídních bratrech a sestřích je předkládán jako důkaz zaostalosti a barbarství místních „národů“.

STRUČNÉ PROGRAMOVÉ POZICE KOMUNISTICKÉ SKUPINY

TŘÍDNÍ VÁLKA



Totěz každý den pořád dokola:

BUDÍK - CESTA - PRÁCE - NÁKUP - CESTA - VEČEŘE - TELEVIZE - SPÁNEK - BUDÍK - CESTA - PRÁCE - NÁKUP -
- CESTA - VEČEŘE - TELEVIZE - SPÁNEK - BUDÍK - CESTA - PRÁCE... JAK DLOUHO TO JEŠTĚ VYDRŽÍME??!

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlasti a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmovky, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je to všechno, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velkolepé majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídě buržoazii, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů a bouříme se!

PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili potřeby své i druhých lidí. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojené krávy v každém okamžiku našich životů.

PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nad-

hodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechnen majetek, který buržoazii kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Z těchto důvodů byl kapitalistický i minulý režim a kapitalismus je i v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonnosti trhu, konkurence a hodnoty.

PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Odbory již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu sociální demokracie: neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. V dobách revolucí jsou vždy posledním útočištěm a baštou kapitálu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem jeho podobám: stalinismu,

trockismu, maoismu, mnohé varianty anarchismu, antiglobalismu, protimperialistická hnutí „třetího světa“...

PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“ nebo k boji za kapitalismus s lidskou tvář, ale vždy k podrytí a porážce revolučního proletariátu. Jsme pro přímou třídní akci proti rasistům a fašistům a pro komunistickou revoluci jakožto jedinou alternativu vůči všem podobám kapitalismu.

PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlaku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – se staly součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlaku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám proletářům podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, Roma, Čecha, slouží k tomu, abychom se vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. V proletariátu se však skrývá negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim stavíme stejně jako proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti sociálnímu míru v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku (revoluční defetismus).

ZA PROLETÁŘSKOU AUTONOMII

I přes své meze, skutečné boje proletariátu dnes obsahují semínka budoucího boje za komunismus. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj a sdružování, které probíhají mimo odbory a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se může zrodit proletářské hnutí, které se dá na cestu uskutečňování proletářské autonomie. Masový boj, v němž se třída na pracovištích rozejde s odbo-

ry a v místech bydliště s politickými stranami, komunitními či náboženskými vůdci, ve svých hlavách s buržoazními ideologiemi a ve svých životech s kapitalistickými vztahy, dá vzniknout nové organizaci proletariátu jako třídy, novým formám územní centralizace boje: dělnické rady, všeobecná shromáždění, komuny ...

ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu růstu třídní autonomie může dojít ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií v náš prospěch. Tehdy se může odehrát kvalitativní skok v třídním uvědomění a boji – tehdy může začít proletářská revoluce, která buď okamžitě, prakticky a vědomě nastoupí cestu ke komunismu, nebo zahyne, neboť kontrarevoluce ihned využije slabiny naší třídy proti ní samotné.

ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojového vývoje od třídní autonomie k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

ZA KOMUNIZACI SPOLEČNOSTI

Diktatura proletariátu znamená komunizaci společenských vztahů: odstraňování námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, které se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Diktátorskou komunizací sociálních vztahů totiž proletariát ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí komunismus.

O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace spontánně vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace nedělá revoluci ani k ní proletariát neuvědomuje a nevychovává. To třída zvládne sama a naopak svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních skupinek, které jsou dnes v dobách sociálního smíru nepočtené a bezvýznamné, a nejuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu do komunistické strany. Ta stojí na sebeorganizaci zdola a organické centralizaci a má stejné zájmy jako celá třída. Komunisté se odlišují jen tím, že organizovaně jednájí nejrozhodněji a nejdůsledněji ze všech a vždy v historickém zájmu celého proletariátu, a tak udávají zbytku třídy směr. Globální komunistická strana je předzvěstí celosvětové lidské pospolitosti.

CO DĚLAT DNES?

Rozvíjet, hájit a propagovat program komunistické revoluce na základě poučení z minulých bojů proletariátu. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelnovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji třídního vědomí a bojového ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat meze dnešních třídních hnutí. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu. Vždy bránit zájmy celého proletariátu, jednat internacionalisticky a nekompromisně se stavět proti veškerému reformismu a reakci, které se staví do cesty vzniku proletářské autonomie.

Internacionalistická komunistická skupina

Diktaturou proletariátu za zrušení námezdní práce!

Čtete centrální tiskový orgán IKS v češtině

KOMUNISMUS



<http://gci-icg.org>

[e-mail: info@gci-icg.org](mailto:info@gci-icg.org)

TŘÍDNÍ VÁLKA

komunistická skupina

www.tridnivalka.tk

tridnivalka@yahoo.com

PRYČ S TYRANY A ZRÁDCI VŠEMI!

Příspěvek
ke komunistické
kritice
proletářského
hnutí v českých
zemích rakousko-
uherské
monarchie
1914-1918



TŘÍDNÍ VÁLKA

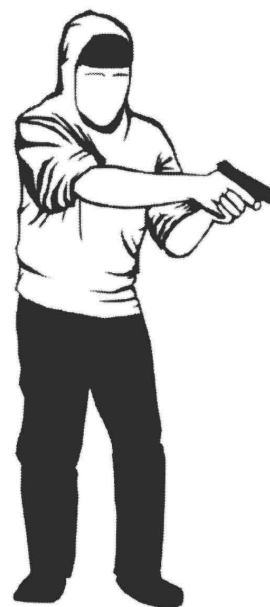
Proti proudu pravicové i levicové ideologie se snažíme odkrýt historii naší třídy a jejich bojů v období první světové války a bezprostředně po ní. Nejde nám však jen o nějaké alternativní dějepisectví, ale o odhalování komunistického programu proletářské revoluce.

Zdarma ke stažení jako PDF soubor na webové stránce TŘÍDNÍ VÁLKY. Tištěnou podobu lze přes naši adresu zakoupit za 40 Kč a poštovně.

KAPITÁL NÁS STAVÍ PROTI SOBĚ NAVZÁJEM



Když jsme jen atomizovaní občané na ulicích, ve školách nebo v práci, svět kapitalismu se zdá být tím jediným možným...



...když ale začneme bojovat sami za svoje lidské potřeby, zjišťujeme, že druzí dělají totéž, že jsme jedna třída, proletariát, ...



...předsudky padají a náš vztek se zaměřuje správným směrem: proti námezdní práci, kapitálu a buržoazii.



Chcípni, zasranej buržoazie!

MY SE MŮŽEME POSTAVIT PROTI NĚMU